

246

Бібліотека Українського Підпільника Ч. 16

Сьомий Великий Збір Організації Українських Націоналістів (ОУН)

Матеріали й Постанови

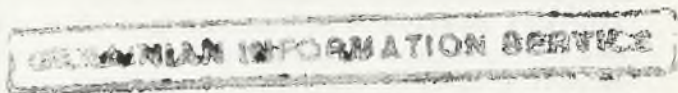
Видання Організації Українських Націоналістів (ОУН)
1988

246

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО ПІДПІЛЬНИКА Ч. 16

**Сьомий Великий Збір
Організації Українських Націоналістів
(ОУН)**

Матеріали й Постанови

*Видання Організації Українських Націоналістів (ОУН)
1988*

ПЕРЕДМОВА

Підготовка Сьомого Великого Збору Організації Українських Націоналістів розпочалася ще тоді, коли Провід очолював сл. пам. Ярослав Стецько, в 1986 році. Збір приготувався в періоді назріваючих нових національно-визвольних процесів у російській колоніальній імперії, чого познаками були занепад, розклад, застій комуністично-совєтської системи — з одного боку, та скріплення спротиву до ведення безглуздої завоювницької війни в Афганістані, величезного огірчення та масового засуду колоніального режиму за чорнобильський народовбивчий злочин, сильне піднесення національних почувань і віри у зв'язку з тисячолітнім ювілеєм хрещення України-Руси та відродження руху за незалежні Українські Церкви — з другого боку. У зв'язку з цими розвитковими тенденціями перед ОУН визрівають нові відповідальні завдання, а саме: потреба загостреної мобілізації та підготовки до розширення фронтів боротьби, включення свіжих молодих сил до націоналістичного активу, примінення модерної технології в діяльності ОУН, зокрема комунікаційної, для цілей пропаганди, інформації і зв'язку. Голова Проводу наголошував даліше розпрацювання концепції визвольної війни проти панівних в Україні російських імперіялістів, які неухильно зміряють до повної асиміляції або убивства української нації. Особливо важливим завданням є закарбування членством ОУН та провідним народним акти-

вом досвіду та здобутків попередніх поколінь: чинів «тридцятників», двофронтової війни (проти двох імперій) в сорокових роках, героїчних зусиль пережити сталінське пекло російського шовіністичного шалу в п'ятдесятих роках, передачу державницьких семафорів новому націоналістичному поколінню «шістдесятників» та найновішим патріотам, які виступають у бій за державну самостійність України і людські свободи в вісімдесятих роках. Ярослав Стецько передбачав величезне розгорнення ідеологічного бою Української Правди проти російського царства Зла в найближчому десятилітті, що знаменуватиме прихід остаточного упадку московської імперії. Черговий Збір мусить високо підняти знамена націоналістичного ідеалізму і революційної безкомпромісовости в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу проти всякого угодовства з оборонцями імперії. В цьому бою велику роль відіграватиме змаг за віру предків і самобутність української тисячолітньої Церкви Христової. Для цього всього необхідною є організована політична сила, що вестиме нарід по шляху до його призначення. У найближчому часі розгортатиметься теж культурний фронт проти ідейно-політичного обману, що ширитиметься з Росії, віковичного ворога самобутньої і волелюбної України.

В липні 1986 року ОУН зазнала великої втрати через смерть свого довгорічного Голови. В декого з'явилася думка, що в наслідок цієї втрати ОУН не вив'яжеться зі завдань, які стоять перед нею. Потрібні зміни зайняли певний час, але у висліді пе-

ревірки ситуації, Провід вирішив вести підготовку до VII ВЗ нормальним запланованим темпом. Назначено 15 комісій та їх керівників. До підготовки ВЗ запрошено численних молодших подруг і друзів, які вперше включилися до праці на загально-організаційному рівні. Зі звіту Головної Підготовчої Комісії довідуємося, що в підготовчій праці взяло участь велике число членства провідного активу трьох поколінь, які разом опрацювали 120 еляборатів із сливе всіх ділянок, якими займається ОУН. Тому учасники ВЗ мали ряд важливих нових проєктів, що їх могли обговорити й вирішити. Підготовка VII ВЗ виявила, що деякі песимістичні побоювання про майбутнє ОУН неоправдані, бо є сильні кадри, на-снажені вірою й оптимізмом у майбутнє.

Сьомий Великий Збір ОУН розпочато особливою молитвою на його інтенцію, приготованою чільною духовною особою. Відкриття Великого Збору провів виконуючий обов'язки Голови Проводу, друг Косович. Він наголосив, що Збір відбувається напередодні великого ювілею Тисячоліття охрещення України та в сімдесяту річницю вибуху Перших Визвольних Змагань 20-го століття. Друг Косович згадав чільних борців за українську державу й Церкву, які загинули чи померли в періоді від Шостого Великого Збору, на чолі з патріархом УКЦ Йосифом Сліпим, митрополитом УПЦ в Канаді Андреем Метюком, замученим москалями єпископом підпільної УКЦ Олександром Хірою, Головою Проводу ОУН Ярославом Стецьком, членом Проводу д-ром Володимиром Горбовим, членом Проводу ОУН Катери-

ною Зарицькою, членом Проводу ОУН Євгеном Новим, курінним УПА і провідним членом ОУН о. Антоном Поточняком, членом Проводу ОУН Осипом Тюшкою, визначним поетом Василем Стусом, членом Проводу ОУН Ярославом Деремендою.

Високовартісним документом, що був прочитаний, є привітання Сьомому Великому Зборові, надіслане з Рідних Земель, в якому наголошено «святий дух ідеї незалежної нашої Батьківщини» та «відновлення великою вірою в кінцеву перемогу». Москва «взяла на озброєння нову тактику під прикриттям “демократизації», і “гласності»». Тому, «щоб не загубилася при цьому суть ідеї боротьби за відновлення УССД, ми ведемо затяжну боротьбу з різними угодовцями і опортуністами».

У трьох програмових доповідях зреферовано: а) стан національно-визвольної боротьби в Україні в обличчі московських намагань зреформувати й змодернізувати російську імперію та в обличчі цієї ситуації — визначення завдань ОУН на чергові роки; б) актуальність основних заłoженъ зовнішньої політики ОУН у теперішній міжнародній діяльності замирення між західними потугами і російською імперією, знаменних ставкою на власні сили народу й на спільний фронт визвольних рухів усіх поневолених Росією націй; в) включення нового молодого покоління до дії в ОУН та у національно-визвольні процеси як на Рідних Землях, так і в діаспорі.

Після аналізу й кінцевого перегляду у зборових комісіях предложених проєктів плянів праці ОУН на черговий етап, Великий Збір прийняв чотири

документи загального характеру, а саме: «Слово у Тисячоліття Удержавлення Християнства в Україні», Звернення до Українського Народу, Звернення до поневолених і загрожених Москвою народів і Звернення до вільних народів світу. У «Слові» виведена тисячолітня історія зростання християнської віри й релігії з духовістю нації в одну нерозривну самобутню спільноту, знаменами якої є Хрест і Тризуб, що стали семафорами боротьби за Українську Державу і за Українську Церкву. Звернення є спрямовані в три найважливіші сторони: до українського народу, який мусить викресати в собі сили до власного державного буття, до всіх народів, уярмлених російськими імперіялістами, з закликом до об'єднання у спільному фронті проти спільного ворога за власні національні держави, і до вільних державних народів з наміром приєднання їх до волелюбного фронту проти російської імперії.

На черзі, VII ВЗ прийняв Постанови для унапрямування діяльності ОУН в різних ділянках. В ідеологічно-програмовій ділянці прийнято екстракт актуальних Постанов попередніх Великих Зборів із потрібними доповненнями, що дають цілісну поставу ОУН до основних світоглядних та державно-програмових питань. Ці Постанови є підсилені й уточнені Постановами в справах українського культурного фронту за національну культуру проти шовіністично-імперської російської культури з її обманливими ідеями. Новою є група Постанов у ділянці української науки, зокрема щодо ролі наукових засобів у боротьбі за УССД. Постанови про

розширення визвольної боротьби в Україні зі зрозумілих причин не можуть бути вповні публіковані, але доцільно наголошувати ролі ОУН в унапрямуванні різних визвольних процесів.

Слідують Постанови в ділянці зовнішньої політики ОУН, в центрі яких є розширювання нашого фронту боротьби почерез координацію з національно-визвольними організаціями всіх поневолених Росією націй, приєднування союзників та поборювання російської імперії в її сучасній псевдо-демократичній формі. Важливим є розкривання різних ворожих диверсій, як «культ-обмін», націонал-советизм чи пак націонал-комунізм, «легалізації» національно-визвольного руху в советській державній системі, та найнебезпечнішої диверсії — пропагування конфедерації почерез федерацію з Росією, що є фактичним захистом російської імперської держави.

На черзі є Постанови в організаційно-кадровій ділянці, що спільно з Постановами у справах Юнацтва й у ділянці жіноцтва ОУН дають комплекс актуальних відповідей на основні сучасні питання націоналістичної організації. Зміст цих Постанов висловлюють точки 2 і 3, в яких сказано: «Найважливішим критерієм і мотивацією кожного члена ОУН уважаємо всецілу готовість віддати себе боротьбі за відвоювання Української Держави з російської тоталітарно-комуністичної неволі... VII ВЗ наголошує плекання непохитної віри в неминучу перемогу Української Нації над її ворогами, священної і благородної жертвенности для відвоювання УССД. Знаменною властивістю члена ОУН мусить бути ідеа-

лістичне національне світосприймання та етичний націоналізм “вічного революціонера.....». Збір присвятив велику увагу питанням молодого українського покоління.

Всім іншим ділянкам праці ОУН була віддана належна увага: розширенню й модернізації інформаційно-пропагандивного сектора, внутрішньо-українській політиці з відміченням важливості й суттєвої ролі Українського Державного Правління, наголошування військового чинника в державному будівництві, питанням охорони Організації проти ворожих диверсій і провокаційних дій, та господарським питанням.

Під час Сьомого Великого Збору всі учасники взяли участь у зворушливім вечірнім апелю, присвяченім Героям Української Національної Революції. Цей апель відбувся точно в двадцять восьму річницю з дня загибелі, від злочинної підступної руки московського висланника, сл. пам. Степана Бандери.

У своєму заключному слові, новообраний Голова Проводу ОУН слушно ствердив, що цей Великий Збір скріпив «єдність поколінь та забезпечив продовження дальшої дії ОУН згідно з незмінними її дороговказами і правдами, що їх перебираємо від наших Великих Попередників».

Мартин Сулятич

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ВІДБУТТЯ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

Осіnnю 1987 року, в одній західній країні, відбувся VII Великий Збір Організації Українських Націоналістів (революціонерів-бандерівців), найвищий законодавчий орган і джерело влади Організації, в якому, згідно з Устроєм ОУН, взяли участь умандатовані делегати і покликані учасники з усіх країн українського поселення. Численна активна участь членів ОУН з молодшого покоління надала Великому Зборові притаманного молоді оптимізму і стала запорукою продовження діяльності і боротьби ОУН у ближчому і дальшому майбутньому.

VII Великий Збір ОУН заслухав звідомлення Голови Проводу, членів Проводу, Головної Ради, Головної Контролі і Головного Суду та після обговорення схвалив їхню діяльність.

VII Великий Збір відмітив великий вклад праці для української визвольної справи Покійного Голови ОУН-УДП-АБН сл.п. Ярослава Стецька, пам'ять якого разом з пам'яттю Степана Бандери і Степана Ленкавського вшановано окремою присвятою і салютом. Одночасно вшановано пам'ять померлих, загиблих і розстріляних з наказу Москви членів ОУН-УПА та замордованих політв'язнів і священників у звітньому періоді. Окремо відзначено 45-ліття постановлення УПА і 40-ліття рейду УПА на Захід.

VII Великий Збір ОУН заслухав три програмові доповіді: «Стан і перспективи визвольної боротьби і

роля ООН», «Міжнародне становище і наша дія на зовні» і «Молодь і наша дія на цьому відтинку». На базі тез цих доповідей, а теж у висліді праць Зборових Комісій, в яких взяли активну участь усі учасники Великого Збору, опрацьовано і прийнято постанови у всіх ділянках праці і боротьби ООН на чергову каденцію.

VII Великий Збір ООН зосередив особливу увагу на основній аналізі політичного становища у російській імперії і в Україні. Стверджено, що світ далі поділений на два ворожі бльоки — імперсько-російський, який змагає до все нових завоювань і є загрозою для решти вільного світу, і бльоку вільних та поневолених народів, яких єднає спільний інтерес боротьби проти того самого ворога. Ідея розвалу російської імперії на національні держави дорогою скоординованих революцій поневолених народів, при морально-політичній допомозі вільних народів, як альтернативи до навислої над світом загрози атомної війни, здобуває у світі чимраз більше прихильників серед впливових кіл вільних народів. Великі зрушення внутрі імперії і остаточне банкрутство панівної комуністичної ідеології і побудованої на ній соціальної системи та національного поневолення, що наступили під довготривалим тиском пасивного і активного спротиву широких кіл населення імперії, йдуть впарі із всезростаючими визвольними процесами поневолених народів, а особливо українського народу.

Стверджено, що ідеї українського націоналізму є рушійною силою у визвольних процесах і в мобілі-

зації широких кіл народу до боротьби за свої права, а роля ОУН надалі остається авангардною у цій боротьбі, кінцевою метою якої є відвоювання УССД. Вирощення і поширення кадрів ОУН на всіх теренах її дії належить до важливіших завдань на цьому етапі.

Відмітивши значні осяги ОУН і АБН у звітному часі на зовнішньому відтинку, визнано потребу інтенсивно продовжувати зовнішню діяльність серед вільних народів з метою закріпити ідею потреби розвалу російської імперії на національні держави, що є в інтересі всього людства. Зокрема звернути увагу на ісламські народи з метою включення їх до боротьби проти спільного ворога, який вже поневолює значну частину цих народів, а в Афганістані веде чергову загарбницьку війну.

Багато уваги Великий Збір присвятив проблемам молоді в Україні і на поселеннях. Відмічено важливість ролі батьків, рідного шкільництва, молодечих організацій, українських громадських і церковних установ та духівництва у формуванні національно-революційного виховання української молоді та в зупиненні асиміляційних процесів.

VII Великий Збір прийняв до відома поширення Українського Державного Правління, що його по смерті сл.п. Ярослава Стецька очолив Богдан Федорак. Вирішено дати повну піддержку УДП у його праці, а зокрема в прямуванні до створення Всеукраїнського Державного Центру на базі українських самостійницьких формацій, що заіснували в часі 1917 по 1944 рік.

Проаналізовано стан української діаспори і на-

креслено напрямні її дальшої діяльності з метою збереження національної ідентичності і культурного росту та для якнайкращого служіння українській визвольній справі.

VII Великий Збір ствердив велике відродження релігійного життя українського народу, незважаючи на репресивні заходи атеїстичної окупаційної влади, а з нагоди надходячого Ювілею видав Слово у 1000-ліття Удержавлення Християнства в Україні. Поставлено далі змагатися за визнання Патріархату Помісної УКЦ і за створення Патріархату УАПЦ і сприяти українському єкуменізмові.

VII Великий Збір схвалив Постанови, Звернення до українського народу, до Поневоленних народів і до Народів вільного світу, обрав голову і членів Проводу ОУН, голів і членів Головної Ради, Контролі і Суду ОУН.

VII Великий Збір, який пройшов у дружній атмосфері, розпочав черговий етап визвольної боротьби ОУН в ідейній і політичній єдності з українським народом, як його нерозривна частина і авангардна сила.

ВІДКРИТТЯ VII ВЗ ОУН

Дорогі Подруги і Друзі!

Відкриваючи VII Великий Збір Організації Українських Націоналістів, скликаний Проводом ОУН згідно з Устроєм ОУН, найперше щиро вітаю усіх присутніх, делегатів і запрошених Проводом учасників, які прибули з різних країн і континентів, щоб взяти активну участь у цьому найвищому форумі нашої Організації. Вітаю наших Сеньйорів, які під початків існування Організації пов'язали з нею свій життєвий шлях і до сьогодні крокують разом з нею до великої мети. Вітаю усіх співтворців величної і героїчної епохи української нації під час Другої світової війни, які в рядах ОУН і в покликаних нею до життя державно-визвольних і збройних формаціях Українського Державного Правління, Української Повстанської Армії, Антибольшевицького Бльоку Народів і Української Головної Визвольної Ради у двофронтівій війні проти німецького і російського загарбників черговий раз доказали світові про незламну волю українського народу до державного життя на своїй землі. Вітаю членів Організації з молодшого покоління, які у несприятливих умовах чужини збагнули і засвоїли ідеї українського визвольного націоналізму і в рядах ОУН борються за здійснення найвищих ідеалів своєї нації. Зокрема вітаю колишніх воїнів УПА із сорокп'ятиліттям по-

стання УПА і у сорокову річницю їхнього рейду на Захід. Щиро вітаю усіх тих членів Організації, які несуть тягар праці на різних відтинках нашого політичного, громадського, культурного, релігійно-церковного і господарського життя. Всіх нас єднає велика мета — здобуття волі і державности нашому українському народові.

Наш Великий Збір розпочинаємо в день 28-ої річниці смерти нашого Великого Провідника-Революціонера сл. пам. Степана Бандери, що загинув героїською смертю від ворожої отруйної пістолі 15-го жовтня 1959 року в Мюнхені. Нехай же цей день пригадає нам цю світлу Постать з її кришталевим характером, чистотою національної ідеї і безкомпромісовою поставою до ворогів України. Хай в наших серцях оновиться вогонь невгасаючого почуття любови до України, як нею палало серце Степана Бандери, до висоти думки і чину Того, хто дав зміст і напрям Українській Революції, витиснувши на ній печать свого великого духа. Я впевнений в тому, що дух його витає тут між нами, щоб скріпити нас до дальшого змагу і боротьби на шляху до здобуття Української Держави.

Десять років тому відійшли у вічність сл. пам. Степан Ленкавський, Голова Проводу ЗЧ ОУН, і сл. пам. Григорій Драбат, заступник Голови Проводу ОУН, які на протязі довгих десятиліть формували зміст і унапрямували дію ОУН.

Наш Великий Збір ОУН відбуваємо рівнож під ще свіжим вражінням відходу у вічність нашого Великого Керманича, сл. пам. Ярослава Стецька, спів-

творця героїчної епохи української нації, довголітнього речника України на міжнародній арені, ідеолога, стратега і Провідника ОУН, Голови УДП і Президента АБН. Його відсутність боляче відчуваємо всі — спільно і поодинокі, особливо на цьому Великому Зборі, бо не стало між нами Людини, яка своєю візіонерською передбачливістю досі надавала правильний напрям для Організації і цілого народу в поході до волі. Велику втрату поніс наш нарід, а з ним і наша Організація, з відходом у вічність Голови Помісної Української Католицької Церкви, Блаженнішого Патріярха Йосифа І, і членів Проводу ОУН в Україні сл. пам. д-ра Володимира Горбового і сл. пам. Катерини Зарицької, співтворців відновлення Української Держави Актом 30 Червня 1941 року, активних борців і довголітніх страдників большевицьких тюрем, які ще за життя стали символами несплямлених носіїв і сподвижників великих ідей української нації на шляху її ставання до вільного державного життя. Всі вони, як і їхні великі попередники — Петлюра, Коновалець, Бандера, Шухевич, Донцов, Єфремов, митр. Липківський, митр. Шептицький і багато інших — залишили нам їхні непроминаючі діла, їхній життєвий приклад і великі дороговкази, а їхній дух витає між нами і надає нам сили і насаги до дальшої боротьби.

Живемо в часі великих зрушень на міжнародній арені, на якій зударяються два ворожі собі світи: світ волі і мозаїки суверенних держав свободних народів — і світ рабства і тиранії, з великою кількістю поневолених народів. Визвольний націоналізм і

ставання до державного життя досі підневільних народів знаменує нашу епоху. Головним ворогом для державницьких аспірацій поневолених народів є імперіялістична Росія, яка у своєму марші для підбою все нових народів стала теж ворогом усіх свободних народів. Аналіза цього становища у світовому засягу і знайдення відповідного місця і ролі України у розв'язці світової кризи буде предметом нарад Великого Збору.

Подібні процеси і зрушення відбуваються сьогодні в комуні-російській імперії, де під тиском активного і пасивного спротиву поневолених народів дійшло до глибокої кризи панівної марксистсько-імперської системи у самих її основах, з одночасним зростом сили визвольних рухів поневолених народів, особливо українського народу. Сьогоднішнє становище в Україні та імперії повинно бути предметом обговорення і вирішень VII Великого Збору, з особливим визначенням ролі ОУН у цих процесах і в дальшій боротьбі за здійснення ідеалів нації.

Наш Великий Збір відбуваємо у 70-ліття Визвольної війни українського народу, який після довгої неволі станув знову на шлях державного будівництва і силою української зброї захищав новоздобуту волю і державу. На цьому довгому шляху боротьби за свої права, український народ вилонював зі себе все нові сили й форми цієї боротьби на різних відтинках національного і релігійного життя — УАПЦ, СВУ, СУМ, УВО, а особливо ОУН, яка на протязі близько шістдесяти років стоїть в її авангарді, а під час Другої світової війни з її почину від-

новлено українську державу на чолі з Українським Державним Правлінням, і створено нову мілітарну силу — Українську Повстанську Армію, 45-ліття повстання якої урочисто відзначаємо в цьому році. Аналіза пройденого шляху визвольної боротьби українського народу, ролі в ній ОУН, знайдення нових чи утвердження існуючих стратегічних і тактичних прийомів цієї боротьби на майбутнє мають зайняти відповідне місце цього Великого Збору.

Напередодні великого Ювілею Тисячоліття хрещення України, Великий Збір ОУН проаналізує цю світлу подію в історії нашого народу, а в окремому зверненні до українського народу і світу з цієї нагоди стане теж в обороні перед зазіханням Москви присвоїти собі цей наш Ювілей, як це намагається вона зробити з цілою княжою добою української історії.

Невідклично приходить час, коли з природних причин і для добра визвольної справи конечною стає потреба всецілої інтеграції наших молодших кадрів до праці Організації у всіх її ділянках і на всіх щаблях її організаційної побудови. Наш сьогоднішній Великий Збір повинен бути переломовим у цьому відношенні і повинен винести відповідні постанови.

Це в короткому ці найважливіші проблеми, яким VII Великий Збір ОУН повинен присвятити головну увагу, відсуваючи на другий план менш важливі справи, а то й зовсім маловажні у світлі великих подій, які заіснували у світі, в імперії і в нашій Батьківщині-Україні.

На початку наших зборових нарад, вшануємо

світлу пам'ять і віддаймо глибокий поклін усім Борцям-Героям, відомим і невідомим, які впали на стійці у боротьбі в Україні або все своє життя присвятили служінню українській визвольній справі і відійшли у вічність в часі від останнього VI ВЗ:

Блаженніший Патріярх Йосиф I, Українська Католицька Церква, 1984, Рим; Блаженніший митрополит Андрей, Українська Греко-Православна Церква, Канада, 1985; Преосв. Олександр Хіра, єпископ підпільної УКЦ, замучений на Сибірі, 1983;

Ярослав Стецько, Голова Проводу ОУН, Голова УДП і Президент АБН, 1986, Німеччина; Д-р. Володимир Горбовий, член Проводу ОУН в Україні, 1984; Катерина Зарицька, член Проводу ОУН в Україні, 1986; Євген Новий, член Проводу ОУН в Україні, 1983;

В. Румига, член ОУН-УПА, розстріляний 1981; Юрій Бутницький, член ОУН-УПА, розстріляний 1981; Борис Тереля, член Українського Національного Фронту, загинув у боротьбі з КГБ, 1982; Петро Шпачук, член ОУН-УПА, розстріляний, 1982;

Микола Огородничук, член ОУН, розстріляний 1982; В. Ю. Стасів, член ОУН-УПА, розстріляний 1982; Марія Швед, монахиня підпільної УКЦ, замордована у Львові, 1982; Яків Островський, сотенний УПА, розстріляний 1982; Евфимій Сотський, член УПА, розстріляний 1982; Василь Карчун, член підпільної УКЦ, замордований у Тернополі, 1981; Олексій Степанюк, член ОУН-УПА, замучений у концтаборі, 1982;

Олексій Тихий, український патріот, замучений у Пермському концтаборі, 1984; Юрій Литвин,

український патріот, член Гельсінської Групи, замучений у Пермському концтаборі, 1984; Валерій Марченко, український патріот, замучений в Ленінградській тюрмі, 1984;

Олександр Палига, член ОУН-УПА, розстріляний на Волині, 1984; Микола Дуфанець, вояк УПА, розстріляний; Артем Бубела, вояк УПА, розстріляний; Пилип Рибчук, вояк УПА, розстріляний; А. Миндзара, член ОУН-УПА, розстріляний; о. Антін Поточняк, курінний УПА, пров. член ОУН і член ЦК УНФ; інж. Олекса Нікітін, співорганізатор вільних профспілок, закатований; Григорій Чубай, поет, загинув у концтаборі; Михайло Левицький, член ОУН-УПА, розстріляний на Волині, 1984; Ніль Якобчук, член ОУН-УПА, розстріляний на Волині, 1984; Василь Боднар, член ОУН-УПА, розстріляний на Волині, 1984;

Борис Антоненко-Давидович, письменник, бувший в'язень, помер в Києві, 1984;

Іван Шаповал, член ОУН-УПА, розстріляний на Тернопільщині, 1983; Фелоник, член ОУН-УПА, розстріляний на Ровенщині, 1985; Юхим Хотинський, член ОУН-УПА, розстріляний на Волині, 1985;

Василь Стус, український патріот, визначний поет, замучений у Пермському концтаборі, 1985; Надія Суровцева, українська патріотка, довголітній в'язень московських тюрем, померла в Умані, 1985; Олена Антонів-Красівська, українська патріотка, загинула трагічно у Львові, 1985; Петро Поплавський, православний священик, замордований у Польщі,

1986; Анатолій Марченко, український патріот, замучений у в'язниці, 1986;

Роман Дідух, член ОУН-УПА, розстріляний в Україні, 1987.

Відаймо шану й збережимо у пам'яті жертви Чорнобильської трагедії, особливо українських пожежників, які віддали своє життя при рятуванні українського народу під час злочинного нуклеарного вибуху.

Померлі члени на чужині: Альфред Газенбрукс-Західний, бельгієць, воїн УПА, 1979;

Павло Котлярчук, 1982, В. Британія; Іван Тимчук (Володимир Шарко), 1982, Канада;

сотник Іван Гвоздик, 1982, В. Б.; Михайло Кунька, 1982, В. Б.; Марія Солонинка, 1982, Канада; Любомир Рихтицький, письменник, 1983, США; Ілько Рожак, 1983, США;

ред. Іван Крушельницький, 1983, В. Б.; д-р. Микола Філь, 1983, Німеччина; мгр. Осип Тюшка, кол. член Проводу ОУН, 1983, Австрія; Ірина Костів, 1983, США; Григорій Кріслатий, 1983, США; Федір Стасів, 1984, В. Б.; мгр. Марія Фаріон, 1984, США;

проф. Симон Вожаківський, 1984, США; Андрій Бандера, 1984, Канада;

Василь Косюк, 1984, Аргентина; д-р Богдан Дзерович, член УДП, 1984, США;

Омелян Кошарський, 1984, Австралія; Наталка Бандера-Куцан, 1985, Німеччина;

д-р Михайло Шевчук, 1985, Австрія; Михайло Баняс, 1985, Канада; Стефан Кубик, 1985; мгр. Василь Щербій, 1986, США; сотн. Богдан Микитин, 1986, В. Б.; мгр. Василь Бородач, 1986, Канада; сотн.

Ігор Гаврилів, 1986, В. Б.; о. Методій Ничка, 1986, Канада; інж. Петро Пашник, 1986, Німеччина; д-р Іван Новаківський, 1986, США; Богдан Ковбасник, 1986, В. Б.; інж. Степан Місько, Австралія; Михайло Байлак, 1987, Бразилія; Ярослав Деремenda, член Проводу ОУН, 1987, В. Б.

Хай вічною і славною буде їхня пам'ять в Українському Народі!

Дорогі Подруги і Друзі! Стверджую, що VII Великий Збір ОУН був скликаний Проводом ОУН у приписаному Устроєм ОУН часі і формі і що присутні на ньому делегати творять потрібне кворум для правосильності відбуття Великого Збору і для всіх його вирішень та постанов. Складаючи на Ваші руки одержаний на VI Великому Зборі мандат для Проводу, Головної Ради, Головного Суду і Головної Контролі ОУН, проголошую VII Великий Збір Організації Українських Націоналістів відкритим.

МОЛИТВА

НА ПОЧАТКУ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ

Всемогучий Боже, Ти дав мені життя, Ти дав мені Твої святі заповіді,

Ти дав мені віру, непохитну віру у Тебе — святу істину, Ти вказав мені шлях, пошану та любов до неї.

Із Твоєї волі Ти зродив мене у розчвертованому, уярмленому та нескореному українському народові.

Отож іду у вир життя назустріч будуччині — у вірі в Бога та в надії і любові у мойому серці, що

Ти, Всевишній, будеш благословити мою путь, а історія будучих поколінь належно оцінить її.

Іду, щоб здійснити волю предків моїх.

Іду не як загарбник, але щоб боронити Істину, святу Істину мого народу, щоб направити кривди, нанесені йому, щоб боронити його святі права бути вільним господарем на своїй землі.

О, Царю правди і любови, зглянься на нарід наш, його терпіння.

Благаємо Тебе, Всевишній Творче, повсякчас, благаємо Тебе ми нині: за кров, за рани, за руїну, верни, — верни Ти, Боже, волю Україні.

Хай же Твоя Десниця благословить цей наш Збір, хай дух предків при допомозі св. Духа провадить нашими умами, для Твоєї слави і слави та добра українського народу. Амінь!

о. Андрій Богдан Гирвиця

СЛОВО ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

*Дорогі Подруги і Друзі —
Українські Націоналісти!*

Від імени обраної Президії і від себе особисто маю велику честь і приємність привітати Вас на нашому найвищому форумі — Сьомому Великому Зборі Організації Українських Націоналістів.

Дякуючи Вам за виявлене довір'я, хочу з цього високого і відповідального місця заявити, що Президія докладе всіх зусиль, щоб цей наш Великий Збір увесь час мав перед очима нашу Матір Україну, щоб ми тут радили і вирішували в душі основних прикмет Українського Націоналіста. Обрана Президія подбає, щоб цей форум був виявом вільної, творчої і пориваючої націоналістичної думки, щоб вся наша увага була зосереджена на великих справах.

Сьогодні немає між нами того, кого ми шанобливо із гордістю називали нашим Провідником, Прем'єром України...

Рік тому, в жалобі похилились на мить прапори нескореної України, але вони піднесли знову і ми дали пішли вперед нелегким шляхом боротьби.

Наша зброя — це наш досвід, це вчення Петлюри і Коновальця, Чупринки і Бандери, вчення, гарт і розмах Провідника Ярослава Стецька.

Коли понад півстоліття тому Організація Українських Націоналістів розпочала свою діяльність за визволення України, московсько-большевицька імперія зміцнювалась і зростала на силі.

Наша понад-півстолітня праця й боротьба не минула намарно. Наш VII Великий Збір відбувається за цілком інших обставин в Україні, в СРСР і в світі.

Московська новочасна імперія дійшла до банкрутства, не лише економічного, а й політичного, бо збанкрутувало так зване вчення про комунізм.

Советський Союз на сучасному етапі — це все ще крига, але крига, яка розколюється під тиском підземних національних сил, під тиском поневолених

націй, під натиском безсмертних ідей українського визвольного націоналізму.

Намагання Горбачова рятувати імперію — не допоможуть Москві. На верх виходять все нові й нові антиімперські сили.

Антимосковські виступи вже прокотились по Казахстані, Литві, Естонії й Грузії.

В Україні навіть на офіційному советському з'їзді письменників поставлено вимогу надати українській мові статус державної мови... Але як можна надати нашій мові й культурі статус державної мови, коли Україна — це колонія Москви!

Ось в цім і полягає епіцентр наших зусиль: добитися повернення усіх національно-державних прав великому українському народові — відновити Українську Самостійну Соборну Державу.

Дорогі Подрузи й Друзі!

Хворий організм завжди гарячкує. Ми можемо легко простежити ступінь гарячування імперії. Ми бачимо, що чим більші наші осяги за кордоном і в Україні, чим активніше діє ОУН, чим ширше наші акції охоплюють різні народи світу — тим більше спадає на нас московських атак.

Ворог з допомогою закордонних прислужників далі намагається очорнювати чисте українське ім'я. Ворог намагається викрасти в України наше славне Тисячоліття Християнства.

Ворог вдається до так званої «перестройки», щоб ще раз обманути вільний (наївний) Захід, а також і частину легкодухих на еміграції, намагаючись звести їх на малоросійський федералізм...

Московська пропагандивна машина в першу чергу націлена на Організацію Українських Націоналістів. Бо ворог зрозумів, що це той національний бастіон, який ніколи не похитнеться, не зрадить, не відступить від святої правди, від Бога і України!

Наші кадри — досвідчені й загартовані в боротьбі. Ми виховуємо молодшу зміну. Нашими ідеями і нашою діяльністю ми все більше і глибше проникаємо Рідні Землі, спраглий правди рідний нарід.

І наш нарід очікує від нас дальшої твердої постави, очікує розумних рішень, очікує ще більшого натиску на ворога, очікує єдиного Українського Фронту!

Відзначаємо 70-ліття початку Української Національної Революції, 45-ліття створення з ініціативи ОУН славної УПА, 40-ліття прибуття на Захід рейдуючих частин УПА.

Відбулися й відбуваються з приводу цих славних річниць масові святкування і здвиги. Наша активність є попередженням ворога, що ще будуть нові Похідні Групи, ще буде нова і переможна УПА.

Вітаючи Вас від імени Президії Великого Збору учасників бойових дій ОУН і УПА та УГВР, які є тут між нами, я хотів би закінчити це слово закликом:

Україна й інші поневолені нації чекають від нас твердих і мудрих рішень. Працюймо в дусі ідейно-політичної і організаційної спаяності і єдності!

У 300-ліття вибору великого державника Івана Мазепи гетьманом України, поступаймо в дусі його заповіту, що «через шаблі маєм право»!

Напередодні великого всеукраїнського національно-релігійного свята — Тисячоліття Християнства в

Україні — діймо незмінно в ім'я Бога і України!

Ось цими вступними думками президія Великого Збору розпочинає ділову частину програми VII Великого Збору Організації Українських Націоналістів.

В. Кримський

ПРИВІТАННЯ З УКРАЇНИ

Слава Україні!

Дорогі Друзі!

Останні події в краю і вільному світі заставили нас ще раз переосмислити пройдений разом з Вами в останні роки тяжкий і одночасно славний шлях, проаналізувати те, що вже досягнуто і що ще повинно бути здійснене.

Перш за все, звичайно, бажали б, щоб наш гідний представник міг взяти участь у роботі Великого Збору. Важливо для нас відчувати святий дух ідеї незалежної нашої Батьківщини на такому важливому і представницькому форумі, відновитися великою вірою в кінцеву перемогу, за яку віддали своє життя справді Великі Герої сл. пам. Симон Петлюра, Євген Коновалець, Роман Шухевич, Степан Бандера, Ярослав Стецько. Віримо, що ці імена будуть записані золотими літерами у великій історії нашої боротьби за незалежність. Але розуміючи всю складність проблеми виїзду до Вас для участі в підготовці і роботі Великого Збору, цією дорогою подаємо для Вашого відома кілька наших думок і побажань.

Як ми вже мали можливість повідомити Вас, останні роки ми жили і боролися надхненні вказівками сл. пам. Ярослава Стецька і Великого Збору. Довір'я до нас Ярослава Стецька нас дуже зобов'язувало, і ми завжди дорожили цим довір'ям.

Керуючись рішенням ВЗ, ми ні на один день не припиняли роботу серед народу, особливо серед молоді і творчої інтелігенції.

У центрі нашої уваги є теж взаємодія з правдивими діями нашої катакомбної Церкви, з якою нам удалося налагодити добрі контакти завдяки розумінню єдності завдань і цілей.

У всі, навіть найтяжчі часи ми старалися нести слово правди в народ. Багато дечого зроблено, але й багато залишається ще до вирішення. Особливо тепер, коли власті взяли на озброєння нову тактику під прикриттям «демократизації» і «гласності».

Багато людей повірили цій тактиці і пішли на повіді ворога. Щоб не загубилася при цьому суть ідеї боротьби за відновлення УССД, ми ведемо затяжну боротьбу з різними угодовцями і опортуністами.

Як ми вже повідомляли, трагедія Чорнобиля сколихнула населення в Україні і показала, що не дивлячись на демагогію, Москва продовжує дбати тільки за свої великодержавні інтереси, не турбуючись про інтереси інших народів. Тому наші люди вміло використовують цю трагедію на користь нашої справи. Деякі гострі виступи в пресі представників творчої інтелігенції на адресу властей щодо наслідків катастрофи для українського народу є в результаті роботи наших членів.

Тільки об'єднаними зусиллями всіх патріотів можна перетворити нашу підпільну роботу в широкий, загальнонаціональний рух. Зі своєї сторони ми докладемо всіх старань, щоб наша єдність поглядів перетворилася у єдність конкретних дій.

Передаємо палкий привіт і побажання успіхів в нашій спільній боротьбі.

Героям Слава!

II. Програмові Доповіді

СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРотьБИ І РОЛЯ ОУН

На протязі довголітньої боротьби поневолених націй проти російського колоніального поневолення остаточно викристалізувалися позиції цих двох, ворожих до себе сил на сучасному етапі.

Кінцевою метою Росії в стосунку до підбитих нею народів є цілковите поглинення їх у свій національний, російський організм, а не лише економічний визиск, як це було з західними колоніальними імперіями. Тому вже за царату застосовано політику етноциду дорогою суцільної русифікації всіх ділянок життя поневолених народів, яку при допомозі брутальної сили і насилля продовжують нові імперські можновладці — московські большевики. Приймавши марксистівську матеріялістичну ідеологію як базу для політичного і соціально-економічного ладу імперії, спертого теж на духовості і способі життя російського народу, імперська політика прямує до уніфікації життя всіх народів, а через неї теж до їх остаточної ліквідації. Після довгих років підготовки, супроводжуваної винищуванням цілих верств народу, як це сталося з українською хліборобською верствою і творчою інтелігенцією у страшних 30-их роках, остаточно проголошено і в конституції узаконено постання «нової історичної спільноти — советського народу», обмеживши при

цьому до мінімуму рештки прав для окремих республік. На сторожі прав цього «совєтського народу» поставлено комуністичну партію, яку теж узаконено в конституції як єдину керуючу політичну силу імперії. В той спосіб формально-правно і адміністраційно забезпечено дальше існування і розвиток цього штучного новотвору «совєтського народу», але з панівною російською мовою, культурою і з одним соціально-економічним централізованим ладом. Впроваджуючи в життя оце нове поняття однієї спільної вітчизни з допомогою цілого адміністраційного і репресивного апаратів, одночасно поведено концентричний наступ на культурне і духове життя поневолених націй, щоб прискішеним темпом довести до злиття всіх націй в одному совєтсько-російському народі.

Та не все пішло згідно з плянами московського центру, бо життя народів має свої, неписані закони. Насильством можна фізично знищити велику кількість людей, можна силою запровадити неприродну соціально-економічну систему, силою зброї можна завоювати інші народи, але не так легко є викоринити і знищити духовість народу, його традиційний, віками засвоєний спосіб життя, чи вбити національні почування, природно притаманні кожній людині. І на тому тлі прийшло до зудару двох протилежних і взаємно виключаючих себе концепцій у всіх ділянках життя — культурно-релігійного, соціально-економічного і політичного — репрезентованих большевицькою Росією з одного боку, а з другого — Україною й іншими поневоленими націями. Довго-

тривала боротьба між цими двома силами, яка мала різний характер, включно з кількаразовими збройними ударами, і яка триває до сьогодні, йде головню в площині насильного насадження й утривалення першої, російської концепції, і оборони та дальшого поширення і скріплення другої, української. І помимо того, що за першою стоїть мілітарна сила і тоталітарна система, сперта на імперіялістичні кола російського народу, національна ідея — націоналізм України та інших підневільних народів є сьогодні в наступі.

Нинішнє забурення на самих верхів'ях імперської структури не є вислідом кабінетних теоретизувань. Під тиском зовнішніх обставин і сил стверджено потребу т. зв. революційної перебудови цілої соціально-економічної системи, силою накиненої і насильством втримуваної на протязі сімдесяти років, тобто визнано її як непридатну самими її творцями. І не важно під цю пору, чи і як ця перебудова буде переведена, бо покищо не знайдено спасенної для цього розв'язки, але фактом є, що марксизм і комунізм як ідеологія і соціальна система стали до решти скомпромітовані в очах усіх народів. Отже, фактор уніфікації життя всіх народів імперії на базі марксизму і большевицького зразка соціалізму, як засіб злиття народів імперії, перестав бути вирішним.

На арені дальшої боротьби в основному залишаються вирішення національних питань народів імперії. В противагу до російського шовіністичного месіянізму й імперіялізму, Україна і другі поневолені народи видвигнули великі ідеї національної

волі і державної незалежності всіх народів, соціальної справедливості, повноту творчого розвитку людини і всебічного духового розвитку націй. Філософії ненависти з її класовою боротьбою, національна ідея протиставить шляхетний гуманізм християнської людяності. Національна ідея, націоналізм, не переслідує, не вбиває всього, що не вкладається в уніфікаційну догматику, а засвоює шляхотні ідеї людства і, збагативши їх в національному кліматі, вносить свій вклад у світову скарбницю вселюдської культури. За втілення цих великих національних ідей йшла боротьба довгі десятиліття, вона з посиленою натугою ведеться сьогодні на всіх просторах імперії.

У зв'язку із замішанням, яке постало в центрі імперії і широкою хвилею відбилося у різних ділянках життя, частинно унаявнилися дотепер приховувані і придушувані сили окремих верств народу чи цілих народів, включно теж з російським народом. Знаменним для нас є факт, що жадна з російських опозиційних груп, а їх досі вийшло на поверхню життя кілька десятків, не заторкує інтегральності імперії, змагаючи лише до зміни чи покращання панівної системи. Це дуже важливий фактор у дальшій визвольній боротьбі поневолених народів, особливо у мобілізації національних сил, бо знімається чергова маска з російського імперіялізму, що його дотепер прикривали заслоною інтернаціоналізму на базі комуністичної доктрини. Явний російський шовінізм і націонал-імперіялізм сприятиме до дальшої поляризації народів на національній основі.

Одночасно вийшли на поверхню теж деякі національні сили, доказом чого є масові маніфестації на чисто національному ґрунті в Казахстані, Латвії, Литві, Таджикистані, кримських татар, протести творчої інтелігенції в Білорусі і Україні в обороні рідної мови, культури, історії. Великий зріст релігійного життя і пов'язані з ним масові здвиги, особливо в Україні і Литві, сприяють теж національному усвідомленню широких кругів народу. Всі ці явні акції, побіч з укритими і непомітними, скріплюють національні суспільства, які, як видно з крайової документації, існують окремо від офіційного, і які є базою для політичної роботи і боротьби свідомих національних сил. У своїх працях Степан Бандера вказує, що одною з важливих передумов успішности української національної революції є її масовість, тобто участь у ній якнайширших кругів народу, національна свідомість яких доведена до високого рівня. Цю тезу доповняє Ярослав Стецько твердженням, що у процесі дозрівання революційної ситуації потрібно кожній оборонній чи наступальній акції окремих груп населення, навіть в чисто побутових справах, надавати політичну закраску і зміст. У поєднанні цих двох факторів — масовости і політичної цілеспрямованости всіх акцій широких кругів населення — зростає політичний потенціал цілого народу. Це довгий процес, але зате його здобутки є тривалі.

З повищих кількох стверджень виходить, що визвольні процеси в Україні й інших поневолених народах набирають на силі, а одночасно підвалини, на

яких побудована російська імперська система, захи-тані у найбільш важливих і чутливих площинах — ідеологічній, соціально-економічній і в національ-них відносинах.

На відповідному етапі росту цих визвольних про-цесів стає потрібною і виокремлюється унапрямуюча керівна сила, свідомо своїх вищих цілей.

В Україні такою організованою силою від десятків років являється ОУН, яка пройшла довгий і терни-стий шлях внутрішнього росту, політичних і рево-люційних дій та славного етапу збройної боротьби і державного будівництва на великих просторах українських земель.

Тому її роля у визвольних процесах на сучасному етапі і в недалекому майбутньому є вирішною, бо єдино ОУН має всі потрібні дані для того, щоб вес-ти народ правильним шляхом до досягнення його кінцевої мети.

ОУН має завершену стратегію боротьби на різних її етапах і точно окреслену мету. Вона має розроб-лену до деталей політичну і соціально-економічну програму, сперту на ідеології українського націо-налізму, та програму державного будівництва. Вона має відносно великі кадри свідомих своїх завдань і з великим досвідом, розміщені на всіх просторах України, імперії і в діаспорі. Її ідеї, її боротьба є ві-домі сьогодні в українському народі. Отже, є всі необхідні дані для того, щоб у відповідному мо-менті знову ініціювати і посилити політичні акції і боротьбу на ширшу скалю, щоб тріщини, які заісну-вали в імперській будівлі, послідовно збільшувати і

поширювати, випереджаючи ці російські сили різних політичних напрямків, які стараються рятувати імперію.

Настав час, щоб від дотепер часто імпровізованої і доривочної, а теж стихійної праці, зумовленої обставинами або браком потрібних сил і засобів, перейти до більш тривалих, плянованих дій. Об'єктом нашої дії повинні стати всі прошарки нашого народу — селянство, робітництво, технократи, творча інтелігенція. Окрему увагу звернути на міста, до яких переселяється чимраз більше сільського українського населення, через що вони автоматично етнічно українізуються, з метою зукраїнізувати їх у всіх ділянках життя, відсуваючи все далі впливи російської чи зрусифікованій адміністрації. Потрібно мати на увазі і пенетрувати нашими ідеями ворожий окупаційний апарат, вщеплюючи в нього почуття непевности, страху й ізоляції. Піддержати і допомогти у дальшому рості українських каткомбних церков, особливо відновлюючи УАПЦ в Україні. Особливою увагою наділити працю серед молоді, яка є спрагнена правдивого знання про свій нарід і його історію, з метою залучити її до активних корисних дій. Завжди і всюди пропагувати ідею української державности і потребу активної боротьби за її відновлення. Знайти поєднання дій підпільного сектора боротьби з явним.

Та найбільш потрібно дбати про розбудову і ріст свідомого патріотичного активу, особливо його провідного ядра, щоб в міру потреби ми могли не лише вимінюватись інформаціями і узгоджувати погляди,

але щоб координувати практичні дії.

У нашій праці узгляднювати подібне до нашого становище у всіх поневолених народах і сателітних країнах, нав'язувати з ними потрібні контакти теж в площині організаційній, щоб могли координувати з ними наші дії. Спільними силами і зусиллями всіх народів допроваджувати до дальшого поступового послаблення російської імперії, не дати їй можливості вийти з теперішньої кризи, бо єдино внутрішній розклад імперської системи під тиском й ударами підневільних народів може довести до її цілковитого упадку.

Теперішнє міжнародне становище теж у великій мірі сприяє дальшому погіршенню економічної кризи імперії, яка не всилі сьогодні конкурувати з демократичними країнами, через що відстає на десятиліття в більшості галузей господарства, у висліді чого життєвий рівень населення імперії далеко нижчий від решти цивілізованого світу, що теж підсилює всезростаюче незадоволення всього населення.

Щоб успішно проводити потрібну дальшу працю і боротьбу, використовуючи пригоже для цього теперішнє внутрішнє і зовнішнє становище, потрібно теж психологічної перестановки наших кадрів і всього суспільства, увага яких, посилена праця і збільшені засоби повинні бути скеровані на цей головний відтинок нашої боротьби на цьому етапі.

Визвольні процеси, які провадять до заіснування революційної ситуації, як передумови до самої революції, що є нашою головною стратегічною метою, можуть тривати довго, але сам революційний зрив

може наступити несподівано і моментально.

І до такої можливості наша Організація мусить бути приготована і завжди готова, щоб стати на чолі визвольно-революційної боротьби народу за волю і державність.

В. Косович

МІЖНАРОДНЕ СТАНОВИЩЕ Й НАША ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА

Вільний світ під цю пору знаходиться в евфорії захоплення горбачовськими реформами і т. зв. демократизацією. Міністер закордонних справ Західньої Німеччини Г. Генчер не єдиний закликав демократичні держави дати всесторонню підтримку Горбачову і його реформам. Йому вторує нью-йоркський губернатор Маріо Куомо закликом «закінчити сорок-річну холодну війну між двома націями (у його розумінні російська імперія це одна нація!), що можуть змінити хід історії». Таких голосів на Заході більше.

Неначе холодна вода, діяли виступи президента Рональда Регена. «Вашінгтон Пост» від 29 серпня 1987 року, коментуючи його виступ у Каліфорнії, писав: «Горбачовська гласність є лише першорядним політичним експортом, за товар якого Москва думає зміцнити свою оборону і зискати добре наставлення Заходу». На конференції американців і москалів у Шотоква біля Нью-Йорку Реген заявив: «мир так, але свобода в усьому світі теж». «Його акцент на

розтягнення свободи в усьому світі був гірким горіхом для пристосуванців», — пише Вільям Сафаєр у «Нью-Йорк Таймс» від 31 серпня 1987 року. Вони сліпі на те, що Москва преспокійно, мимо горбачовських реформ, продовжує війну проти вільного світу наймодернішими методами — психологічної, політичної, диверсійної і саботажної війни.

У період політики детанту, зформульованої Джорджом Кеннаном, а зреформованої Г. Кіссінджером і ціхованої страшним русофільством, Москва, згідно з виразно задекларованими своїми завоюницькими цілями в новій конституції про всяку допомогу т. зв. національно-визвольним рухам і соціальним революціям по цей бік заслони, опанувала нові країни в Азії, Африці, Латинській Америці, а тотальною мілітаризацією усіх ділянок життя в імперії й особливо зосередженням свого збройного зусилля на термоядерну й ракетну зброю та морську воєнну флоту — завалила т. зв. рівновагу сил. Якраз цією миролюбною політикою США поставили були собі за ціль досягнути міжнародну стабільність, або за всяку ціну — мир. Насичуючи Росію добробутом, сподівалися перетворити її у мирну приязну потугу. Різниця між Кеннаном і Кіссінджером була лише та, що Кеннан хотів установити «вічний мир» на основі двох силових полюсів — США і СССР, а Кіссінджер на основі «рівноваги сил» п'яти центрів: США, СССР, Китаю, Західної Європи і Японії.

Концепція детанту не досягнула для західного світу сподіваних цілей, а натомість донесла до мораль-

ної демобілізації вільних народів, скріплення пацифістських настроїв, обеззброєння Заходу і творення ілюзій про можливість існування поруч себе на базі статус-кво російської загарбницької імперії із завоєвницькими цілями світового засягу ще вільної частини світу, який прагне зберегти себе непорушним, не турбуючися долею поневолених російським імперіялізмом і комунізмом народів. Не зважаючи на детант, Москва посилила свою підтримку терористичним акціям, зокрема в країнах Західної Європи, за поміччю лівих бригад та нацистських терористичних груп, які так само, як комуністичні фракції Червоної армії, виконують пляни Москви.

Масові медія інформації на Заході, свідомо чи ні стаючи на службу Москви, допомогли обезцінити всякі традиційні національні, релігійні, моральні і правні суспільні вартості. Масовий ужиток наркотиків, зниження наукового рівня в школах, пониження авторитетів, потоптання Бога, таких понять як батьківщина, нація, родина, гідність людини чимраз більше розкладають західні суспільства. Процес розкладу охопив навіть Церкву, яка йде назустріч людським слабостям, нехтуючи долею покривджених й поневолених, не раз стаючи церквою пануючих, а не покривджених. Майже весь комплекс православ'я є в засягу російської імперії. Царгородський Патріарх, що найдалше стояв від цезаропапізму, відвідує Загорськ і також вплутався в економічний діалог з цезаропапістською Церквою імперіялізму й коляборантства, з народовбивцями й воюючими безбожниками. Західня Церква увійшла

у співіснування, у співпрацю, детант та діалог із воюючими безбожниками. Нам нічого сподіватися від офіційних Церков Заходу, бо вони йдуть із сильними світу цього, а не з тими, що борються за правду, яка завтра переможе. Режимову Церкву поставлено понад Церкву катакомб. Світова Рада Церков своїм діалогом і співпрацею з Церквою російського імперіялізму, коляборууючою з безбожницьким народоббивчим окупаційним режимом, стала їм допоміжною в поборюванні також визвольного націоналізму — ідейної й моральної сили, спроможної протиставитися большевизмові й ідейно оновити розкладений Москвою, лібералізмом і соціалізмом Захід. Визвольний націоналізм під впливом Москви знецінюється, фальшиво ототожнюється з націонал-соціалізмом. Це ж бо той визвольний націоналізм не дає спати Горбачову, бо все наново вилонює нові сили з нутра народу до боротьби з чужою окупаційною владою й насильно насадженим нею режимом. Це національні рухи всередині імперії є найбільшою колодою у здійсненні дальших загарбницьких плянів Москви. Тому постійно Москві потрібна гарантія дотеперішніх загарбань.

Гельсінські домовлення, заінспіровані Москвою за Л. Брежнєва і підписані на конференції у Гельсінках 1975 року, де Захід зобов'язався зберегти статус-кво кордонів держав у Центрально-східній Європі, в основному є також на те, щоб за Росією гарантувати її загарблення у Другій світовій війні, щоб західні держави визнали її кордони ненарушними без жадного мирового договору. Гельсінські

домовлення — це вершок капітулянтської політики Заходу перед російськими імперіялістами, чим завершено ялтинську добу. Боротьба з позицій Гельсінських домовлень за національні чи людські права є безперспективною з погляду самого тексту цих домовлень, які є повні принципових контрадикцій, і з погляду самого факту, що їх підписав окупант України. Декляративні заяви західних урядів в обороні людських прав, які можуть бути здійснені лише в національній державі, а не в імперії, без рішучості вжити силу за їх здійснення, баламутили борців поневолених народів, їх вилонювали, і тих відважних, мужніх патріотів, які відкрито ставали на захист не лише людських прав, але й ідей самостійності, віддавали на поталу окупантові. Правда, представники Заходу, для оправдання себе за підписання тих Гельсінських домовлень, не раз виступали в обороні членів розгромлених груп, які слідували за виконанням цих домовлень, а теж в обороні переслідуваних в'язнів за релігійні вірування, за оборону національних культур, мови й ін., та лише кілька виступів було у Відні за «самовизначеність», а не за самостійність поневолених народів. Ми вважаємо, що український нарід і інші поневолені народи в російській імперії давно себе самовизначили на полі бою за свою суверенність. Визначили себе державними актами, відновлюючи державну незалежність, і постійною боротьбою у різних видах за остаточне досягнення її. Це вони — поневолені народи — стримують Москву від остаточного завоювання світу більше, ніж морально здемобілізо-

ваний Захід. Бо, наприклад, доки існує фронт в Афганістані — трудно москалям починати нову війну.

Головний засіб російського імперіялістичного експансіонізму — це військова сила. Мимо намагань американської детантської політики — довести до стратегічного розброєння, помимо договорів військового обмеження (САЛТ I, II і III), збройні перегони ведуться, а російська імперія веде в цьому період. Стратегічний план Москви ясний: маючи вихідну базу — Близький Схід, захопити без війни нафтові поля і сирівці Африки, що є тотожне з сателізацією Західньої Європи. Цей план Москва послідовно здійснює. Опанувавши В'єтнам, Камбодію, Ляос, вона має геостратегічну позицію на Індійському океані. З Курилями і Сахаліном, північною Кореєю опановує вихідні позиції в Тихий океан, чому ще виразно перешкоджає Національний Китай, який має ключеве стратегічне положення на Тихому океані, захищаючи Австралію, Маляйзію й Індонезію. Москва консеквентно й пляново йде на здобуття світу, включаючи в свою модерну стратегію периферійні війни, розклад, диверсію, страйки, а засобом пресії й шантажу є погроза атомною війною.

Військова стратегія держав, які належать до Північно-Атлантийського оборонного союзу (НАТО), є суто оборонна. Її ціль — реагувати на можливий наступ російської імперії на Західню Європу чи Північну Америку. Керівники НАТО є свідомі великих недотягнень цього пакту й вбачають їх у цьому, що їхні конвенційні сили далеко слабші від Варшавського пакту, що невдачі США в Індокитаю, Ірані й

Африці породили в Європі зневіру в американську силу, недовір'я до США, чи вони будуть готові нуклеарною зброєю боронити Західню Європу в разі агресії з боку СРСР, що СРСР диспонує хемічною зброєю, якої майже не має НАТО і що в Західній Європі є цілковитий брак цивільної оборони. Європейці вважають, що лише колективним зусиллям західніх європейців можна ці недомагання НАТО надолужити. Західня Європа, яка нараховує 350 мільйонів людей, починає чимраз більше бути свідомою, що вона мусить стати одною з надпотуг, не чекаючи на свою охорону перед 280 мільйонним СРСР з боку 220 мільйонів американців, для яких Тихий океан і Південно-Східня Азія набирає чимраз більшого значення і американська стратегія ставить їх нарівні з Європою. Звідси тенденція провідних європейців добитися більшого усвідомлення європейськими націями — потреби сильнішої військової співпраці, тим більше після пропозиції Горбачова — елімінувати середнього засягу ракети і провести «подвійну зерову можливість». Колишній канцлер Німеччини Г. Шмідт пропонував навіть спільні франко-німецькі збройні сили під французькою командою, а теперішній канцлер Г. Коль пропонує творення спільних франко-німецьких бригад. Ідея Європи-моноліту чимраз більше зникає, а перемогла концепція ген. Шарля де Голя — Європа — союз національних держав, а вісью тієї європейської потуги мали б бути Париж-Бонн. На жаль, НАТО у своїй стратегії не враховує потенційних сил поневолених народів і в тому напрямі не має ще належної

дії з боку НАТО, не ведеться політика визволення поневолених народів у російській імперії. НАТО гарантує Москві статус-кво її загарбань, трактує СРСР як гомогенну державу, а в найкращому випадку як «Союз республік».

Таким чином, дві сили — США і НАТО, які могли б успішно протиставитися російській імперії, підтримавши визвольні рухи поневолених народів, наразі таких плянів не мають. Правда, Американський Конгрес схвалив закон про поневолені народи з 1959 року (86-90), про підтримку ідеї розвалу російської імперії й комуністичної системи з метою відновлення незалежних держав — України й інших поневолених народів, але цей закон не став нерозривним складником закордонної політики уряду США і не визначає закордонної політики до російської імперії. Поневолені народи не стали досі жодним чинником у розрахунках офіційного західного світу проти агресії російського імперіялізму й комунізму, як його модерної форми.

Західні держави не використали теж резолюції ООН, прийнятої в грудні 1976 року Генеральною Асамблеєю, про деколонізацію усіх ще поневолених народів колоніальними потугами. Цю резолюцію примінюється виключно в Африці, а не робиться заходів, щоб примінити її до поневолених народів у російській імперії. Захід, визнавши поділ світу на дві сфери в Ялті, підписанням Гельсінських угод загарантував його і надіявся лише на евентуальне покращання стану через політику детанту. Найбільшим ударом для політики детанту у США була

московська інвазія на Афганістан. США зірвали на деякий час торговельні зносини з агресором. Це сприяло внутрішній кризі і в російській імперії, загострило внутрішні конфлікти, а затримка доставки модерного технологічного устаткування сповільнила зріст російської індустрії.

Із приходом до влади президента Регана у США, постійно змагаються дві концепції ведення зовнішньої політики: одна за продовження політики детанту, посиленої торгівлі з ССРСР і іншими комуністичними країнами, яка має принести для Заходу заробіток, але й скріпити мир на основі статус-кво, невмішування у т. зв. внутрішні справи великодержав, впливаючи на росіян, щоб відмовилися від своєї імперіялістичної войовничості, а друга — за поширення ідей демократії й на країни, опановані російським імперіялізмом і комунізмом, постійне й поступенне відтиснювання комунізму і підтримка, включо з мілітарною допомогою, збройно воюючим визвольним рухам у боротьбі за їхню державну незалежність і проти диктатур — Афганістану, Нікарагви, Анголі, Мозамбіку й інших. І ці визвольні рухи під цю пору отримують від США матеріальну й мілітарну допомогу, мимо великого спротиву противників такої допомоги у США.

Хоча вільний світ не то що не ставив собі ціллю цілковите повалення комунізму в самому центрі Росії, а поступенне витискання його з країн, окупованих Росією, стало гаслом після довгої доби детанту щойно останніми роками, то все таки під тиском національних сил поневолених народів комунізм

тратить чимраз більше ґрунт під ногами. Тітоїзм висунув тезу про потребу регіонального ревізійонізму комуністичної доктрини. Румун Чавшеску висунув свою версію сталінізму. По смерті Мао Тсе-дунґа прийшло до китайської національної версії комунізму. Комуністичні партії в Західній Європі відкидають зверхність КПСС, видвигаючи свій власний еврокомунізм, засуджуючи російський комунізм за його тоталітаризм і терор. Світовий комуністичний рух розпався на комуністичні партії окремих народів — Китаю, Румунії, Югославії. У російському таборі залишилися — Куба, В'єтнам, Ангола, Південний Ємен, Етіопія. В СРСР і сателітних країнах, під тиском національних сил, комунізм zdeґенерувався. Його носії — це запроданці російських імперіялістів. Комунізм у поневолених народах втримується лише силою російської окупаційної влади.

Новий ісламський режим в Ірані є не лише гостро антиамериканський, але й антимосковський. Інвазія Москви на Афганістан скріпила національні почуття не лише ісламських народів у СРСР, але й у вільному світі. У Туреччині панує незмінно велика ворожнеча до російського імперіялізму, що поневолює братні по вірі народи Азербайджану і Туркестану. В Єгипті, після прогнання росіян за президента Садата, впливи комунізму зліквідовані. Заключений договір Єгипту з Ізраїлем у 1979 році зменшив російські впливи в середземноморському районі. Інвазія Москви на Афганістан ще більше наблизила Пакістан до західнього табору. Натомість курс індійської політики є неутрально-проросійський у наслі-

док різних конфліктів Індії з Китаєм і Пакистаном. Ця проросійська політика не послабла навіть після інвазії Москви в Афганістані, бо для Індії вигідний російський тиск на Пакистан й невідповідне скріплення американсько-китайського зближення.

У червоному Китаю Денг Ксію-пінг вважається головним промотором проамериканської і прояпонської політики. Розміри китайського суходолу створюють тиск до політики ізоляціонізму і злагодження доктрини класової боротьби. Під цю пору Китай пасивніший у міжнародній політиці, головну увагу концентруючи на розбудову економіки й піднесення життєвого рівня.

Посилення визвольної боротьби в Україні, Литві, Латвії, Естонії, Білорусі, Грузії, Вірменії, Туркестані й інших уявлених країнах створює новий чинник у нашій зовнішньополітичній дії, унаслідок чого перед світом існування дійової, визвольної окремої сили, яка поборює статус-кво разом з концепцією детанту, Гельсінськими домовленнями, рівновагою сил, а змагає до розвалу російської імперії на національні держави поневолених народів у їхніх етнографічних межах. У нашій зовнішній праці ми виходимо із закладення, що завданням нашої зовнішньої політики є не лише здобути прихильність США, але у нашій визвольній стратегії є важливе ставлення до української національно-визвольної боротьби також азійських потуг, Третього Світу, який треба ознайомити з революційним потенціалом України й інших поневолених в СРСР народів. На особливу увагу заслуговує Японія, яка

дуже приязно ставиться до нашої визвольної боротьби. Приязними до нас сьогодні є нейтральні країни типу Швеції, Туреччина — теж природний союзник України. Латинсько-американські, численні азійські й африканські народи, пізнавши українську проблему, ставляться прихильно до України, бо наш антиімперіалізм і антиколоніалізм є їм зрозумілий і близький.

Ми, в універсальному засягу, протиставляємося й борюємо більшовизм як синтезу російського імперіалізму, шовінізму й комунізму, нав'язуємо до оригінальних первнів духовости й соціальности даної нації. Видвинута нами концепція Антибільшовицького Блоку Народів (АБН) — це концепція власних сил України й поневолених народів, а не концепція інтервенції. АБН протривав десятиріччя без чужої допомоги, бо спертий на органічні інтереси націй і спільну мету. Наша міжнародньо-політична дія за мобілізацію сил у світі й за ідею необхідности розвалу російської імперії, знищення комуністичної системи продовжувалася на широких міжнародних форумах, у масових акціях з революційними цілями й дипломатично-політичними засобами. Відкритий бій концепцій був засадою нашої зовнішньої політики. Наша безкомпромісова концепція нового ладу у світі поставила ОУН-АБН орієнтиром і дороговказом не лише для української спільноти, але й вільного світу. Світова Антикомуністична Ліга, Європейська Рада Свободи й інші міжнародні форуми мають включені у свої Хартії нашу політичну концепцію. На місце обмеженої

термоядерної війни, як розв'язки світової кризи, наша Організація видвигнула, як альтернативу, підтримку визвольних рухів поневолених народів, яка допоможе розвалити совєтсько-російську імперію зсередини. Наш інтерес в Афганістані — це якнайдовше втримати й розбудувати афганський фронт. Створити ще інші фронти є в нашому інтересі. Для нас важливий комплекс В'єтнаму і Кореї, розбудовуємо проукраїнські позиції серед ісламського світу та вказуємо євреям, що ініційована в плянах КГБ акція проти українців за т. зв. коляборацію з німцями спрямована на те, щоб дискредитувати еміграцію, внеможливити їй дальшу дію в користь самостійності України та послабити прихильне українське ставлення до Ізраїля.

На польському відтинку наша підтримка йде зокрема до тих кіл, які наставлені до нас приязно і вбачають гарантію самостійності Польщі в самостійності України. У центрі ставимо спільного ворога, не забуваючи про конечність протидіяння польонізації й національно-соборницький акцент. Перенесення метод боротьби польського народу на наші поневолені країни буде революціонізацією цих країн так, як метода страйків у концтаборах через український Донбас була перенесена у Польщу.

Ми нашу зовнішню політику не допасовували до мильної політики детанту, як уже переконався і Захід, а на всіх нам доступних і нами здобутих форумах ставили нашу власну концепцію — протиставлення московській загрози для всього світу, й на місце обмеженої термонуклеарної війни нашу аль-

тернативу — підтримку визвольних рухів, які зсередини завалять російську імперію і таким чином буде ліквідована загроза для ще вільних націй світу.

Наша українська зовнішньополітична акція безпомірно більше скріпилася, ніж це було після закінчення війни. Ми пішли з нашими ідеями й нашою концепцією й глобальною стратегією у відкритий бій на міжнародних форумах — регіональних і світових. Ми презентували її з широкою аргументацією урядовим, парламентарним, військовим чинникам Заходу, зокрема США, але й Сходу, а також Національному Китаєві й Японії. Нам відкрилися дипломатичні канали, й ми їх втримуємо. Це правда, що наша визвольна концепція ще не прийнята офіційно урядовими чинниками, але є вирішальним, що ми стали підметом подій у сенсі окремої концепції, глобальної стратегії. Півофіційні кола на Заході вже включають її у свої стратегічні міркування, і на конференції НАТО у Мюнхені 1986 року створення Департаменту Психологічної Війни НАТО вже стояло предметом дискусії. Її підтримував ген. Роджерс, а колишній віцеміністер оборони Великобританії ставив запитання, як підтримати національно-визвольні рухи. Американські автори книги «Комбат он комюніст теріторі» захищають нашу стратегічну концепцію. На наші сугестії глобальної стратегії, яка включає психостратегію, воєнну технологію, електроніку, боротьбу на території ворога, відгукнулися десятки найвизначніших західніх стратегів і політиків. Ярослав Стецько писав: «Це не важно, чи автори цих концепцій доживуть їх здій-

снення, але важно, що Україна більше ніж колинебудь досі стала в осередку шукань і орієнтиром для означених Західних кіл». «Це очевидно», — писав Я. Стецько, — завдяки крайовій боротьбі, що є вирішальною силою, але не менше суттєвим є вплетення її у глобальну стратегію боротьби з большевизмом, з власних позицій, з'ясувавши їх як необхідні позиції Заходу».

Дипломатичні канали використовуємо, але не виключно. Ведемо дискусії з тими, що мають вплив на офіційну політику. Зібрання десятків прізвищ до Почесного Комітету УПА чи АБН, є там низка високих старшин і політичних діячів — говорить само за себе. Наша публіцистична, інформаційна, концепційна діяльність є особливого значення. До неї нав'язують, її кладуть в основу своїх еляборатів для концепції, наприклад «Гай анд льов фронтієр». Доповіді ген. Сінглярба, ген. Грагама, сер Ф. Бенета, посла Вількінсона, проф. Маніна, науковця Гагмана — це в більшості повторення наших ідей в їхньому оформленні. Чіткістю концепцій, незавуальованою в загальники постановкою, включаємося в комплекс актуальних політичних і стратегічних боїв, висуваючи кожночасно свою розв'язку, завжди актуалізуючи її. Ми можемо ствердити, що ми посунули українську справу далеко вперед. Суттєве в нашій зовнішній політиці — переконати Захід, що найважливішим фактором у його стратегії мусять бути поневолені нації, Аххілесова п'ята російської імперії й комуністичної системи. Не допоможе стримування большевизму на периферіях в Анголі чи Нікарагві,

якщо центр імперії не буде заатакований, якщо не буде вільний не лише Афганістан, але й Україна і з нею усі нації, поневолені в російській імперії.

С. Дунаїв

ДО ПРОБЛЕМАТИКИ ЮНАЦТВА І МОЛОДИХ КАДРІВ ОУН

Під сучасну пору, як і завжди, стоїмо перед гострою проблемою включування нових поколінь українців у многогранні процеси визвольної боротьби української нації за УССД.

Хоч як парадоксально нам може це видаватися, з огляду на обставини ворожої окупації України, і mimo великих втрат, в Україні існує постійна конфронтація з окупантом у всіх ділянках життя, і ця ситуація сприяє включуванню молодих українців у визвольні процеси. Також дискримінація і переслідування української національної меншини у так званих сателітних державах московської імперії заставляють молодь до оборони своєї українськості, прав своєї спільноти. Безперечно, частина молодих поколінь — з яких то причин не було б — інтегрується чи асимілюється (і частинно пропадає) в імперській системі, але основна більшість (хоч, може, і мовчазна) зберігає і плекає як уміє свою типову українськість, а її авангард, наснажений національною ідеєю, включається у визвольні процеси і сміливо виступає в обороні української історичної і

культурно-духової спадщини, релігії, мови, національних символів та історичних дат, а то і включається у революційні виступи. Ці процеси є помітні особливо сьогодні, коли — за словами одного крайового автора — молоде українське покоління «обняв патос оновлення».

Натомість треба ствердити, що нові покоління в діаспорі, як і велика частина цілого еміграційного суспільства, — через об'єктивні причини відірваності життя від українського материка, — в загальному крокує позаду визвольних процесів і національної напруги, якою сьогодні — як і завжди — сповнена непокірنا Україна.

Тому одним із наших основних завдань у діаспорі є знайти лік на цю обивательську (за словами крайового автора) «байдужість до вогню», щоб і нові українські покоління поза межами України «обняв патос оновлення», як масове явище.

Щоб ми могли належно реалізувати цей процес оновлення, нам треба рівночасно одержимих ідеєю молодих людей і провідників молоді, і докорінне знання та розуміння ситуації, в якій знаходиться наша молодь, чи наша спільнота взагалі. Тоді, коли провідники родяться, одержимими люди стають через обставини. Коли такі обставини в умовах діаспори не існують, то вони повинні бути витворювані шляхом пізнання і наближення до окупаційної дійсності в Україні.

Отже, стоїмо перед завжди актуальною проблемою, як даліше активізувати позитивні і потенційно позитивні групи молоді на службу української

визвольної справи, і як провадити наші молодечі організації, щоб вони послідовно ставали постійним джерелом, особливо СУМ, ідейних кадрів для Організації, яка служить Україні, а посередньо інтересам вільного світу в обличчі постійної загрози з боку московської імперії — спільного ворога України і вільного світу.

Щоб унапрямувати процес активізації молоді, треба збагнути дійсний стан молоді, її проблеми, сучасне наставлення, спосіб думання, бажання, впливи довкілля в поодиноких країнах нашої діаспори, родинне і товариське оточення, тощо.

Іншими словами, треба виходити із такого заложення: бачення нашої молоді *такою яка вона є в дійсності*, а не *лише* такою, якою ми хочемо, щоб вона була — тобто ідеальним моделем, до якого ми повинні стреміти.

Молодь — це фактично явище неутральної натури, яке спільнота може формувати у бажаному напрямку. Іншими словами, яка спільнота, така її молодь.

Дійсність і закономірність діаспори вказують нам на наступні факти і заключення:

1) Українська діаспора — це ланцюг шести поколінь українців, а від Другої світової війни — трьох поколінь. Живемо серед неукраїнського оточення, обставин виховання, освіти, праці, товариських взаємин, відосередніх політичних, культурних, релігійних впливів, тощо. *Всі* українці в діаспорі нижче 42 років життя (крім незначної кількості нових емігрантів) родилися поза Україною. У свою чергу,

цей факт розкриває нам образ молодшої української людини, вирощеної у діаспорі, якої спільний знаменник має такі прикмети:

а) Відсутність почуття «емігрантськості». Молодь себе вважає повноправними жителями чи громадянами країн нашої діаспори.

б) Закономірне зацікавлення та інтеграція в життя даної країни (що частинно, на жаль, сприяє асиміляції).

в) Психологічне засвоєння понять «національна приналежність» і «національне походження», що, на щастя, у практичній площині розв'язує абсурдне поняття «двох батьківщин».

г) В обставинах життя в країнах нашого поселення витворюється різномірний тип українця, у якого існують, крім його українськості, теж і «льокальні» лояльності, прикмети і забарвлення, які недоцільно «поборювати», але треба спрямовувати у бажане українське національне русло. Тому треба сприяти витворюванню такого стану, щоб молодь в загальному сприймала свою українськість як духовий і фізичний позитив для неї особисто, для України, і теж для країн, в яких вона живе.

г) Українська молодь в діаспорі має лише посередній зв'язок з Україною і українською проблематикою (через дім, родину, школу, церкву, громаду, молодечі організації, тощо). Це — незадовільно і ніколи не заступить безпосереднього життя в Україні в лоні свого народу. Воно спричинює відмінні способи сприймання України і української проблематики. Але це не означає, що українська молодь в ді-

яспорі не спроможна на першому місці ставити і жити Україною і українською проблематикою на рівні попередніх поколінь чи молоді в Україні. Бо справа тут *не полягає у виключенні з її діяспорального світу всього іншого, крім українства, а радше включування* (при допомозі належної методики) *українства і української проблематики в її світ*. Тобто, обидва явища мусять себе доповнювати, а ніколи — в обставинах діаспори — себе виключати.

д) Шлях до України і української проблематики для української молоді в діаспорі (і частинно в Україні) є позначений не лише автоматичними, *вольовими*, підсвідомими, чи емоційними процесами, але є теж справою пізнання свого українства, шляхом інтелектуальної спонуки і зусилля. Молода українська людина часто хоче знаходити свої власні, свіжі шляхи сприймання України — у чому треба їй методично сприяти.

е) Тісно пов'язане із цим є явище повороту до українства роджених уже в діаспорі поколінь українців (особливо молодих із 3-4 покоління). У країнах емігрантської суспільної бази, це явище спонукує наростання місцевого українського націоналізму в рамках спільноти і даної країни нашого поселення. Цей «*льокальний*» український націоналізм сприяє відродженню і скріпленню українських спільнот в контексті країн нашого поселення, і стає «*мостом*» чи посередником між українською молоддю діаспори та Україною, українською проблематикою і визвольною справою. (Події останніх років, пов'язані із нападами на українців, досконало ілюструють на-

явність цих процесів). Тому нам треба пропагувати і скріплювати цю течію українського націоналізму, скеровуючи його на шляхи всеукраїнських інтересів у контексті країн нашої діаспори і у світовому масштабі. *Звернення Воюючої України* до української діаспори з 1949 року — це геніальний, повний візії документ, який окреслив розвиткову закономірність діаспори і її роль у відношенні до України і визвольної справи. Можливо, що цей документ, так часто цитований, ми недостатньо вивчили, не вжилися в його дух і мудрість, і не застосовували у практичній роботі з юнацтвом, молоддю по організаціях і нашими молодими кадрами. Тепер це треба змінити на краще.

Розв'язування питання молодих кадрів, юнацтва і молоді, не повинно бути проблемою лише одного сектора, а справою цілої Організації і нашої ширшої спільноти — бодай у засягу ОУВФ. Тому, що нові покоління потенційних українських націоналістів у діаспорі не мають можливостей формуватися в оточенні українського материка, і тим самим не мають прямої стичности із станом національного поневолення і з процесами визволення, ми мусимо планоно виповнювати наші хати, наші центри, наші табори, наші школи, церкви, наші організації (особливо молодечі, як СУМ) українським змістом і духом — а не лише формою. Ми мусимо старатися вміло витворювати *українську дійсність у її сучасному, актуальному виді*.

Сучасна Україна — Україна ХХ століття — процеси визвольної боротьби і теперішнє явище «патосу

оновлення», в які наші Організація вложила стільки труду, жертви і крові — не є жодною «загумінковою» проблемою, але справою світового масштабу і центральною проблемою для російської імперії. Українська діаспора, історію і осяги якої ми ще належно не оцінили, як невід'ємної частини спадщини української нації, є могутнім виховно-вишкільним засобом для молоді у пляні відзискання національної свідомості і скріплювання її національного кореня, як і теж спрямовування її на шлях служби для української справи.

Усі елементи і засоби існують, і є нам доступні, для скріплення і будови нових мостів між молодого українською діаспорою і нескореною воюючою Україною (*не УССР!*), для витворення *української дійсності*, для плекання (за словами крайового автора) *духовної української держави*. Але нам теж треба собі усвідомити, що найкращі виховно-вишкільні системи і методи, матеріяльні ресурси, устрої, матеріяли, тощо, не розв'яжуть задовільно проблематики юнацтва і нових кадрів, *якщо* за цими досконалими середниками не стане *вольова* молода українська людина, формат якої окреслив пок. Голова Проводу ОУН Ярослав Стецько, щоб вона стала *прикладом* для своїх друзів-ровесників і для юнацтва-молоді:

«...Ставте ідеальне над матеріяльним! ... Будьте прикладом ідеалізму і патріотизму, притягаючою силою для всієї української молоді! ... (бо) Без етичного елементу, без героїчного, без альтруїстичного, світоглядний націоналізм є фразою! ... Почуття відповідальності за долю нації, яке унапавнюється у

кожночасній дії і чині, у всякому почині і задумі, який треба довести до здійснення, це те, що я кладу Вам на серці! І не менше ідеалістичне відношення до всього, що Вас зобов'язує чинити для Організації, для справи визволення. Почуття обов'язку супроти Організації і Батьківщини, якій служить Організація, мусить проникати Вашу життєву настанову!

Життєвий ідеалізм, відповідальність, обов'язковість, бажання Великого, жити величним і жити ризиковно, це етично-ідейні передумови всякої політичної дії.

Стоїмо перед великими зривами! Тому нам треба не лише наші завдання усвідомити, але не менше якість людини, якість кадрів плекати, тобто тих, які здійснюватимуть великі, понадлюдської сили завдання! А молоді кадри — це найважливіше сьогодні! Юнацтво — це наше майбутнє!» (Заклик Ярослава Стецька до української молоді і Юнацтва з 1 березня 1986 року).

Організація Українських Націоналістів завжди відчувала пульс нескореної України і відповідно діяла. У цьому полягає її унікальність і сила у визвольній боротьбі української нації, і дальша її актуальність і необхідність для України у змагу до волі. Молодим кадрам, провідному активові, членству Юнацтва і молоді взагалі — нам усім — треба вчуватися цілим еством у цей пульс України, відчувати цей «патос оновлення» і подув грядучих «великих зривів», — щоб могли розвіювати «байдужість до вогню».

Як передумову до успішної дії, ми перше мусимо збагнути і відчувати цей пульс України у пророчих словах поета:

— Народилась Україна Нова,
Небувала, чиста, як дитя,
Україна Зоряної Мови,
Україна Божого Буття!

Україна пісні і кохання,
Та держава, де щезає тлінь,
Україна творчого світання
Для усіх безсмертних поколінь.

.....

Побратими, гляньте на руїни, —
Тож не прах, не камені прості!
То в Руці Святої України
Всесвіту Ворота Золоті!...

А відтак «утверджувати Україну Духу, Україну Розуму, Україну Серця» серед нашої молоді.

С. Борисенко

III. Загальні Документи

СЛОВО У ТИСЯЧОЛІТТЯ УДЕРЖАВЛЕННЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

І стало призначенням України не лише хрест високо держати, слово Христове між невірними ширити, але й меч гострий піднімати, щоб Правду Христову захистити. Бо на межі двох світів Україна стала — світу християнського в Європі і світу поганського азійського. Стала вона твердинею на шляху орд степових, кочівницьких, що із грабежів жили і розбоями промишляли. І була їхня сила від диявола, що усьому світу грозила, бо закону Христового не знала, тільки насильство і війну.

То й став Михаїл Архистратиг патроном України, оборонець Правди Божої, патроном Києва і війська всього українського. І на його прославу поставив князь Святополк церкву та назвав її іменем святого Михаїла — Золотоверхою, бо справжнім золотом бані її були покриті.

І багато церков в Україні іменем святого Михаїла освячено, а з ними церкву монастиря Видубицького у Києві.

Залишив князь Ярослав Мудрий закони, народові його дані, що були названі «Українською Правдою», і не було там кари смерті, і залишив князь Мономах «Поучення Дітям». Розумні ж бо були ці князі і їхні закони християнські, бо були християнами, як

увесь нарід український по вірі своїй християнський, а не тільки по хрищенню.

І була би сила України незборимою, якби поради князя Мономаха були вислухані, коли б удільні князі беззаконно на стіл Києва не сідали і його не руйнували.

Тоді б і досі над Києвом стяги українські повівали, коли б князі братам своїм присяги на хрест не ламали, коли б сили ворожої на себе не накликали, сили половецької і варязької.

Пізно над Калкою українська сила об'єдналася, коли Україні та Європі християнській орди татарські смерть сповістили. Україна перший удар прийняла, цвітом лицарства християнського шлях у Європу загородила, але й сама впала з мурами Києва Золотоверхого церкви Десятинної.

І на довгі століття у степах Чорномор'я і Криму, наче вуж, обмотав Україну галапас татарський. Кров українську-християнську випивав, брав ясир кожнорічно в неволю поганську, а дітей обертав у яничар.

І не було допомоги Україні ні від кого. Християнські народи Європи тільки Хрестом хрищені, звичай мали поганські. Землю українську грабили, добром її наживаючись, бо Україна від напасти татарської стала безборонною.

Але не покинули Україну у ярмі бусурменському і шляхетської Польщі Мати Божа — Покрова та архистратиг Правди Божої — Михаїл.

На Січі Запорозькій, за порогами Дніпровими, Орден християнської України меча підняв і проти орди поганської татарської і проти Польщі шляхет-

ської, що рабство поганське відновила і закон Божий — «Не убий!» потоптала.

І почала рости козацька сила. Стали гетьмани Христову Правду боронити, храми Божі відновляти — Софію святу і нові собори на славу Божу ставити. І знову засіяло у Києві світло Бога і світло науки.

Став же гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний із усім військом Ордену Запорозького ктиторм Братства київського, щоб віру християнську захистити. І почав митрополит Петро Могила діло Іларіона, митрополита київського, та князів, Володимира — Ясне Сонечко і Ярослава Мудрого, відновляти, і заясніли гори Київські новим світлом християнства і науки Божої на усю землю Східної Єропи, бо світло Царгороду і Візантійської слави згасло у неволі турецькій.

Дав Бог Україні великого полководця, Хмельницького Богдана, гетьмана всієї землі української. І піднеслася його рука високо і покарала шляхетську Польщу за гріхи її, в Україні вчинені.

А на півночі України була Москва, ніби християнська і ще по вірі православна. І не знав Хмельницький, що за іконами християнськими тотими поганські народу московського скриваються. І не знав Хмельницький, що це за мовою тільки нарід московський — слов'янський. Не знав Хмельницький, що нарід московський по крові фіно-татарський, а по звичаях своїх — поганський, дикий — мисливський.

І не знав Хмельницький, а з ним і нарід український, що у природі москаля-мисливця є жертву свою убити, що москаль — раб своєму цареві, що

він ордою живе — общиною без власности приватної і без гідности особистої.

І не знав гетьман і полковники його, що Церквою московською не слуги Божі кермують, а цар, деспот, післанець диявола. І сталася угода Переяславська між Москвою і Україною, як народами вільними і ні від кого незалежними, що себе мали від ворогів спільних хоронити і захищати.

І стала Церква московська тільки принадою для тих християн, що від поганства захисту шукали, а у ще гірші від татарських і єзуїтських сіті падали і пропадати мусіли.

Двічі меч Гетьманської України Угоду Переяславську перетинав. Рукою гетьмана Івана Виговського, що мету та звичаї московські пізнав і під Конотопом їх покарав, сорок тисяч наїзників убиваючи. На Москву тоді гетьман не пішов і в корені не знищив її та її сили.

І знайшла Москва союзників у Польщі, щоб розірвати Україну пополювині і щоб краще нарід український покорити на панщині польській і у кріпацтві московському.

І знову меч України в руках гетьмана Івана Мазепи під Полтавою Угоду Переяславську перекреслив, щоб Україна знову стала вільною і незалежною, але меч той не приніс перемоги, як меч під Конотопом.

І прийшли в Україну століття неволі царства московського. І була Україна обезсилена, Січ Запорозька зруйнована, а козацькі мечі на вигнанні за Дунаєм і на Кубані. Та післав Україні Бог Пророка — Шевченка, що від Божого Слова він походить і що

просвітив Словом Правди уми українські, щоб ви пізнали Правду, яку боронили їх Предки і увірили Неї. І поселив Бог у серцях українських Любов, і Правду Божу ширити і боронити між народами. мов звірі люті, одні одних пожирають.

І була велика пора народам на землях цар московського, коли Перша світова війна втомила ли тюремні імперії. І було велике відродження народів. І вставали народи до державного життя встала Україна.

І був день 22 січня, і перший день листопада 1918 року, і був проголошений ІУ Універсал де ви суверенної та незалежної, але він Переяславської угоди не перекреслив, бо сили диявола змагалися силами архистратига Михаїла, і замість Конопа були Крути, була Мотовилівка і був Базар.

І не стояв брат біля брата. І були лицарі вірні українського, Симон Петлюра та Коновалець Євген, що в мечях і правді Божій силу України творили, були Винниченки, що лжі диявола довіряли, і ним чинили, на його ласку і милість нарікли, залишаючи.

І перемогла сила диявола, бо не одностайно жили сини України. І скинув московський нарід християнства, і відкрив своє обличчя диявола, і проголосив антихриста своїми законами. І вбивства на окупованій землі, і були концетраційні табори в зонах одвічної мерзлоти Сибіру, і поза межі українських земель. І була голодоморна облога України. Не було записано в історії жодного народу стільки мільйонів жертв як в українському.

жертв за Правду України і Христа. Не було стільки жертв, бо Правди ці тотожні, у собі неподільні.

І був атеїзм проголошений вірою московською, а християнство стали переслідувати як за Нерона, кесаря римського. І не відступили пастирі свого стада, і разом з вірними йшли на смерть, як і глава відродженої Церкви Української, митрополит Василь Липківський.

І знову руйнували Київ москвини, руйнували дома Божі, зтирали пам'ять слави Бога і народу українського. І знищили тисячі церков і собор святого Михаїла — Золотоверхий, бо вірять і лякаються, що він їм принесе смерть. І, ось, чому Сатана лякається самого імени архистратига Михаїла, полководця сил Божих і народу українського?

І пізнав нарід український, що тільки зброєю власної сили може стати вільним. І хоч була українська земля розчвертована, нарід український був неподільний.

І виросло на пожарах і руїнах України нове покоління, яке вірило, що тільки сила організована і підпільна буде незнищимою. І поставили у законі ОУН гасло: «Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї».

І почалася визвольна, революційна боротьба, і підняв її полковник Євген Коновалець, а коли вбила його підступно московська рука у Роттердамі, стяги ОУН повів Степан Бандера.

І був сорок перший рік нашого століття, і був 30-ий день місяця червня. І було проголошене Українське Державне Правління, Ярославом Стецьком очолене.

І була радість велика, і віча народні проголошували волю народу. І благословили Уряд держави митрополити Українських Церков, Шептицький Андрій і Полікарп Сікорський.

Та не бажав волі Україні окупант, що назвав себе визволителем. І повторився терор, як за часів першого диявола, тюрми, концентраційні табори і нові вбивства в Україні.

І були першими в Європі постріли зброї Карпатських Січовиків в обороні волі і держави Карпатської України проти окупації мадярської. І так теж підняла зброю Українська Повстанська Армія, рам'я військове ОУН і УГВР, щоб захистити Акт відновленого Державного Правління України у двофронтівій війні від навали німецької і московської.

І очолив визвольну, збройну боротьбу Роман Шухевич, генерал Тарас Чупринка. І тривала довго, хоч у світі існував уже мир.

І був мир з дияволом! І не було народу, який поміг би Україні в її боротьбі. І знову переміг диявол архистратига Михаїла і його військо українське.

Але не спинилася боротьба в часі миру. Нову зброю підняла ОУН, її голова, Ярослав Стецько. І об'єднав український нарід поневолені народи проти большевицької неволі Москви під прапором АБН, що його місією стало гасло — «Воля народам — воля людині!».

І стали полонені воїни УПА проповідувати правду України і Христа у тюрмах і концентраційних таборах. І пам'ять про них сіє слово волі по всіх землях імперії московської, як апостоли сіяли на зем-

лях імперії римської.

І живе в катакомбах Церква Українська, а та, що на волі, її незалежність зберігає. І підняв боротьбу за помісність її патріарх Йосиф — ісповідник Христа, як чинили отці Церкви нашої — Іларіон та Климентій, митрополити київські, і як за помісність боролися творці Соборів Берестейських.

І від слова героїв ОУН-УПА і слова мучеників Церкви підпільної української ростуть сильні духом, що страх перед смертю відганяють. І падають все частіше слова із уст найкращих: «...як добре те, що смерті не боюся».

Бо смертю смерть вони перемагають і з їх визволенням від страху смерті починається справжнє життя.

І прийняла УПА, як і цілий нарід український, Матір Божу — Покрову, як колись Військо Запорозьке, Опікункою своєю. І по поміч до Неї у лісах карпатських, волинських і поліських воїни зверталися, як тепер це чинять вірні Церкви Української, дома молитви якої зачинені окупантом, що від диявола.

І стоїть Благодать Божа Києва проти Москви і проти Загорська! Бо Твоя Правда, Боже, стала нашою Правдою і Твої вороги стали нашими ворогами. І ти, що розпинали Тебе, Боже наш, розпинали нарід український!

Мати Божа, Покрово, що у Софії св. Київській руки піднесла угору свій нарід обраний обороняти. Ти, що в Почаєві кулі турецькі завертала, турків вбивала, відверни потоп ворожий, що землю нашу кров'ю нашою залляв і заливає.

А якщо Ти, Боже, у своїх плянах та обрав наш на-
рід на велику пробу, як послав Сина свого, Христа,
щоб окупив люд весь землі світу, і якщо прагнеш
вогнем гартувати, у сталь незнищиму нас пере-
топити, то гартуй нас, о Боже, щоб сила наша зло із
землі стерла, щоб ворота Адові впали, щоб брат
брата ворогові більше не давав, щоб одностайне за
Правду усі стали, і щоб лицар Михайлик у Київ
переможно вступив, Золоті Ворота у стіп Благодати
Божої — Софії поклав, перемогу Божу мечем про-
славив, щоб у нове тисячоліття Правда Твоя пере-
могла, і щоб встала з кайдан Україна і нарід Твій
Український. І щоб помолилися на волі всі Тобі вір-
ні народи! Амінь.

У місяці жовтні 1987 року

*Сьомий Великий Збір
Організації Українських Націоналістів*

ЗВЕРНЕННЯ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

*Українки й Українці на Рідних Землях
і розпорошені по чужих країнах!*

Повіdomляємо Вас, що представники ОУН з
цілого світу зібралися на своєму черговому VII Ве-
ликому Зборі для обговорення стану визвольної
боротьби українського народу за самостійну соборну

державу і для визначення дальших напрямних цієї боротьби.

Ми ствердили, що московські імперіялісти незмінно реалізують супроти українського народу і всіх інших поневолених народів політику етноциду, денаціоналізації, скрайнього економічного колоніалізму та культурно-політичної гегемонії панівної російської нації. Вони роблять це при допомозі советського окупаційного режиму, комуністичної партії Советського Союзу, КГБ, Російської Православної Церкви та інших інституцій. Ворожа політика проявляється:

а) в насильній висилці української молоді на смерть, знівечення чи інвалідство в безглуздій заводницькій війні в Афганістані;

б) у шкідливій економічній політиці без уваги на добро, безпеку і добробут українського народу, як, наприклад, у розбудові атомних електростанцій у залюднених місцях, що показалося під час злочинного радіаційного вибуху в Чорнобилі, в наслідок якого загинули і ще загинуть безліч тисяч українського народу;

в) у демографічній політиці змушування молодих українок і українців виїздити поза межі рідних земель на чужі території російської імперії, де вони підпадають систематичній і пляномірній русифікації та асиміляції;

г) в реалізації чужої і ворожої освітньо-виховної політики, заснованої на псевдо-науці про Україну,

метою якої є вирощувати ренегатів, яничарів, людей без української національної гідності й гордості, із зфальшованим знанням історії, культури й духовості української нації;

г) в безпощадному винищуванні всіх проявів стремління українського народу до власної національної і суверенної держави;

д) в жорстокому переслідуванні віри і релігійних практик українського народу, ширенні безбожництва та насильного запровадження ворожої Російської Православної Церкви.

Українки й Українці!

Помимо тоталітарної неволі під імперськими російськими окупантами, національна самобутність живе й передається в народі з покоління в покоління. Віра в Бога міцніє, а наше українське практикування християнської релігії поширюється. Появляються все нові відважні жінки і мужі, які вимагають відновлення української держави і діють у цьому напрямі! Широкі верстви народу протиставляться колоніальній господарці, експлуатації і визискові. Люди бажають мати право на приватну власність, прагнуть національної волі, прав людини! Велика лють кипить проти режиму, що допустився чорнобильського злочину! Спротив росте проти московської загарбницької війни в Афганістані.

Кремлівські верховоди свідомі того, що російська советська імперія розкладається і занепадає. Вони вирішили рятувати її про помочі модернізації. Тож

Михаїл Горбачов із своїм Політбюром КПСС запланували ряд реформ для підготовки нових кадрів професіоналістів, примінення найновішої технології, якіснішого функціонування економії та адміністрації. Для реалізації цих плянів Москва потребує часу і приспання антиімперських волелюбних сил поневоленних народів. Тому Горбачов придумав обман т. зв. «гласності», завданням якого є втягнути опозиційні й ворожі елементи поневоленних народів в орбіту режиму, спонукати їх вийти на яв, вживати лише конституційні («правозахисні») методи, створені російськими завойовниками, щоб вони перестали вживати революційні і підпільні методи визвольної боротьби. Проходить потужна кремлівська обманлива пропаганда про нібито поліпшення й підвищення життєвих умов та більші права і свободу для людей, наприклад — плекання мов поневоленних націй.

Всі ці мінімальні поступки мають короткотривалий й обманний характер. КГБ, партійні й окупаційні органи СРСР уважно слідкують за розвитком подій у поневоленних народах і кожної хвилини готові кинути розгромлювати волелюбні згуртовання, які виходитимуть поза дозволені «гласністю» і «перестройкою» рамки. Окупаційному режимові залежить на тому, щоб групи, які є в підпіллі, вийшли на яв та вели свою діяльність під наглядом влади. Хто в підпіллі, в боротьбі проти імперії, той найменше вловимий, найгрізніший.

Українці!

Закликаємо Вас не дати заманити себе в тенети

большевицької імперської системи. Зберігайте свою самобутність, не послабляйте своїх стремлень до волі і національної незалежності, бо єдино власна Українська Самостійна Соборна Держава гарантуватиме справедливий соціально-економічний лад, права людини, правдивий демократичний устрій, процвітання наших Церков, підвищення життєвого рівня і свободного розвитку культурного життя. Москва вживає найбільше витончені методи дезінформації, масового обману, пропаганди й агітації, щоб розкласти і здемобілізувати національно-визвольні рухи. Будьте уважні і чуйні на ворожі намови! Москві залежить на ліквідації усіх ідейних, моральних і політичних барикад визвольних рухів, втягнення національного активу в діалог, дискусію, переговори з тоталітарним режимом, та капітуляції перед великодержавним шовінізмом.

Дорогі Сестри й Брати!

Пам'ятайте, що ніколи в минушині, продовж багатьох віків, північні сусіди-москалі не хотіли жити з українським народом у вільних і мирних взаєминах, як рівний з рівним, як окремі суверенні держави! Навіть ще в часах, коли не було Москви, у XII-XIII століттях, уже князівства володимирське, суздальське, ростовське і новгородська республіка прагнули лише знищити Київ, зруйнувати Русь-Україну, загарбати її багатства, перебрати її торгівлю. Згодом, Московське князівство безупинно завойовувало кусень-за-куснем українські землі. Дальша експансія в Україну проходила в Козацько-Гетьман-

ській епосі, коли москалі посягли вже по цілу Лівобережну Україну. У безупинних війнах, і вживаючи різних підривних, розкладових засобів, пропаганду і психологічну війну, їм вдалося не лише завоювати Лівобережжя, але й Київщину, Поділля, Причорномор'я, Волинь. У XX столітті московські орди посунули на Західньо-Українські Землі. Сьогодні імперська Росія володіє або має нагляд над усіма етнографічними землями Соборної України, навіть почерез свої сателітні режими в Чехо-Словаччині, Польщі й Румунії. Росіяни наміряються асимілювати українську націю в «совєтському народі», себто в російському великодержавному суспільстві, що теж називають «єдиною невідимою Росією». Уже кілька разів зрадлива Москва застосовувала обманливі розкладові методи проти уярмлених націй. Згадати б «українізацію» і НЕП у двадцятих роках чи «десталінізацію» у п'ятдесятих роках. Такі періоди кінчалися завжди або народобивчою колективізацією і великим голодом 1932-1933 років, або «єжовщиною» чи погромами української інтелігенції і культурних діячів у 30-их і 70-их роках. Скільки-то тисяч цвіту українського народу були ув'язнені, запроторені в психушки, заслані в далекі чужі землі лише в шістдесятих і сімдесятих роках! А перед ними були знищені чи закріпачені сотні тисяч у сорокових і п'ятдесятих роках! А мільйони українців пропадають через вимішування з росіянами і денаціоналізацію.

Проте, Український Нарід пережив досі й перживе кожне лихоліття! Дух нації, національна культура, наша християнська релігія, національні

традиції передаються з покоління в покоління. Наш нарід видає мучеників і нескоримих і терплячих за Бога й Україну! Але ми є також народом борців і героїв! Ми активно змагаємо скинути ярмо московських окупантів і шовіністів! Продовж кількох поколінь, народні месники організують визвольну боротьбу. Головним рушієм її є Організація Українських Націоналістів-бандерівців. Власне горбачовська тактика намагається обезголовити український нарід, включивши його в свою советську систему. Тому останньо, КГБ та цілий окупаційний державний апарат, наспіл з ренегатами-запроданцями безпощадно винищують розкритий актив ОУН, їх розстрілюють і ліквідують всякими способами. Проте постійно діють безстрашні прапорonoсці святих та благородних знамен Володимирського Хреста й Тризуба. Москва боїться поширення в народі ідей ОУН і її кличів: «Воля Народам! Воля Людині!», «Київ проти Москви!», «Свята Софія і Святий Юр проти Кремля і Загорська!», «За спільний фронт визвольних рухів поневолених народів проти російських імперіялістів!», «За Українську Самостійну Соборну Державу!».

VII Великий Збір ОУН звертається зокрема до Української Молоді: Ви мусите бути рушією силою визвольної боротьби народу! Так було, є і буде, що ідейна молодь стає в авангарді змагання за волю, самостійність, справедливість, «За Бога й Україну!». Закликаємо всю патріотичну молодь включатися в лави активу Української Національної Революції! Ще в 1936 році сл. пам. Степан

Бандера пророкував: «Наша ідея в нашому понятті є така велична, що коли йде про її реалізацію, то не одиниці, не сотні, а мільйони жертв треба посвятити, щоб її таки зреалізувати». Історія potwierджує факт, що рішальним чинником у здобутті волі й державности є цілий нарід і його провід, який стремить досягнути намічену ціль фанатично, за всяку ціну. Ні росіяни, ані жодні інші чужі потуги нам волі й державности не дадуть і не здобудуть. Тож, дорога Українська Молоде, ти мусиш окрилитися спасеними ідеями і повести за собою увесь нарід до перемоги, слави, сили й правди! З вірою в Бога й Україну, черпаючи знання з величезного бойового досвіду дотеперішніх поколінь, озброєна авреолею мучеництва й героїзму сотень тисяч Матерів, Батьків, Сестер і Братів наших. На Тобі спочиває доля мільйонів. За долю мільйонів мусиш дати Ти звіт, — за словами великого Івана Франка.

Молоді Українки й Українці!

Ви найбільше виставлені на національне знищення: в школі окупанти індоктринують Вас отруйними російсько-советськими ідеями, російською культурою, отарним способом життя, намагаються виховати у Вас принизливий рабський комплекс і прищипити російський імперський патріотизм, любов і відданість їхній тюрмі народів. Вас висилають гинути на фронті проти волелюбних афганців чи в глиб Росії, де хочуть Вас русифікувати й подружити з завойовниками України, щоб Ви

забули про свою рідну Україну, а полюбили тиранів. У Вашій духовості хочуть викоренити віру в Бога й прив'язаність до Української Церкви, або підміняти служінням імперській, режимовій, російській «церкві». Впоюють у Вас безбожництво, ворожість до Христової віри й Церкви. Вороги знають, що яка молодь — така й майбутність кожної нації. Для них найзагрозливішим є факт, що молодь включається у революційний та ідеалістичний підпільний рух, захоплюється національними ідеями слави й могутності України, плекає українську мову, непохитно та гаряче вірує в Бога і призначення Української Нації, вивчає правдиву історію колишньої величчя України, її могутньої духової культури в княжій і козацькій епохах та недавньої доби масового героїзму в боротьбі за УССД. Тож, дорогі молоді українки й українці: глибоко передумайте всі ці справи й включіться в лави національних месників!

Українське Духовенство, Ієрархи та Священослужителі Українських Церков!

На Вас лежить національна місія втримати Українську Церкву на службі і для добра поневоленого народу на шляху до його волі. Тисячу років живе, процвітає і бореться зі силами зла Христова Церква в Україні. В 1988 році всі ми з великою радістю і задоволенням стрічатимемо Тисячоліття від запровадження на Україні-Русі християнства нашим славним, великим князем святим Володимиром. Цієї епохальної події не вирвуть нам з душі москалі! Наша терпляча, мученицька Катакомбна Церква

мусить утриматися й перемогти диявола. Сьогодні більше ніж коли потрібна якнайтісніша співпраця між українськими Церквами, між Церквами і визвольним національним рухом, і плекання всенародної соборницької єдності в Христі!

Дорогі наші Владики й Священники!

Від Вас очікуємо дальшого духовного провідництва за прикладом визначних попередників — патріарха Йосифа Сліпого, митрополитів Василя Липківського, Андрея Шептицького і Полікарпа Сікорського. Організуйте світовий фронт Церков і релігій для боротьби проти московського атеїзму й колоніалізму! Зокрема творім фронт віруючих усіх уярмлених Росією націй! Нехай високо видніють знамена: За Бога й Україну!

Українська інтелігенціє, українські науковці й професіоналісти!

Жодна нація в сучасній добі не може бути міцною без верстви різних професій, фахів, спеціалізацій, знань. Зокрема українському поневоленому народові дуже потрібна сильна верства націоналістичної інтелігенції. Саме до української інтелігенції звертався Микола Міхновський ще 1904 року з закликом: «Головна причина нещастя нашої нації — брак націоналізму серед широкого загалу її». Ви мусите дати народові знавців і знання, потрібні для ведення переможної визвольної боротьби модерними методами, зокрема в ділянках ведення ідейного бою, засобів масової інформації, ведення психологічної війни, національно-державницької освіти,

видання книжок про нашу визвольну боротьбу, про її історичний досвід, про великих провідників-героїв Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Степана Бандеру, ген. Романа Шухевича, Ярослава Стецька та інших, про державницьку спадщину України, про визначних мислителів, публіцистів, ідеологів — Миколу Міхновського, Дмитра Донцова, Петра Полтаву, Євгена Маланюка. На Вас місія розголосити правду про Україну й Українську Правду по всьому світі, що її хочуть знівечити, зфальшувати і спотворити наші вороги. Під знаменом націоналізму й ідеалізму переможемо! Вистерігаймося найбільше матеріалістичного світосприймання!

Українські селяни й робітники!

Ви ніколи не зазнали волі й добробуту. Ви завжди експлуатовані, закріпачені раби чужих наїзників — зайдів, сьогодні — москалів. Жоден ворожий лад, — зокрема советський і комуністичний — ніколи не дасть Вам волі і добробуту, ані людської гідності. Не вірте кремлівській горбачовській пропаганді, обіцянкам полегш й поліпшення вашого життя! Вони лише обдурюють народи, щоб змодернізувати, поліпшити свою zdeгенеровану імперію та згодом ще більше всіх нас закувати в тоталітарні кайдани та визискувати до безмежності.

Боріться за право на приватну власність на землю і власну хату, за соціальну справедливість, за вільний ринок на Ваші продукти, за гідне життя кожної людини в мирі й безпеці. Боріться за демократію і повалення тоталітарної влади російської комуніс-

тичної партії! Боріться за ліквідацію колгоспів і всієї соціалістичної господарки, керованої по-диктаторськи з Москви. ОУН за приватну власність з прямою і негайною передачею землі й майна всім тим, які на ній працюють і займаються продукцією харчів.

Промисловість у руки українських робітників, промисловців і підприємців! Геть із України московських колоніальних експлуататорів! Хай українська індустрія служить українському народові! За розбудову індустрії на засадах приватно-власницьких, кооперативних і суспільних, де робітники, підприємці і фахівці матимуть рівнорядний голос, де не будуть наглядати політруки і кагебісти.

Український Народ!

Всі ми спільно мусимо постійно маніфестувати словом і чином, що ми державницька нація, в якій зрабовано її державу й волю. Мусимо постійно виявляти наші стремління відвоювати собі нашу законну державу! Ми втримуємо знамено останньої Української держави, встановленої з волі народу Актом 30 червня 1941 року під видом Українського Державного Правління. За цю державу віддали своє життя тисячі українських патріотів і з мандату якої Голова УДП сл. пам. Ярослав Стецько вів продовж кількох десятиліть інтенсивну дипломатичну й політичну діяльність. Тож і тепер закликаймо нарід дати Українському Державному Правлінню моральну піддержку, яку дотепер давали йому безчисленні наші добрі люди на Рідних Землях і в діаспорі. УДП є протиставленням до колоніальної структури УССР,

бо УДП є репрезентантом волі Українського Народу,
а УССР встановлена волею багнетів російських за-
гарбників.

*Хай живе Український Народ у власній майбутній
Самостійній Соборній Державі!*

Вічна слава Борцям-Героям за Українську Державу!

У місяці жовтні, 1987.

*Сьомий Великий Збір
Організації Українських Націоналістів*

ЗВЕРНЕННЯ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО ПОНЕВОЛЕНИХ І ЗАГРОЖЕНИХ МОСКВОЮ НАРОДІВ

*Народи, поневолені Москвою!
Борці за волю і незалежність наших країн!*

Організація Українських Націоналістів, що вже в 1943 році під німецькою окупацією в Україні зібрала представників поневолених Москвою народів і дала початок Антибольшевицькому Бльокові Народів, від свого VII Великого Збору шле Вам свій дружній привіт. Минуло 44 роки, коли під охороною Української Повстанської Армії в лісах біля Житомира, в Україні, на наших спільних нарадах ми покликали до життя організовану силу, яка розрослася у світовий рух проти комунізму і російського імперіалізму,

який охопив також zagrożeni тим імперіялізмом народи. Наші спільні ідеї свободи народів і людини впали на добрий ґрунт, і тепер за ці ідеї ведеться боротьба — у світовому масштабі. Треба було довшого часу, щоб після боротьби УПА, повстанських загонів у прибалтійських країнах, повстань у східній Німеччині, Малярщині, прийшов В'єтнам, Анголя, Афганістан і Польща, які викликали реакцію у світі, а впарі з цим потребу допомоги їм. Дехто у вільних народах світу, по стількох роках кривавого досвіду, прийшов частинно до висновку, що наша визвольна боротьба є боротьбою за їхнє вільне існування. Звідси моральна й матеріальна допомога рухові опору в Польщі і збройна допомога в Афганістані. В міжчасі московський імперіялізм захопив під свої впливи велику частину Африки, а в Азії веде бій за душі і почування недавно поневолених народів. Навіть недалеко від границь потужної Америки, московський імперіялізм підпалює все нові вогнища, щоб прискорити панування над світом, як це заповідав московський імперіяліст Ленін.

Третя світова війна ведеться вже від багатьох літ на периферіях світових потуг Америки і СССР. Досі позиції здобував СССР, а Америка зі своїми союзниками була у дефензиві. Та прийшов час, що відступати нема вже куди і вільний світ мусить об'єднати всі свої сили до протинаступу. Ми є свідками зудару двох світів: світу неволі і колоніального визиску, яким є московська імперія, та світу західньої демократії, підточуваного постійно п'ятими колонами Москви. Цей західній світ чимраз більше переко-

нується про забріханість московської політики, але все ще вірить, що вдасться наладнати кращі стосунки з Кремлем. Останні домовлення президента Регена з Горбачовим про ліквідацію частини термоядерної зброї мали б започаткувати період політики нового детанту, який потрібний Горбачову для проведення його реформ у відсталій економіці та гострих протиріч національних і соціальних відносин в імперії. Москві потрібна західня технологія та приспання чуйности народів світу, щоб тим часом приготувати нові удари і скріпити свої позиції для дальшої експансії.

Прийшов час, щоб поневолені Москвою народи сказали своє слово і розкрили правдиве обличчя московської імперії. Потрібно, щоб західні держави зрозуміли, що всяка допомога Москві в торгівлі, обмін науковими досягненнями та технологією — це зміцнення ворога з його нищівним апаратом проти себе самих.

Заговорімо спільно перед світом про злочини Москви, про голодовий геноцид, про мільйони жертв по тюрмах, концлагерах і психушках, про нищення національних культур, про грабунок національних цінностей минулого в користь московської імперії, про руйнування Божих храмів і нищення національних Церков, про русифікацію і лінгвіцид національних мов, про нечувану колоніальну експлуатацію неросійських народів. Нехай наш спільний голос буде грізною осторогою для вільного світу, а для наших народів мобілізаційним заклик до дальшого спротиву і боротьби за відзискання державної свободи і незалежності.

Заявімо спільно і могутньо перед світом, що поки не буде здійснене право на національно-державну незалежність і свободу народів на терені СРСР і в т. зв. сателітних державах, доти висітиме небезпека війни над вільним світом. Тому ми за розчленування СРСР на окремі національні держави в етнографічних границях. Ми за тривалий мир між народами і проти панування одного народу над другим. Ми за свободу віри, совісти, преси, вільної праці й особистої ініціативи та за свободний розвиток національних культур. Ми за правдиву демократію й народовласть та за міжнародну співпрацю в колі вільних національних держав і народів.

В підготовці до великих вирішень у світі й на території наших країн, зміцнімо вузли нашої співпраці й спільними силами України, Білорусі, Литви, Латвії, Естонії, Туркестану, Грузії, Вірменії, Азербайджану, Афганістану, Польщі, Словаччини, Чехії, Мадярщини, Румунії, Болгарії, Хорватії та інших народів Югославії, Кавказу і Середньої Азії, Куби, Нікарагви даймо доказ нашої солідарности в боротьбі проти спільного ворога — московської імперії.

Хай живе дружба поневолених народів! Хай живе АБН і його епохальне гасло — «Воля Народам, Воля Людині!»

ЗВЕРНЕННЯ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО ВІЛЬНИХ І ВОЛЕЛЮБНИХ НАРОДІВ

Організація Українських Націоналістів (ОУН), що існує від 1929 року, на своєму VII Великому Зборі вирішила звернутися до держав, установ і людей, які цінять і шанують волю і національну незалежність, з наміром звернути увагу на змагання українського народу за відзискання власної національної держави, що є окупована й поневолена комуністсько-російськими імперіалістами.

Сотні тисяч українок і українців віддали своє життя за минулі десятиліття в цій боротьбі, зокрема в рядах ОУН, під керівництвом таких широко відомих провідників як полк. Євген Коновалець (очолював ОУН від 1929 до 1938), Степан Бандера (очолював ОУН 1940-1959), ген. Роман Шухевич-Тарас Чупринка (1943-1950), Степан Ленкавський (1959-1968) і Ярослав Стецько (1968-1986). Євген Коновалець і Степан Бандера загинули з рук московських скритовбивців, а Т. Чупринка-Шухевич в бою з військами МВД.

На своєму визвольному шляху ОУН мала поважні успіхи: їй вдалося відновити Суверенну Українську Державу у вирі Другої світової війни (Актом 30 червня 1941 року) проти волі нацистських імперіалістів, які саме почали окупувати Україну, проганяючи комуністсько-російських імперіалістів. Коли ж Гітлер дав наказ знищити цю відроджену Українську Державу, то Українське Державне Правління не

самоліквідувалося, а його члени високо тримали знамено української державности під керівництвом його Голови, дост. Ярослава Стецька.

ОУН зорганізувала проти нацистів збройну визвольну формацію, відому під назвою Українська Повстанська Армія (УПА), що продовжувала вести боротьбу до половини 1950-их років проти поновних російських окупантів, після прогнання з України гітлерівських зайд. Спільно з УПА, ОУН зформувала 1944 року підпільний державницький центр визвольної боротьби — Українську Головну Визвольну Раду (УГВР), що діяв в Україні біля 10 років для протиставлення до накиненої окупаційної і колоніальної структури — УССР. ОУН діє в Україні по сьогодні. Також ми розгорнули міжнародну діяльність, створивши Антибольшевицький Блок Народів (АБН), що голосить і реалізує концепцію спільного фронту визвольних рухів уярмлених Росією народів та закликає волелюбні держави і народи сприяти українській протиколоніальній боротьбі.

На основі довгого історичного досвіду, ОУН опрацювала концепцію визволення, відому під назвою «Українська Національна Революція». На її підставі ОУН ставить собі завдання змобілізувати народний потенціал мільйонів українців до боротьби за свою волю. Рівночасно ми співпрацюємо з визвольними рухами других народів, уярмлених в СССР і сателітних державах Москви, які також прагнуть відзискати свої втрачені держави і волю. Це є: білоруси, литовці, латвійці, естонці, кавказькі народи, Центральної і Східньої Азії, зокрема Туркестан і

Афганістан, як також народи польський, румунський, болгарський, словацький, мадярський, чеський, хорватський, східньо-німецький, албанський, словінський, та ще й кубинський, монгольський, китайський, північно-корейський, в'єтнамський та інші.

ОУН нав'язує співпрацю з рухами загрожених і поневолених Росією народів Азії, Америки й Африки. Ми трактуємо советську Росію як потугу, що наміряється завоювати народи на всіх континентах, і тому кличемо народи всіх континентів до спільного фронту проти російського імперіялізму. Почерез АБН, ОУН співпрацює з Європейською Радою Свободи, в якій заступлені прихильні до визволення України групи західноєвропейських народів. Покійний Голова УДП і Голова Проводу ОУН Ярослав Стецько також багато причинився до створення Світової Протикомуністичної Ліги (ВАКЛ), в якій він був постійним членом Президії. По його смерті, президентом АБН є п-і Слава Стецько. Наш рух співпрацює з усіма членами-організаціями ВАКЛ, які репрезентують народи всіх континентів.

Ще від 1940-их років ОУН проголосила клич: «Воля Народам! Воля Людині!» Цей клич висловлює найнебезпечніші для російських імперіялістів ідеї боротьби за відзискання зрабованих національних держав уярмлених Росією народів, і демократичний лад з гарантією основних людських прав. Ці ідеї найсильніше вдаряють проти російського шовінізму, колоніялізму й комуно-тоталітаризму. А тому, що ОУН ґрунтується також на християнських підставах, то нашими кличами є рівнож: «За Бога й

Україну!», «Свята Софія і Святий Юр проти Кремля і Загорська!», і «Київ проти Москви!» Свята Софія в Києві і Святий Юр у Львові — це дві найбільші християнські церкви в Україні — символи української самобутності, bastiони християнства в Східній Європі продовж тисячі років проти варварства й народовбивства, символізованого московським Кремлем і цезаропапістським Загорськом.

В 1988 році припадає тисяча років від запровадження християнства в Україні великим князем святим Володимиром (988). ОУН закликає всі народи, зокрема християнські, спільно з українським відзначити це епохальне Тисячоліття Українського Християнства для заманіфестування сил волі й нескореності перед силами зла й неволі. Звертаємося до Протестантських Церков, до Ісламу, до Юдаїзму, до Буддизму з закликом: Комуно-російський атеїзм і імперіялізм є ворогом всіх релігій, а тому всі релігії Земної кулі повинні спільно причинитися до його знищення.

ОУН звертається до Апостольської Столиці в Римі з гарячим проханням, щоб в тисячну річницю впровадження християнства в Україні визнати існування патріархального завершення Української Католицької Церкви, встановленого покійним патріархом Йосифом Сліпим, як теж подати руку поневоленій Українській Автокефальній Православній Церкві в душі єкуменізму. Наші Церкви дуже терплять і в муках живуть у підпільних умовах в Україні.

ОУН звертається до всіх тих держав, які сприяють афганським, нікарагським, ангольським і абісинським

борцям за свободу — також давати рівночасно допомогу тим борцям за свободу, які діють всередині СРСР і в сателітних країнах Москви, на Кубі, у В'єтнамі тощо. Справжнє визволення одних і других можливе тільки після повалення російської імперії. Рівночасна допомога вільного світу всім народам, уявленим і загрозеним імперською Росією, радикально зменшить можливість світової війни, бо вільна боротьба розгортається всередині російської імперії методами і засобами, що їх немислимо поборювати атомною зброєю.

ООН радіє можливістю ліквідації у світі хоч частини нуклеарної зброї. Ми за повне знищення нуклеарної зброї у світі! Уже страшна нуклеарна експлозія в Чорнобилі (1986), спричинена колоніальною структурою совєтсько-російської господарки, безоглядної щодо життя українського, білоруського, литовського й інших народів, показала, може більше ніж бомби в Гірошімі й Нагасакі, страхіття нуклеарних вибухів.

У Совєтському Союзі сьогодні при владі Михайл Горбачов, який спільно зі своїм Політбюром КПСС вирішив, що російська імперія знайшлася на шляху до свого упадку. Тому він піднявся за завдання її втримати і розбудовувати з допомогою модернізації технології, економії, адміністрації тощо. Подібне завдання стояло перед В. І. Леніном 1917 року, коли фактично російська імперія розлетілася. Якщо б тоді вільний світ, що був поділений на два воюючі табори (Перша світова війна), був не допустив до відновлення російської імперії большевицьким теро-

ристичним рухом, то сьогодні не було б кількох десятків народів у неволі Росії і над світом не висіла б змора нуклеарної війни й московського ненаситного експансіонізму.

Сьогоднішня внутрішня і зовнішня політика Москви нагадує період реформізму 1920-их років і період Хрущовської влади в 1950-их роках. Так як тоді, так і тепер російські імперіялісти потребують передишки для переведення запланованих реформ, щоб після скріплення й оновлення своїх сил знов іти підбоєм проти вільних народів. Однією з виразних амбіцій Росії є здобуття безпосереднього доступу до теплих морів. Ці агресивні наміри очевидні на Близькому Сході, в районі Перської затоки. На жаль, спостерігаємо, що деякі державні кола у вільних країнах охочі йти на співпрацю і замирення з цією останньою великою колоніальною імперією, даючи їй змогу перевести заплановане оновлення і скріплення. Така політика неодетанту матиме трагічні наслідки так само, як це показав детант другої половини 1970-их років.

ОУН звертається з особливим закликом до всіх мохаммеданських народів, безпосередньо сусідючих з російською імперією: дайте всю можливу допомогу не лише Іракові чи Афганістанові бути вільними, але й десяткам мільйонів ваших братів-мохаммедан під советською Росією — в Туркестані, Азербайджані, та іншим народам російської імперії.

ОУН звертається до справжніх антикомуністів у різних країнах світу: якщо ви хочете подолати комунізм, то не лише поборюйте його доктрину й кому-

ністичний рух, але найперше ведіть заходи щодо знищення його головної силової бази — в Росії. Якщо б Захід був не допустив до того, щоб Росія стала основою комунізму, то комунізм давно вже був би історично-музейним явищем. Отже, кличемо всіх антикомуністів, чи то з релігійним підложжям, а чи з культурним чи ліберально-демократичним, підійміть найперше клич: Геть з російською колоніальною імперією! Воля Народам — Воля Людині! За спільний фронт усіх волелюбних і визвольних сил в боротьбі проти комуно-російського тоталітаризму!

ОУН звертається до великопотуг вільного світу: застановіться: у В'єтнамі перемогла ідея об'єднаної нації, хоч під покришкою комунізму. В Афганістані муджагедіни перемагають брутальну силу Росії, бо змагаються за волю своєї нації. У Нікарагві переможуть ті, які будуть більше одержимі ідеєю своєї нації. І так є всюди. Найсильніші сьогодні ідеї — це ідеї волі і державности кожної нації! Отож, ще раз закликаємо: поставте ідеї Бога і нації на першому місці, а тоді впаде остання колоніальна імперія — комуно-російська — і всі народи заживуть вільним, мирним і безпечним життям! Тоді запанує демократія!

Осінь, 1987 року

Сьомий Великий Збір ОУН

ДЕКЛЯРАЦІЯ У СПРАВІ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ

Сьомий Великий Збір Організації Українських Націоналістів признає історичну роль, що її виконало Українське Державне Правління під керівництвом свого невтомного Голови сл. пам. дост. Ярослава Стецька у визвольній боротьбі українського народу. УДП постало у вирі Другої світової війни, коли дві імперії — націонал-соціалістична німецька і комуноросійська — намагалися перемінити Україну у свою колонію. У тій жорстокій дійсності, український нарід виявив сильну волю до власного незалежного державного життя. Найсильніша політична формація, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери, заініціювала з волі народу відновлення Української Самостійної Соборної Держави весною 1941 року, і Українські Національні Збори ентузіастично прийняли цю ініціативу 30 червня 1941 року у Львові, проголосивши відновлення Української Держави. На Голову Українського Державного Правління був обраний Ярослав Стецько, який покликав повний склад уряду.

Але німецькі імперіялісти знищили Українську Державу. Вони вимагали від УДП і ОУН відкликання Акту 30 червня 1941 року. Одначе ні УДП, ні ОУН на це не погодилися, будучи готовими стати в обороні Української Держави, навіть йдучи в ворожі тюрми й концтабори на тортури, розстріли й повішення. З ними стали до відстоювання української дер-

жавности сотні тисяч патріотів. Люди різних віровизнань, із усіх земель України, чоловіки й жінки, молодь і старші, різних соціально-економічних прошарків, духовенство й навіть неукраїнці, які проживали на Україні, горнулися під прапор ОУН і знамено Української Держави. А коли рами підпільної організації не змогли помістити народних мас, ОУН зформувала всенародну Українську Повстанську Армію.

Напередодні створення УПА, Друга конференція ОУН (квітень 1942 року) ствердила: «У своїй сучасній боротьбі стоїмо на засадах, на яких був оснований Акт 30 червня 1941 р., вважаючи його історично правним, революційним та політичною маніфестацією волі всього українського народу жити власним державним життям... враховуємо близьку можливість збройної боротьби за українську державність у слушний час... ми наголошуємо на ідеї Самостійної Соборної Української Держави, яка є життєвою необхідністю й вічним стремлінням Української Нації».

30 червня 1942 року ОУН видала Наказ, в якому вже виразно зазначено, що «українство боролось, бореться і буде боротися за свою власну державу, а не за „Нову Європу“. Українство є спроможне власними силами створити державність. Українство будує свою майбутність на жертві власної крові. Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава!»

Це була доба масового національного героїзму. Декількох членів УДП окупанти заслали до концтаборів і до тюрем, інших розстріляли або повішали, а треті боролися в підпіллі за УССД зі зброєю в руках. Коли ж впала німецька імперія, цю фазу

визвольної боротьби українського народу вдало осмислив член Проводу ОУН, Осип Дяків-Горновий, 1946 року: «Проголошення самостійности 30 червня 1941 року наперекір новому окупантові, створення УПА, УГВР і боротьба з обома наїздниками, своєю героїкою перевищила все знане досі в історії України».

Дійсність і актуальність УДП посвідчила Перша конференція Закордонних Частин ОУН (1947): «Ціла досьогочасна діяльність і боротьба ОУН утвердила в цілім українськім народі та перед зовнішнім світом основну і невідхильну мету всього змагання України — Самостійну Соборну Українську Державу. Найважливіше значення в тому мав Акт відновлення незалежної Української Держави в 1941 році, який черговий раз заманіфестував справу Української Держави як начало української політики... Той Акт і дальша революційна боротьба засвідчили перед світом, що Україна не відступає від своєї мети — суверенної держави... Продовженням і потвердженням тієї генеральної лінії було створення УПА та створення УГВР — революційного найвищого органу України».

Коли ж в половині 1950-их років перестала діяти Українська Головна Визвольна Рада з огляду на загибель або полон її членів, то ОУН поступенно збільшує наголошувати ролю Українського Державного Правління, очоленого дост. Ярославом Стецьком, зокрема в українській визвольній зовнішній політиці. Голова УДП проводить все більше міжнародних акцій, остання українська незалежна держава здобуває все більше прихильників.

IV Великий Збір ОУН (1968) наголосив необхідність цієї державницької формації і постановив, що є потреба «створення політично-визвольного центру, спертого на революційно-визвольній концепції, на засадах і в часі, які Провід Організації визнає актуальним і в доцільному пов'язанні з державницькими революційними формаціями, ініційованими нашим рухом, зокрема Українським Державним Правлінням 1941 року.»

VI Великий Збір ОУН (1981) прийняв наступну Постанову: «УІ ВЗ уважає правильним тривале систематичне зберігання і продовжування Головою УДП цієї світлої в історії нашої нації державницької традиції, рекомендуючи плянову систематичну, ступеновану розбудову цієї ніколи не ліквідованої державної інституції. Ідея такого центру є гаряче підтримувана зокрема крайовими чинниками.»

VII Великий Збір ОУН оцим приймає і проголошує наступні Постанови:

1) Українське Державне Правління є законним державним органом Української Держави, відновленої 30 червня 1941 року.

2) Продовж минулих десятиліть УДП мало поновлюваний мандат від речників Нескореної України, і цей мандат був висловом широких кіл української патріотичної громадськості аж по сьогоднішні дні.

3) УДП виконало за минулі десятиліття велику визвольно-політичну дію. УДП відоме чільним по-

літикам поневолених і вільних народів і ними визнаване. Голову УДП признавали визначні особистості різних держав і народів.

4) Тому Великий Збір ОУН деклярує свою піддержку для Українського Державного Правління і звертається до керівних органів УДП використати наш неповторний ювілей Тисячоріччя хрищення України-Руси для створення Всеукраїнського Державного Центру.

Віримо, що спільними силами здобудемо Українську Самостійну Соборну Державу.

IV. Постанови VII Великого Збору ОУН

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ ІДЕОЛОГІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПРОГРАМИ ОУН

VII-ий Великий Збір ОУН стверджує актуальність Постанов IV-го, V-го і VI-го Великих Зборів ОУН у ділянках ідеології й державної програми ОУН.

Нижче поданий витяг постанов, схвалений VII Великим Збором.

I. Загальні ствердження

1. Доба, в якій живемо, це доба ідеологічних змін і їх поляризації по лінії Націй і антинаціональних збірнот. Міжнародні взаємини формують систему національних самостійних держав у поривагу до реалітетної політики бльоків та до остаточної колоніяльної імперії — російської — під нагомою «СССР», включно з її штучним творивом «соціалістичним народом».

2. Становище в російській імперії і в Україні науково-технічним застоєм, економічним занепадом, реакційною внутрішньою і зовнішньою політикою монопартійного тоталітаризму, сприяє розгорненню національно-визвольної боротьби поневолених народів.

3. Україна і Росія, Київ і Москва — це два культурні антиподи, це постійна боротьба протиставних культур, взаємосуперечних світоглядів.

і національних ідей.

4. У глибинних джерелах української духовости вільно зроджується незбагненна і важка для вияснення принципами логіки сила, що проявляє себе у постійній живучості українського народу і в різкому протиставленні матеріялістичним уявленням життя. Вона, та сила, є постійним джерелом відродження української нації після ворожих ударів.

5. Комунізм — це збанкрутована, шкідлива для нації і людства матеріялістично-розкладова доктрина, яка виступає у формах марксизму-ленінізму, маоїзму, націонал-комунізму, евро-комунізму тощо.

6. Найбільшим ударом по комуністичній ідеології і московсько-окупаційній системі за минулі десятиріччя було те, що молодь — діти колгоспників, робітників та інтелігентів — підняла прапор традиціоналізму, примату духа над матерією, повернення до Бога, до безсмертності людської душі — прапор незнищенности нації.

7. Дорого окуплений кров'ю борців за нашу волю досвід навчив нас, що тільки власна національна держава забезпечить українській нації належне місце в світі і найкраще спілкування з іншими народами.

8. До болю закарбувався в нас історичний досвід боротьби проти зазіхань на Україну, колоніяльний визиск та підлі практики російського імперіялізму. У новіших часах, Москва всіми засобами державного апарату реалізує ніби неминучий історичний процес «злиття націй», який мав би створити т.зв. «совет-

ський народ». В тому пляні застосовуються різні методи: асиміляція, присвоювання собі здобутків українських інтелектуалістів, засилля російським елементом українських земель, депортація і вимушені переїзди, змішування багатомільйонових різнонаціональних мас для русифікаційних цілей, етноцид, виховування народу в дусі російської культури, елімінація всього національно-державницького з українознавства і т.д.

9. На просторі російсько-комуністичної імперії і поза нею проти злочинного російського месіанізму, проти народовбивства через асиміляцію і русифікацію поневолених народів, проти Москви — центру безбожництва, носія деспотії, матеріалізму, марксизму, кровожадного комунізму і знеосіблення людини в колективізмі — український націоналізм підносить ідею повної свободи творчого самовияву кожної нації і її членів, ідеалістичні й героїчні вартості життя, вічні правди Бога й Батьківщини — України та такого суспільно-політичного ладу, що гарантуватиме всім справді повне, справді вільне і творче життя.

10. Виступ «шестидесятників» і наступного покоління є виявом живучости вільної духовости української нації та її стремління до державної самобутности. Українська спільнота, що переборола жах терору КГБ, зуміла здобутись на потужну боротьбу проти російсько-комуністичної імперії, зокрема завдяки традиціям жертвовної, безкомпромісової, революційної боротьби ОУН і УПА в ім'я виборення УССД і збереження живим і міцним українського націоналіс-

тичного руху всюди, де б'ється українське серце.

II. Світоглядіві заложення українського націоналізму

11. Підставою ідеології ОУН є визнання Бога, а не матерії, за першопричину всього буття. Релігія є складовою частиною української духовости в її християнському оформленні. Опертя людини-борця за УССД на віру в Бога є суттєвим складником ідеології ОУН.

12. Основою українського націоналізму є Нація, як органічна спільнота, в якій людина досягає повноту свого духового росту і самовияву, бо Нація — це найвищий тип духово-органічної людської спільноти. Вона є єдністю усіх прошарків народу, спаяних історичною долею, героїчними переможними епохами, спільною неволею, культурою, рідною мовою, національними традиціями та спільною волею жити самостійним, вільним, державним життям.

13. Нація — це непроминальний твір у своїй внутрішній сутності, це кровна і психологічна спільність людей. Вона, як і родина, є природною категорією буття. Нації, почерез власні держави, творять історію, шукаючи в творчості і конструктивному змаганні з іншими націями найповнішого вислову своєї індивідуальности.

14. Українська нація, ідеями, словом і чином, стверджує в кожному новому поколінню те саме прагнення і віру в те, що нація має бути собою і має право з

власних тривалих джерел по своєму формувати своє життя і своє майбутнє серед інших націй.

15. Кожне покоління має зберігати та передавати нащадкам перлини минулої слави. Це не тільки наш неоцінний скарб, а й коріння, що напуває живучими соками національний організм. Без них ми заниділи б, розсипавшись між іншими націями, асимілюючись. Наші батьки й діди воліли смерть, ніж безчестя, вони робили все, щоб відвоювати УССД. Їхні послідовники мусять берегти й реалізувати таку саму настанову, щоб хоронити національний організм від зацеплюваної ворогом хвороби підлабузництва і пристосуванства. Людина, яка зневажає свою націю, свою віру й мову, переживає муку сумління, бо денаціоналізація це теж обезкультурення. Найгірше лихо — це духове рабство.

16. Основною клітиною нації є Родина. Здорова національна родина -- це бастион моральності і сили, зберігач і передавач культури нації, ідейних та суспільних вартостей, це клітина плекання здорового патріотизму.

17. Згідно з християнсько-націоналістичним світоглядом, члени і прихильники ОУН високо ставлять Людину-героя, як найціннішу еманацию божественного в ній елементу, що й пов'язується з масовим героїзмом нації, чого не слід окреслювати, як самозаперечування, але як вияв вічних ідей та життя нації.

18. Людина може досягти вищий сенс свого жит-

тя, коли вона віддано служить інтересам нації, найвищій спільноті на землі, бо немає поступу (прогресу) людства без розвитку націй. Український поступ можливий тільки в рамках власної нації.

19. Українська людина — не тільки фізична одиниця в спільноті, але також активний і формуючий чинник збірного життя, що має обов'язок служити своєму народові, а зокрема зберігати міцні і здорові родини.

20. Складовим елементом української нації є міцне, природне, підсвідоме прив'язання до землі. Не випадково українське селянство було, й тепер є, невичерпним джерелом оновлення української нації, зберігачем традицій, релігії, моралі, фольклору, глибокої творчості нації, в якій відкриваємо характеристичні риси і черпаємо нашу силу й пізнаємо українську правду.

Для зруйнування всього цього Москва загнала українське селянство в колгоспи, замордувавши одним тільки голодомором в 1932-33 рр. понад сім мільйонів українців.

21. В нашу епоху ще раз підтверджується особлива історична роль української нації, держави і Церкви, визначена національною спадщиною християнської релігії й культури та геополітичним положенням «на грані двох світів». Покоління, яке не зуміє піднятися до розуміння заповітів славних предків — золоті нитки історії нації та перегуку минулого з майбутнім — не виконає місії, призначеної

йому історією.

22. Московські окупанти оцінюють українську націю, як буцімто історичний пережиток, загнавши її в безжалісне, тотальне рабство. Диктатурою російської тоталітарної партії, російською культурою та жорстокою поліційною сіткою вони намагаються контролювати всі кроки та думки українського народу.

23. Московські імперіялісти хочуть видерти душу в поневолених націй і через фікцію «совєтського народу» русифікувати ці нації, а найперше українську.

24. Для української нації, в стані її поневолення, начальним постулятом є знищення в Україні комуно-російської імперської системи і створення на її руїнах Української Самостійної Соборної Держави.

25. Підставові ідеї українського націоналізму свідчать про невмирущість української нації, бо вони виявлялись вчора, діють сьогодні й будуть підіймати провідних і звичайних борців завтра, і вони будуть вічно живі, незнищимі й їх наново відновлятиме кожне покоління.

26. З українським націоналізмом в'яжуться поняття світогляду, ідеології, програми міжнародної концепції і визвольної стратегії, а далі культури й науки. Український націоналізм є суспільно-політичний, державницький і водночас етично-моральний рух, що виховує характерних людей, широкі лави суспільства в дусі величі минулого і тривалих вартостей, перетворюючи народ у динамічний, бойово-революційний чинник, що завалить деспотич-

ний лад та імперію, створену Москвою під червоною барвою комунізму, проголошуючи кличі: «З нами правда, з нами Бог!», «Київ проти Москви!», «Воля народам, воля людині!»

27. Український націоналізм ніколи не спирався на жодну клясу, він понадкласове явище, він всенародний рух, що під своїми прапорами охоплює селян, міщан, робітників, діячів культури і професіоналістів.

28. Большевизм, як поєднання марксизму, лєнінізму і російського імперіялізму, постійно протиставляє свій «інтернаціоналізм» до теорії українського націоналізму. Він включає в собі елементи російського фашизму, шовінізму, месіянізму, який безумовно мусить викликати і викликає вороже наставлення всіх народів.

29. Український націоналізм наснажує стиль українського життя героїкою, впроваджує героїчну концепцію життя у протиставленні до гедонізму, розбещености і аморальних та надмірно егоїстичних забанок.

30. Культ честі та лицарства — це невід'ємна частина української духовости. Наші предки з погордою ставилися до всіх вислужників, зрадників та запродавців. Отже і сучасники не сміють плазувати перед окупантами, а виробити в собі відпорність проти духового розкладу та деградації.

31. Герой і священик це в глибшому змислі повнючі себе і з собою співзвучні постаті, і борці

підпілля та священослужителі катакомбних Церков своїм прикладом гартують лави тих, хто є в безкомпромісній боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

32. Український націоналізм є свідомим оформленням прагнень і вияву розуму, серця і волі української національної спільноти в її жертвенній боротьбі за всебічний зріст та розвиток в єдино можливій формі, а це є в Самостійній Соборній Українській Державі.

33. Український націоналістичний світогляд в своєму органічному розвитку охопив не тільки коріння стихійного патріотизму, але й творчі думки ідеологів, теоретиків і практиків національної революції, виріс із тисячолітньої духовости українського народу, який завжди високо цинив практикування засад християнського життя. Між українським націоналізмом і християнською філософією існує співзвучність.

III. Державницька Програма ОУН

34. Найбільш рушійною світоглядово-політичною, збройною і революційно-організованою силою українського народу є Організація Українських Націоналістів, що зродилася з волі української нації, з послідовного прямування українського народу до відвоювання своєї Української Самостійної Соборної Держави (УССД).

35. ОУН змагає до того, щоб український нарід

здійснював своє всестороннє життя прийдешніх поколінь в рамках могутньої суверенної держави, в якій найосновнішим ключевим критерієм політичного, соціального і господарського ладу будуть найвищі ідеали свободи і справедливості.

36. ОУН бореться за здобуття УССД через розподіл російської імперсько-колоніальної тюрми народів під назвою «СРСР», шляхом Української Національної Революції і синхронізованих національно-визвольних революцій поневолених Росією народів та за відбудову їхніх суверенних держав на їхніх етнографічних землях.

37. ОУН поставила собі відповідальне завдання освідомити свій і чужі народи про конечність боротьби проти ворога людських і національних прав у всьому світі, не забуваючи, що без справжніх національних прав не можна досягнути ніяких людських прав.

38. ОУН бореться проти московсько-большевицького імперіялізму, що нищить українські національно-генетичні первні, протиставляючи ворожій концепції суцільну українську концепцію, що спирається і виростає з віковичних вартостей української національної духовості.

39. ОУН бореться за таку державу, якої устрій найкраще відповідатиме вимогам українського народу, а її вся політика забезпечуватиме суверенність, свободу, всесторонній розвиток, добробут, поступ, мир і безпеку майбутнім поколінням української нації.

40. ОУН вірно береже принцип безперервної тяг-
лості ідеї української державності від традицій і
здобутків антської і княжо-королівської Руси-України
(4-14 століття), запорізько-гетьманської державності
(16-18 століття), української держави 1918-1920 рр.,
Карпатської України (1939), відновленої Актом
30.6.1941 р. Української Держави з УДП, що її за-
хищали підпільні сили ОУН-УПА-УГВР.

41. ОУН — проти всяких спроб пов'язувати бо-
ротьбу за волю й суверенну державу українського
народу з російськими затіями державних реформ,
федералістичних чи конфедеральних та псевдо-
демократичних концепцій, бо їхня кінцева мета зав-
жди полягає в тому, щоб Україну втримувати в не-
волі під владою Росії.

42. ОУН — за відвоювання і закріплення народо-
правної, демократичної, конституційної держави,
якої внутрішній лад впливатиме з українського
розуміння соціальних відносин і справедливості, не
допускати до насильства, тоталітарності, терору,
а забезпечить свободу слова, сумління, вибору пра-
ці, особистої безпеки, вільного виїзду за кордон,
чи зміни місця замешкання та інших основних прав
людини. ОУН є проти накидування народів світо-
глядових доктрин і системи влади.

43. ОУН обстоює триподіл влади на законодавчу,
виконну і судову та введення широкого самовряду-
вання країв, областей, повітів, міст, сільських громад
тощо. В українській державі найважливіші підста-

вові закони мусять бути схвалені громадянами, а органи влади мусять бути вибрані демократичними, вільними виборами, загальним і таємним голосуванням чи призначені вибраними представниками народу.

44. ОУН змагає до здійснення в українській державі права кожного громадянина на приватну власність і гарантію на гідні умови життя, ріст добробуту, соціальне забезпечення, але не признає ніяких привілеїв якоїсь класи чи верстви, як експлуатації людини людиною чи державою. ОУН — за негайну і повну ліквідацію колгоспної системи та соціалістично-тоталітарної господарки.

45. ОУН відкидає доктрину боротьби клас, а протиставить їй концепцію співпраці всіх соціальних прошарків народу. Основним принципом ОУН є ідея вільної праці, як радісної, а не ненависної і пригноблюючої діяльності. Кожна суспільно корисна праця є вартісна. В нашому розумінні організованого суспільства не існує т.зв. найманої або упослідженої праці. Признаємо потребу поділу праці за фахами, ділянками та за спеціалізацією згідно з вимогами технологічного поступу.

46. ОУН — за безкоштовну передачу землі селянам у розмірах трудових господарств і виробничих верстатів робітникам, за вільну торгівлю, за право працівників на творення фахових і професійних спілок, за право робітників на страйки, за соціальне забезпечення, за визначення мінімальної заробітної

плати, за вільний вибір навчання та безплатну підставову нижчу і середню освіту, за право основувати різного роду приватні навчальні заклади.

47. У торговельних стосунках з іншими державами слід дбати за те, щоб Україна не зазнала економічної, зокрема фінансової залежності від чужоземного капіталу, а у внутрішній господарці основним важілем чи регулятором відносин в народному господарстві мають бути ринкові стосунки.

48. ОУН відкидає і поборює расизм, імперіялізм, ненависть до цілих народів і релігійних громад, та протинаціональні великопростірні і всесвітянські рухи, які знищують суверенність націй.

49. ОУН — свідомо величезної загрози, що її скеровує проти наших змагань впертий ворог через дехристиянізацію, колективізацію, колонізацію народного господарства, насильне переселювання, бо все те руйнує національні структури. Всім тим деструктивним плянам належить ставити завзятий всенаціональний опір.

50. В самостійній українській державі виступатимуть, як два незалежні сектори єдиного організму, Церква і державна влада, але й тоді вони повинні якнайтісніше співпрацювати і допомагати одна одній. І саме тепер, в протиставленні до російських жорстоких принципів завоювання і підкорення собі націй і культур, яких реалізатором і речником є КПСС, український націоналізм протиставляє ідеали Бога: правди, волі, справедливості і любови.

51. ОУН сприяє патріяршому завершенню УАПЦ і УКЦ, приймаючи, що Патріярх Йосиф Сліпий встановив Патріярхат Помісної УКЦ. Признаємо право практикування в Україні різних віровизнань, які не діють проти добра нації чи є за її підкорення чужоземним силам.

52. Для української визвольної політики шкідливою є ідеологічна течія т.зв. реалітетного сприймання дійсности. Реалітетний підхід — це примирення і пристосування до дійсности, це, зокрема, коекзистенція між СРСР і Заходом. Реалітетне окреслення життя звернене проти ідеалістичного та героїчного світосприймання, проти конфронтації з ворогом, а за схильність до співжиття з ним.

53. Силowym чинником у здобутті суверенности та гарантії безпеки майбутньої української держави будуть належно розбудовані й модерно озброєні військові сили, які постануть у час завершення Національної Революції.

ПОСТАНОВИ У СПРАВАХ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Діяльність ОУН охоплює всі ділянки життя нації. Відтинок культури — це найважливіша ділянка духового існування народу, його розвитку, його самобутности та світогляду, від якого залежить соціальне і матеріяльне життя в організованій формі

держави. Тому на відтинку культури, яка охоплює релігійні, мовні, наукові, літературні й мистецькі прояви, йде боротьба не лише за самобутність нації, але й за визволення і державну незалежність.

Московські окупанти відрізняються від всіх інших, які були у нашій історичній долі, тим, що вони намагаються вникати ідеями своєї імперії в духовість поневолених та паралізувати самобутність і підметність підбитих. Чинять вони це під камуфляжем імперських інтересів «ідеями» панславізму, панрусизму, а останньо — большевицького інтернаціоналізму. В кожному випадку «патріотизм» московської імперії має втиснутися в почування і свідомість усіх поневолених народів і затерти історичну пам'ять тих народів, викорінюючи релігійні почування і незалежні Церкви пропагандою марксистського атеїзму, фальсифікацією історії і культурних пам'яток слов'янських народів «спільним походженням древнеруської народности» Київської Руси, і злиттям націй через зближення культур і «злиття націй» навіть і не слов'янських народів, аргументуючи московські підбиття і поневолення народів, як явище найбільш прогресивне в економічному та культурному їх розвитку. Московська мова, як «найбільше розвинена», має бути мовою єднання, мовою «збагачення» інших мов імперії і остаточно «рідною мовою» народів СРСР, що при плянованій економічній перебудові та переселенні «трудових сил» створить нову «історичну спільноту» — советський народ.

Формування «советського народу» окупанти реалізують не лише фальшуванням минулого понево-

лених народів, їх історії, обрядів та звичаїв, але рівночасно творячи нову культуру спільного котла, що має виплекати «советський патріотизм» — «чуття єдиної родини», батьківщиною якої є не земля окремих народів, а територія імперії — СРСР, земля від Карпат до Камчатки. В ім'я цього «патріотизму» люди присуджені до обов'язку бути знаряддям плянів розбудови імперії. Національні патріотизми вважаються «буржуазними націоналізмами», залишками та рецидивами минулого, яке намагається КГБ, крім інших засобів, викоринити терором.

Страх перед тюрмою, перед концентраційними таборами та різними психологічними засобами тиску є інструментом вдержання імперської дисципліни, яка створює пригожий ґрунт для масових кадрів кар'єристів у всіх ділянках культури, що виконують та перевиконують інструкції кремлівських «владик».

Незалежно від обставин, а подекуди в умовах обставин великого тиску, гартується національна свідомість українського народу і дозріває усвідомлення своєї особовости у всіх ділянках культури, бажання відслонити куртину історії народу, заповнити білі плями і повиривані сторінки книги буття нації, вивчити генезу її народження від первопочину.

Можемо покликатись на захалявну літературу нескорених: від поетичних збірок і релігійних звернень до наукових і публіцистичних праць авторів, які стали вільними через перемогу над страхом (Василь Стус: «Як добре те, що смерті не боюся»)

Проповідувати правду своєї нації, лояльність і любов до неї, в умовах терору не дано кожному, але в мільйонах сердець українського народу назріває хвилина, коли лояльність до імперії та штучної «батьківщини» — СРСР заміниться тривогою за долю справжньої Батьківщини — України. Заговорили вже про повернення прав державної волі української мови, про умови і стан української мови взагалі. Вказали пальцями на два джерела большевицького утиску в Україні: московський шовінізм, що ліпить кожному хто вживає українську мову, назву «буржуазного націоналіста» або «бандерівця», а також породу своїх же таки українських кар'єристів — Кирпогнучкошиєнкових, які свій аванс виєднують за опінією КГБ.

Підпільна Україна апелює словами одного нескореного патріота в листі до російських та українських істориків і вимагає говорити правду про історичне минуле, а не творити штучні міти про спільне походження українського, білоруського та московського народів і фальшувати історію, справжній корінь походження названих народів.

Цей заклик відноситься не лише до істориків. Його можна повторити і до антропологів, і до етнографів, і до літературознавців і мистецтвознавців, до всіх, які творять міражі «советського народу» на вмираючих і вибілених із правди картах народів СРСР.

Між письменниками є відповідальні за історію України голоси. Є слушні обвинувачення творчої інтелігенції, що вона сіла на плятформу офіційного воза й у великому довгу перед народом. Ми досі не

виробили переконливої, принаймні, гіпотези про початок нашої писемності, розгублено тупцюємо перед Змісвими валами і новими дослідженнями археологів, навіть історію Руси-України зводимо до змагань десятки князів. Сьогодні вкрай потрібні узагальнюючі, фундаментальні праці про нашу культуру, починаючи з часів поганства почерез княжу Русь аж до наших днів. Потрібні дослідження, і глибоко наукові, як також і популярні твори на гранях різних сфер українського мистецтва, літератури, філософії; потрібна чітка, вивершена параболія духовного поступу народу впродовж століть, а то й тисячоліть, яка б узгіднювала наш привнесок у духову скарбницю людства. «Потрібна зрима, велика і вічна будівля духу, яку звів наш народ».

Є фізичний закон природи, який каже, що кожен тиск викликає реакцію. Це тиск фізичної сили, а в тій же мірі, а може в ще більшій у сфері духового тиску. Реакція скондесованих сил буде постійно виповнювати місця порожнечі. Це буде згідне не лише з законами фізики, але й інстинкту народу, не лише ради самооборони, але й ради самого життя та його розвитку.

Обмосковлення українського та інших народів імперська влада реалізує двома засобами: при допомозі концепції «злиття народів», мовного і культурного їх зближення, та через змішування народів, через спрямування мільйонів продуктивних сил на «міжреспубліканські» проєкти. В умовах мішаного характеру населення (Казахстан, Далекий Схід, Сибір), московська мова стає, як і культура, засобом

спілкування та духових потреб новопоселенців. В Україні, навпаки, імігранти посилюють не лише впливи московської мови, але й культури. Крім цього, дуже поширеним засобом «інтернаціоналізації» населення України та інших неросійських земель є мішані подружжя. Советська статистика інформує, що мішані подружжя українців і молдаван найчастіше продукують московськомовних громадян в УССР, у МССР, та аналогічно в інших республіках.

Дальшим засобом *обмосковлення українців є т.зв. «культобмін»* офіційних промосковських діячів в Україні з культурними діячами поза Україною. Відірвані від рідного пня і відчужені українці, які вивчають мову і культуру від офіційних советських культурних працівників, приймають большевицький корм на злиття націй, фальсифікати української культури.

Саме тому «культобмін» зараховуємо до ще однієї спроби московських окупантів включити українську еміграцію в русло своїх плянів на знищення України не лише в самій Україні, але й поза її межами. Симпатичні «культобміну» стаються жертвою советофільства, а згодом москвофільства, а остаточно ренегатами власного народу, які торують большевицькій агентурі шлях до українських людей, їхніх душ та умів.

Церква в Україні, визнана владою, так як і інші ділянки культури, виконує призначення імперської еліти. Офіційною «церквою» є Російська Православна Церква, що співпрацює тісно з колоніальним режимом. Незалежні Церкви існують у підпіллі. Між ними є теж Українська Католицька Церква.

Церкви у каткомбах мають довір'я у народі, бо незалежні від інструкцій держави. На церковному відтинку продовжується імперська політика обмосковлення не лише політично, але й щодо мови та обряду. 1000-ліття удержавлення християнства в Україні відзначує теж і Російська Православна Церква, трактуючи цей акт, як початок московського християнства, чим творить ще один фальсифікат історії світового значення.

Еміграція мусить бути у тісному духовому єднанні з незалежними від московських впливів силами в Україні. Вона й повинна перебрати на себе обов'язок виповнення «білих плям» в історії української культури та продовження розвитку її на всіх ділянках життя.

Патріотичні кола української спільноти, а в тому, в першу чергу, українського націоналістичного руху повинні створювати клімат і розуміння першочерговості завдань наших Церков, науки, мистецтв і публікацій. Першочерговість завдань — це виповнювання тих ділянок життя, що витіснені в Україні до тотальної негачії або фальшування правди. Це відноситься в першу чергу до непофальшованої генези українського народу та його багатотисячного життя і його історії, його культури, організації його життя, соціальної і національно-державної структури. До більшості цих питань відповідь можуть дати діячі української культури, які діють в умовах не лише творчої свободи, але й незалежності від кар'єри та посад у чужих установах.

Українські Церкви, українська наука і мистецтво

не все і не всюди здійснюють першочергові завдання, що є на потребу нації в наші часи. Патріархати українських Церков є справою незалежності українського народу від світських чужих сил, і, заки цей ідеал українців здійсниться і визріє, миряни українських Церков повинні наближувати свої обряди і повернутися до обрядової єдності, яку витворив український нарід продовж століть свого релігійного християнського життя. Хай українець, в якій би церкві він не молився — в православній, чи католицькій, або протестантській — чув однакову музику, окрилену Бортнянським, бачив ікони і форму церкви стилів українського духа, чув у ній українську мову і слово Боже тією мовою голошене, без наростів латинського і московського раковиння в музиці, малярстві та архітектурі, в одягах священиків, владик і митрополитів.

Культура (як і життя народів) завжди є суб'єктивною. Вона віддзеркалює інтереси народів. Переможці диктують переможеним «свою правду». Об'єктивна правда лишається тільки у фактах, що їх наука інтерпретує залежно від інтересів різних народів. Навіть Слово Боже, наука Христова в людських устах має різну інтерпретацію, що спричинило появу різних Церков, залежних від національних інтересів. Наука кожного народу нагадує суд, який покликає свідків, на основі яких дає присуд. *Ворожою наукою український нарід приречений на неіснування.* Чи українська наука має погоджуватися на присуд ворожих судів чи оскаржувати їх власними свідченнями?

Поле культури не може бути залишене без уваги

українського визвольного руху, його авангарду — ОУН. Коли врахувати, що українська культура, як і культура кожного народу, є стрижнем його духового життя, а в боротьбі за національну свідомість і визволення — є важливим засобом зброї, то ця ділянка, як і досі, є в програмі діяльності і боротьби за чистоту позицій світогляду українського націоналіста, а з ним і ширших кіл спільноти, народу.

Культура кожного народу виявляється і розрізняється формами матеріального, соціального і духового життя. Формування кожного народу починається в доісторичному часі, як його генеза, та в історичному, як його національна свідомість. Нарід визначається в культурі світоглядом його вірувань, філософічним світосприйманням життя, формами його ладу, звичаями, а у великій мірі мовою, в якій відбивається характер народу і його світогляду.

Традиції народу зберігають культурні цінності минулого, які передаються з покоління в покоління, бо кожне покоління будує своє сучасне на досягненнях предків.

Культура кожного народу показує характер, ілюстрований своєрідним і неповторним національним ритмом і темпераментом у музиці, в танкові, в поезії та образотворчому мистецтві.

Усвідомлення власної культури, через пізнання її, вимагає збереження її самобутності. Пізнати самого себе — це найбільша мудрість, пропонує Сократом і Сковородою. Без пізнання себе, тобто власної культури, нема оцінки інших і цілого світу.

Боротьба за культурне самопізнання, без якого не-

має національного, є першочерговою справою виховання людини.

Тільки національно зформована людина може стати націоналістом із політичними принципами боротьби за державність.

Формування дитини від садочка і рідної школи з рідною мовою, піснею, казкою та історією свого роду дасть підставу для Євшан-зілля рідного у дальший шлях розвитку.

Битва, якої програти не можна, це битва за душу людини, це рідна школа. Але рідна школа з відповідним підручником і учителем. Тому в наших постановах не може бути поминене питання виховання на основах рідної культури.

Наш обов'язок бути на всіх щаблях організованого життя, де формується душа людини, перемник скарбів життя України, її культури.

Всесторонність наших фронтів праці — це всесторонність життя. Націоналіст, що виконує службу нації на всіх ділянках життя, до яких приготований талантами і досвідом школи життя, не може бути відсутнім поза процесами культури.

Воїнів ОУН і УПА формує література і поезія «Вісниківців». «Кобзар» Шевченка у розвалі московської імперії, — каже Франко, — вчинив більше, ніж кілька дивізій війська.

Кожен чин народжується із Слова, з думки, з душі, яку формує культура. А культура — це віра, мудрість і мистецтво. Тому в основу світогляду націоналіста і його виховання входить культура, як цінна властивість світогляду і політичної зрілості.

ПОСТАНОВИ У СПРАВАХ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ

Російський імперіялізм, що виступає у формі большевизму й совєтизму, продовжує реалізувати широко обдуманий плян ліквідації неросійських націй в межах Совєтського Союзу. В рамках цього пляну він посилив останніми роками наступ проти України як найсильнішого потенціалу спротиву політиці Москви. Цей наступ яскраво проявляється зокрема в різних ділянках науки.

Продовжуючи започатковану царськими режимами політику не лише приниження, але й заперечення існування України як окремої нації з правом на самостійність, большевицька Москва примінила ще більш перфідні способи нищення національної свідомости українського народу, позбавлення його історії, наукових здобутків, і самої ідентичности України як нації, як окремої національної, а то й навіть географічної одиниці в Європі.

Після Другої світової війни, зокрема після придушення збройної боротьби в Україні, цей наступ посилено ведеться різними методами з допомогою псевдонаукових праць.

Наприклад, територію України, незвичайно багату на археологічні цінності, які вказують на старинну культуру цієї території, в археології й географічних дисциплінах, називають за російською термінологією «Центрально-російською рівниною» (від Карпат по Урал), або лише «Чорноморським краєм».

Українська мова втратила свої права, вона перестала бути мовою навчання в подавляючій більшості середніх шкіл, як також у вищих школах й університетах. Її не вживають в ділянці точних і технологічних наук, в якій немає українських підручників. Таким чином, адепти науки в Україні мусять вживати російську мову. А українську мову хочуть звести до мови селян і свого рода «кухонної» мови.

Гуманітарні науки, на перший погляд, є в кращому становищі. У цій галузі є ще підручники українською мовою з фолкльору, мови, літератури, деяких історичних ділянок і політичних питань. Але численними появляються зокрема праці, в яких очорнюється змагання української нації до самостійності та борців за самостійність України. Історики, соціологи, літератори, кандидати наук (у своїх кандидатських тезах) ніби науково докочують «протинародні» діла «запроданців», «буржуазних націоналістів», уніятської та автокефальної Церков. Ці питання не мають нічого спільного з наукою. В літературних творах застосовано ще одну методу: в історичних повістях показують шляхотну поведінку поважних російських постатей чи родів, у порівнянні з некультурним, примітивним, екзотичним, забобонним українським племенем. Такі видавництва як «Наукова Думка» майже зовсім перестали видавати наукові праці українською мовою.

Українські наукові установи й організації поза межами України не встигають, не можуть, не завжди вміють (а деякі не хочуть) дати гідну відсіч заходам і діяльності окупанта. ОУН та Організації Україн-

ського Визвольного Фронту досі обороняли і далі будуть обороняти українську вільну науку. Вони далі будуть боротися проти викривлення правди про Україну, її історію та боротьбу українського народу за свободу й незалежність.

На новому етапі праці ОУН, що його започатковує VII-ий Великий Збір, завданням покликаного до життя сектора науки буде:

- організувати потенційні наукові сили Українського Визвольного Фронту, які повинні бути згуртовані в наукових і професійних організаціях, об'єднаннях чи комісіях;

- з допомогою цих наукових сил розгортати діяльність в обороні української правди і зміцнювати протидію української вільної науки проти діяльності окупанта в галузі науки і наукової інформації;

- організувати опрацювання й видавання наукових підручників з історії й економіки України, працю про експлуатацію її багатств та про боротьбу українського народу під час Другої світової війни, зокрема ОУН-УПА-УГВР, проти німецько-нацистської й російсько-совєтської окупації;

- подбати про розпрацювання з погляду науки тих ділянок української проблематики, які потрібні для діяльності ОУН і УВФ (ідеологія, стратегія);

- організувати конференції і сесії в рамках неукраїнських чи міжнародних конференцій і конгресів, і там видвигати й обороняти принципи української самостійності;

- доложити старань, щоб заснувати науково-дослідний інститут і зорганізувати в ньому сис-

тематичну працю наших наукових сил;

- стимулювати українознавчу діяльність бібліотек, де працюють українці, через впровадження україніки, організування серійних виставок;

- заснувати центр документації й архіву, організувати збирання усної історії, зокрема споминів про діяльність ОУН і УПА, про в'язнів концтаборів, про події в Україні, як напр., проголошення відновлення самостійності 30-го червня 1941 року, дбати про видання матеріалів;

- співпрацювати з УВУ і УКУ в питанні студій і літніх курсів;

- в міру можливостей стимулювати впровадження курсів українських предметів у високих школах у країнах української діаспори;

- подбати, щоб були зорганізовані високошкільні курси для професіоналістів, які не відвідували українознавчих шкіл чи курсів;

- пропагувати дійсне плекання української мови в родинях, школах і організаціях молоді;

- організувати стипендії для студентів, які працювали б над історією української визвольної боротьби та її провідних постатей;

- заохочувати українських науковців, щоб перестерігали університетські й наукові установи перед небезпекою «культобміну», який Москва (або й Київ) використовує для того, щоб ширити шкідливі для поневолених народів, зокрема для України, історичні й політичні концепції, засуджувати шкідливу співпрацю з советськими науковцями, та заохочувати їх, у випадку виступів висланників ворога на

наукових форумах Заходу, давати їм гідну, науково обґрунтовану відповідь.

Українська нація святкуватиме в 1988 р. Тисячоріччя хрещення України. Російська Церква і російська еміграція хочуть відзначити цю подію як 1000-річчя хрещення Росії. Українські науковці мусять докласти старань, щоб були зорганізовані наукові конференції про хрещення Руси-України, на яких було б джерельно показано, що в ніякому випадку не може бути мови про хрещення Росії, якої тоді ще не було, та що 988 року було охрещення населення Києва й була охрещена Русь-Україна.

ПОСТАНОВИ У КРАЙОВИХ СПРАВАХ

А. Загальні ствердження

а) Становище в російській імперії

Під цю пору ми є свідками поважних потрясень всередині російської імперії, зумовлених щораз зростаючими відосередніми силами національного характеру, стагнацією і занепадом імперської колоніальної господарки, розкладом марксистської соціальної структури і банкрутством матеріялістичної ідеології. Щоб рятувати імперію та її розхитаний соціальний і господарський устрій, нова, відмолоджена кремлівська кліка, на чолі з генсеком Горбачовим, проголосила політику «революційної» перебудови цілої большевицької системи, що її на протязі сімдесяти років силою насаджувала ця ж «непомилна» пар-

тія. До негативних тенденцій і явищ, які на думку сучасних кремлівських реформаторів довели до такого стану, що потрібна «революційна» перебудова, зараховано теж націоналістичні прояви і т.зв. місництво. Ситуацію оцінено такою серйозною, що, за словами Горбачова, «іншого шляху, крім перебудови, у нас просто немає, відступати нам не можна й нікуди».

Приманливими кличами такої перебудови мала б бути демократизація системи, т.зв. гласність, обіцянка кращої винагороди за працю на базі її вислїду та якості продукції, експериментальна й обмежена приватна ініціатива в деяких ділянках обслуги населення, псевдodemократичність виборчої системи тощо. Для зовнішнього світу, з метою його заспокоєння, випущено декількох політичних в'язнів (деякі з них підписали перед тим відповідну заяву), а теж відновлено переговори в справі атомного роззброєння, з корисними для Москви пропозиціями. Все це набрало великого розголосу у світі, з позитивними і теж критичними коментарями, з наївними надіями і серйозними побоюваннями в стратегічному маневрі Москви з метою дальшого послаблення західніх альянтів.

Насправді, на нашу думку, всі ці заплановані Горбачовські заходи є скеровані на скріплення існуючої імперської і марксистівської системи, бо реформувати її неможливо. Несумісними є поняття індивідуальної свободи і диктатури однієї партії, приватної ініціативи і центрального планування та контролі, національних прав і імперського поневолювання. Вони вза-

ємно себе виключають. Зрештою, незмінними і далі зобов'язуючими осталися принципи, на яких побудована і діє імперія, бо ані т.зв. Брежньєвська конституція, ні Брежньєвська доктрина, ні програма КПСС не були змінені чи скореговані. А вони єдині регулюють внутрішню і зовнішню політику імперії, а теж дають проєкцію остаточної мети (завоювання світу) і шляхів її досягнення (внутрішній розклад західних суспільств, льокальні війни, а у відповідному часі гльобальна конфронтація).

Найголовнішим є це, що цю «революцію» має перекладати ця ж сама партія, яка на протязі 70-ти років цю саму систему запроваджувала коштом десятків мільйонів неповинних людських жертв, особливо з-поміж поневолених націй. Все це має проходити під пильним наглядом КГБ і прокуратури на всіх щаблях, яким надається додаткові й особливі уповноваження «охороняти інтереси Радянської держави». Пленум ЦК КПСС зобов'язує всю партійну і репресивну систему «давати безкомпромісову відсіч будь-яким проявам націоналізму, місництва, національній обмеженості», які, за словами Горбачова, мають великий негативний вплив особливо на молоде покоління, а одночасно доручається дбати «про зміцнення дружби і братерства народів» та підтримку «процесів дедалі глибшої інтер-націоналізації господарського і суспільного життя країни». З метою всебічної контролі партійного життя в окремих республіках, а теж для посилення русифікації, постановлено про обмін кадрами між республіками і регіонами (прикладом такого «об-

міну» може служити наставлення москаля Колбіна першим секретарем КП Казахстану). Велику хвалу віддано совєтській армії, яка «з честю виконує інтернаціональний обов'язок», маючи на думці, очевидно, Афганістан і «братню» допомогу комуністичним урядам чи реbelieям у різних частинах світу. А в питаннях «гласності» і виміни інформаціями й ідеями із зовнішнім світом, на що так розраховують довірливі оптимісти, постановлено «рішуче протистояти ідейно-культурній агресії імперіалізму, що намагається нав'язати нашому народові, насамперед молоді, фальшиві цінності», під які то цінності, очевидно, можна підвести що тільки завгодно.

Проаналізувавши основно доступні документи про заплановану «революційну» перебудову пануючої в імперії системи, доходимо до висновку, що є це черговий пропагандивний засіб правлячої кліки з метою дешевим коштом, а то й голослівними обіцянками домогтись покращання господарсько-економічного становища імперії, скріплення позицій панівної в імперії російської нації коштом поневолених, а на зовні здобути собі прихильність публичної опінії.

б) Становище в Україні

Сьогоднішня Україна — це колонія Росії. Є це чи не найбільший парадокс 20-го століття, що 50-мільйонова українська нація, з її високою культурою і тисячолітньою історією, є досі в колоніальній залежності від свого північного сусіда — Росії. Трагедія українського народу полягає в тому, що в часі

колоніальної залежності від Росії на протязі майже трьох століть він не міг вільно і повністю розвивати своїх питомених культурних, релігійних, господарських властивостей і здібностей, користуватися багатствами своєї землі, вносити свою частку у світову культуру, бути творцем своєї долі і співтворцем світових подій. Нашим коштом росла сила Росії, нашим коштом ця сила сьогодні держиться, йде на даліші підбої і стала загрозою для цілого світу. Без України не було б російської імперії. Саме цю істину дуже добре розуміють обидві сторони — українська і російська, і тому боротьба між ними є така загяжна і жорстока. Щоб вдержати свою імперію, росіяни, озброївшись в марксистську інтернаціоналістичну ідеологію, намагаються суцільно зрусифікувати український і другі народи, не гребуючи при цьому жадними засобами, включно з голодомором. І хоч до сьогодні не вдалося Росії повністю підкорити Україну, то все таки вдалося їй знівечити фізично чи морально мільйони українських душ й унеможливити нормальний розвиток української нації. З допомогою різних міжнародних, часто таємних антинаціональних сил, вдалося Росії на довший час ізолювати український нарід від спілкування з іншими народами світу, зводячи українську проблему до внутріросійської.

Та, незважаючи на всі негативи і труднощі, що їх несе зі собою поневолення, український нарід не тільки не скапітулював перед переважаючими силами ворога, який має у своїй диспозиції збройні і поліційні сили, державний апарат, різні громадські

інституції і всі матеріальні та технічні засоби, але раз піднявшись на збройну і політичну боротьбу, продовжує її за всяких умов і у найважчих ситуаціях. У цій нерівній боротьбі, діючи в основному в підпільних формах, український нарід видвигнув великі ідеї — національної волі і державної незалежності, соціальної справедливості, міжнародного спілкування на базі рівноправності всіх народів, розвалу імперії шляхом визвольних революцій поневолених народів як альтернативи до атомної війни, свободи віровизнань, особистої і суспільної моралі на базі християнської релігії, збереження родини як найсильнішої клітини здорового суспільства, права на приватну власність і її дідичність, любов до всього рідного — патріотизму і всебічного вільного розвитку духових, фізичних і господарських сил всіх народів. І в цьому ідейному бою, незважаючи на всеохоплюючий терор, Україна перемагає, здобуваючи при цьому все більше прихильників і союзників у світі.

Та в першу чергу повищі ідеї послідовно поширюються серед широких кругів українського народу різними способами, часто невидними і неловимими для ворога методами і шляхами. Добрий приклад окремих одиниць, особливо відомих борців-патріотів, передається на довкілля без відкритої акції чи пропаганди. А таких одиниць в Україні багато, розкинених по всій її території. У висліді цього в Україні проходить непомітно процес дальшої розбудови сильної, здорової національної бази у всіх прошарках суспільства. Зменшується п'янство, яке

ще не так давно було панівним серед населення, особливо серед молоді, що паралізувало волю до корисних дій. Відроджуються і впроваджуються у життя побутові українські традиції, у висліді чого всякі родинні свята — весілля, хрестини, новосілля відбуваються гідно і культурно, чимраз частіше з релігійною закараскою. В деяких областях України, головню в західніх, більш половини подруж заклочується у церквах, а хрещення дітей часто досягає 100 відсотків. Побіч офіційної Російської Православної Церкви, існують і далі розбудовуються українські катакомбні Церкви, особливо Українська Католицька Церква з її ієрархією, священством і монашими чинами. Зменшується кількість мішаних подруж за рахунок збільшення чисто українських. Чимраз відважніше вживається українську мову у прилюдних місцях, особливо молоддю, а останню досить відважно виступили деякі письменники з домаганням, щоб українську мову запровадити в усіх школах в Україні як обов'язкову для всіх учнів, а теж, щоб українська мова стала урядовою мовою в Українській республіці.

Далі продовжується пенетрація українських міст українським сільським елементом і поступове відсування чужинців з адміністрації, керівних посад на заводах тощо. Відмова під всякими претекстами виїзду молоді поза межі України і намагання повороту на рідні землі тих, кого силою чи під адміністративним примусом забрали на контрактів роботи чи до війська. Помітне велике бажання і намагання молоді здобути відповідну середню, фахову чи вищу

освіту, щоб мати підставу і знання для зайняття впливових постів у суспільстві. Серед творчої інтелігенції слідні постійні намагання пропхати через цензуру відповідні праці з національною тематикою, корисною для України, що часом вдається. Частковий поворот в українську літературу деяких заборонених авторів т.зв. Розстріляного Відродження, чи ще живих, але донедавна переслідуваних письменників і поетів (Ліна Костенко, Василь Голобородько й інші). Серед частини українських науковців і дослідників помітне зацікавлення доісторичною добою українського народу, з доказами, що існуючі на нашій землі державні структури у сивій давнині (скити-сколоти, анти й ін.) — це наші кровні предки. Всі повищі і багато інших явищ і процесів проходять непомітно, і їх спинити вже неможливо. Один дослідник цих явищ, сам співтворець цих процесів, назвав їх повзучою революцією, яка непомітно заповняє українським змістом усі ділянки життя.

Побіч і рівночасно з цими процесами в гущі народу діють свідомі, зорганізовані національні сили. З ліквідацією через арешти, суди і заслання членів т. зв. явного руху опору, весь тягар відповідальності і практичної дії знову впав на членів націоналістичного підпілля, яке має свою тяглість від часів збройної боротьби під час останньої світової війни і після неї. З доступної нам документації цього підпільного сектора боротьби, як «Грані культури», «Звернення в справі українських церков», «Звернення в справі закордонних українських передач»,

«Звернення до брата афганця», «Вітер з України» (про чергову трагедію України у зв'язку з атомною катастрофою у Чорнобилі), «Зошит каторжника», а теж цілого ряду специфічних документів видно, як глибоко розуміють ці люди проблеми національного росту і визвольні процеси. Основне у них — це збереження культурних і історичних надбань української нації, охорона й оборона її святощів перед намаганням ворога знецінити їх в очах народу, ширення любови до всього рідного, плекання національної свідомости й гордості, визначення ворогів нашого народу, поширювання ідеї української державности і потреби боротьби за її здійснення. Враховуючи обставини, в яких приходить діяти цим патріотам, в ситуації безмежного розгулу російського шовінізму й катєбістського терору, є це велика унапрямлююча й керуюча сила, яка за всяких умов буде вести народ правильним шляхом до волі й незалежности.

в) Роль ОУН

Незаперечним фактом є, що в часі останньої війни і після неї на полі бою, разом з українським народом, залишилася ОУН. Всі інші українські організації, партії й установи перестали діяти на українських землях. Весь тягар відповідальности за дальшу долю народу у незвичайно важких воєнних і повоєнних роках, а теж тягар боротьби впав на ОУН, як авангардну визвольну силу українського народу. ОУН опрацювала і дала народові свою концепцію

визвольно-революційної боротьби для досягнення мети — завоювання державности, і свою програму державного будівництва.

З цієї тривкої бази, прийнятої народом, розпочалася довголітня визвольна війна проти всіх наїзників, а остаточно проти російського, яка, хоч ще не досягнула цілі, створила героїчну епоху нашої найновішої історії і стала дороговказом для майбутніх поколінь. Український нарід ще раз доказав світові, що він здібний зброєю боронити своїх прав. Закладені тоді основи визвольної боротьби фактично осталися незмінними й до сьогодні, бо хоч на деякий час зтихла зброя і визвольна дія проходить в інших формах, то остаточна розв'язка питання нашої державности приїде лише силою зброї.

На новому, післявоєнному етапі переломовим моментом в діяльності ОУН був IV Великий Збір в 1968 році, на якому обрано Провід для цілої ОУН, діючої в Україні і в діаспорі, і в той спосіб відновлено організаційну єдність Організації на всіх теренах її дії. Прийняті тоді постанови в питаннях ідеології, державного будівництва, стратегії визвольної боротьби й інші, базовані на постановах попередніх Великих Зборів, відповідно поширені і пристосовані до нових обставин, стали базою боротьби на дальші роки не тільки Організації, але й цілого народу.

З усієї доступної нам документації видно, що ідеї і програма ОУН є сприймані нашим народом за його власні. ОУН знову стала теж у практичній площині авангардною силою у визвольних процесах українського народу на найновішому етапі. Зав-

дяки організаційній єдності, яку теж застосовано у практичній діяльності, Організація зуміла скерувати нуртуючі в народі течії і процеси у відповідне національне русло, відбиваючи ворожі затиї, що були скеровані на розбиття або на зведення на манівці українського руху спротиву (відомі намагання т. зв. Російського демократичного руху у 70-их роках й ін.).

ОУН ініціювала і далі ініціює все нові форми акцій і боротьби різних прошарків українського народу в загальному стратегічному пляні підбивання основ окупантської системи російського імперіалізму, а з другого боку — скріплення національних сил і дальшого їх росту. Завдяки можливості зміни думок і поглядів, видвигані Організацією нові ідеї і нові форми боротьби базуються на досвіді широких кругів українських патріотів в Україні і на поселеннях, і є вони синтезом спільних роздумувань і зусиль.

Такими у великій мірі є теж постанови попереднього, VI Великого Збору, найголовніші постулати якого є зібрані у проголошеному ним Маніфесті до українського народу і до всього світу. Є це епохальний документ, який служитиме дороговказом не лише для українського народу, але й для інших поневолених народів, а теж для вільного світу. Є це українська альтернатива до навислої над світом небезпеки термоядерного всезнищення. Ми даємо нашу розв'язку світової кризи, до якої довела світ імперіялістична Росія, яка стоїть на перешкоді до справедливої розв'язки світових проблем. Цією аль-

тернативою є розвал російської імперії дорогою національних революцій поневолених народів, при моральній допомозі Заходу, або бодай при його справжньому неутралітеті, та відновлення державних організмів на етнографічному принципі.

Б. Постанови

1. Головним завданням ОУН є унапрямувати розвиток національно-визвольної боротьби в Україні і в цілій імперії. Головною зброєю для підвищення національної свідомості і політичної виробленості українського народу у підготові до збройної боротьби має стати насамперед вільне українське слово і політичні ідеї ОУН. Це завдання слід реалізувати шляхом всебічних каналів зв'язку і контактів з Краєм, координованих Сектором крайових справ Проводу. Разом з тим потрібно приєднувати однодумців і симпатиків Організації на всіх просторах України і поза нею.

2. Сектор крайових справ має вдержувати контакти з нашими однодумцями в Україні і в сателітних країнах для взаємної інформації про ситуацію в Україні, в імперії й у світі, а теж для виміни думок про стратегію і тактику визвольної боротьби на сучасному етапі і в майбутньому. Для цього потрібно розбудовувати все нові й удосконалювати існуючі зв'язкові лінії, застосовуючи при цьому модерні технічні засоби. У цій праці спираємося передусім на актив членів ОУН-УПА і симпатиків революційно-визвольного руху з-поміж усіх прошарків

українського населення.

3. Для більш ефективної праці для досягнення добрих результатів, потрібно при Секторі крайових справ zorganizувати окремий Осередок дослідів української дійсності в Краю і в сателітних країнах. Завданням такого Осередку буде: збирати і розробляти матеріали, відомості і документи з духово-релігійного життя народу, аналізувати національне і культурне життя народу, кожночасну політику окупаційного режиму в Україні, колоніальне становище економіки і господарки в Україні, організаційну і військово-поліційну систему окупаційної влади, нашої і побутове життя нашого народу — тобто в полі нашого зору повинні бути всі ділянки життя народу.

4. Невідкладними потребами є популярні видання для широкого користування в Україні малого формату: історії України; нариси української національної культури; загальні відомості про Україну, включно з походженням національних назв нашої Батьківщини; відомості про Тризуб, національний прапор, гимн України і т.п.; нарис українського визвольного руху, включно з нарисом історії ОУН; нарис, з нашої точки зору, розвитку і різнорідних виявів московського імперіального колоніалізму тощо. Для того вже є необхідна допомога з боку наших науковців та інших фахівців окремих ділянок. Готову літературу поширювати не лише в Україні, але теж в інших країнах, де живуть українці, тобто в інших советських республіках і в сателітах.

5. Належить поробити старання, щоб українські науковці, письменники, суспільні діячі, правники й інші фахівці в Україні, оминаючи цензуру, висвітлювали актуальні питання українського народу і пересилали їх для публікації до видавничих осередків на Заході, зокрема до редакцій газет і журналів («Шлях Перемоги» — Мюнхен, «Національна Трибуна» — Нью Йорк, «Гомін України» — Торонто, «Визвольний Шлях» — Лондон). Це у великій мірі допомогло б нам у праці серед наших кадрів, української громади, а теж серед чужинців, інформуючи їх про сучасне становище в усіх ділянках життя в Україні. Головні думки й основна інформація цих крайових творів буде у свою чергу пересилана в Україну, щоб таким чином якнайбільше людей могли ними користуватися.

6. Особливу увагу звернути на працю серед української молоді в Україні і в цілій імперії, і з цією метою потрібно приготувати для неї відповідні матеріали у формі малих брошурок, в яких опублікувати промовчувані або пофальшовані твори Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки й ін., а теж твори заборонених авторів — М. Міхновського, Д. Донцова, В. Липинського, С. Бандери, Я. Стецька, твори підпільних авторів з часів Визвольних Змагань ОУН, УПА, УДП, УГВР, а теж заборонені твори шести- і семидесятиників. Крім того — інформації про життя і діяльність українців у діаспорі серед вільних народів.

7. Для справної дії на цьому важливому відтинку.

потрібно удосконалити технічну базу і вишколити фахівців. Всі існуючі на ринку технологічні апарати, які були б придатні для наших цілей, повинні бути доступні і примінені в нашій праці.

8. Існує можливість і потреба тісніше співпрацювати з визвольними рухами і організаціями інших поневолених народів, які проводять подібну працю на теренах своїх народів, з метою взаємної інформації про кожночасне становище визвольної боротьби цих народів і українського народу. В разі потреби і можливості, взаємно собі допомагати теж у практичній роботі.

9. Використовувати у нашій праці наявність двосторонніх поїздок, туристичних чи родинних, а теж широке листування між родинами, збираючи від них інформації про побутове життя, настрої, стремління і працю українських людей на Батьківщині. Це дасть правдивий і широкий образ загального становища, в якому перебуває наш нарід, і допоможе нам у веденні нашої праці і боротьби.

10. і дальші точки — не публікується.

ПОСТАНОВИ В ОРГАНІЗАЦІЙНО-КАДРОВІЙ ДІЛЯНЦІ

1. VII Великий Збір стверджує повну актуальність постанов у організаційно-кадровій ділянці, прийнятих VI Великим Збором, та наголошує потребу їх далі реалізувати в черговій каденції. Відмічуємо велику вартість студій «Ідейно-світоглядіві позиції молоді України» та «Провідні ідеї сучасних культурних процесів в Україні», приготованих для V Великого Збору, як ідеологічно-політичне підґрунтя для формування члена ОУН в останньому кварталі XX-го століття. Наголошуємо актуальність ідеологічно-політичних писань Дмитра Донцова, як теж писань Степана Бандери, Степана Ленкавського і Ярослава Стецька на теми ролі й якості кадрів ОУН.

2. Найважливішим критерієм і мотивацією кожного члена ОУН вважаємо всецілу готовість віддати себе боротьбі за відвоювання Української Держави з російської тоталітарно-комуністичної неволі. Заповідь із Декалогу ОУН: «Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї» не сміє бути лише ідеологічною фразою, а мусить бути реалізована кожним членом повсякденно: словом і друк, вишкільною лекцією чи вивченням революційної і державницької проблематики, організуванням і участю в масових політично-пропагандивних акціях, ширенням революційно-державницької літератури чи придбанням засобів на визвольну боротьбу, прямими акціями проти російської імперії тощо. Ми за

якнайбільше зосередження всієї організованої енергії на найважливіші цілі ОУН.

3. VII Великий Збір наголошує в організаційно-кадровій політиці плекання непохитної віри в неминучу перемогу української нації над її ворогами, священної і благородної жертвенности для відвоювання УССД. Знаменною властивістю члена ОУН є ідеалістичне національне світосприймання та етичний націоналізм «вічного революціонера», який падає апостольською одержимістю і вірою в особливе призначення української нації на землі згідно з ідеєю: «Україна і Росія, Київ і Москва — це два національні і культурні антиподи». Це боротьба двох націй — волелюбної й миролюбної української і завоювницько-імперської російської, двох протиставлених культур і взаємосуперечних національних тенденцій. У нашому розумінні, ОУН має місію створити довкола України світовий фронт проти російської імперії на базі концепції — «Воля народам! Воля людині!»

4. У вирощуванні нових кадрів наголошуємо властивості благородности, мужности й мудрости, та плекаємо гуманні первні народоправности. Зокрема, знаменною властивістю мусить бути безкомпромісова настанова у поборюванні смертельного окупанта України — Росії з її імперсько-колоніальним режимом будь-яких відмін — сталінізму, ленінізму, федералізму, псевдодемократизму тощо. Під «благородністю» наголошуємо дружність (один за всіх, всі за одного), правдомовність і чесність перед звер-

хниками і членами Організації. Благородність є цементом, що тісно пов'язує членів у одну кадрову цілість. «Мужність» (відвага, лицарськість) необхідно наголошувати завжди, бо йдеться протидіяти безпереривному потужному натискові страху, терору, шантажу, зневіри, кар'єризму, розкладу й інших диявольських методів нівеляції революційної етики визвольного націоналізму з боку наших ворогів. Чесноту «мужности» розкладає і послаблює теж матеріялістичне побутове оточення, добробут, професійний кар'єризм, егоїстичні пристрасті, розпорошеність у буденних справах, релятивізм демократичних суспільств. Прикмета «мудрости» знаменує добрих провідників, яким вона дозволяє вглиблюватися у суть кожної проблеми, явища та ситуації й виносити якнайправильніші рішення. Завдання виховників — зуміти у свіжих кадрах виплекати потрібну властивість мудрости. Наша ідеологічно-програмова настанова постійно пригадує нам бути народоправними й волелюбними, котрі відкидають анархізуючі впливи, деспотично-тиранські методи й методи диктатури, але також егоцентризм і кліковість. Добро цілості нації й Організації мусить домінувати понад всякими партикулярними і загумінковими справами. Заник прикмети мудрости дозволяє ворогам і людським слабостям легко нас порізнити, викликати конфлікти, спричиняти провокації, замішання, відведення енергії від головної цілі, дезорієнтувати нас обманом дезінформації.

5. Етичною властивістю члена ОУН мусить бути

негативна й ворожа постава до ренегатів своєї нації, запродавців і вислужників Росії та її колоніально-окупаційного режиму. Щодо цієї породи людей, етичним імперативом ОУН є: або намагання повернути їх до ідей УССД і служби українській нації, або безоглядне їх поборювання. Ніякої толеранції до зрадників і вислужників злочинної совєтсько-російської імперії! Язву ренегатства й яничарства Росія плекає століттями. Це велика розкладова сила, удосконалена постійним досвідом імперського апарату, експансіоністичного гону до завойовництва.

6. VII Великий Збір наголошує важливість максимальної централізації основних рішень у Головному Проводі, що на далеку мету допоможе втримати Організацію, як незалежну від чужих впливів українську політичну силу, що стоїть на безкомпромісових позиціях УССД і розвалу російської імперії. Проводи нижчих щаблів організаційної мережі мусять постійно бути свідомими, що виконування рішень Головного Проводу за всяких умов скріплює цілу Організацію. Ігнорування рішень найвищих чинників підрядними послаблює цілість. Централізацію рішень належить відрізнати від метод і засобів, що можуть у різних місцях бути різними. Всяка принципова децентралізація послаблює організацію революційного типу, бо послаблює постулат виконаності і вносить атмосферу релятивності.

7. VII Великий Збір постановляє трактувати всіх членів Організації однаково, включаючи всіх до відповідних клітин без будь-яких зрізничувань за віком.

8. VII Великий Збір постановляє послідовно впровадити в життя організаційну і ділову інтеграцію кадрів жіночої й чоловічої статей. Всі клітини, зложені з членів-жінок, розв'язуються, а членкині включаються до ділових клітин спільних, якщо так складається, з членами-мужчинами. Поскільки кадри ОУН у великій більшості є мужеського роду, у різних ділянках діяльності ОУН є обмаль членів-жінок, і поскільки потенціал патріотичного й здібного в різних ділянках жіноцтва великий, то VII Великий Збір поручає Проводові розгорнути мобілізаційну акцію до ОУН між жіноцтвом, починаючи з юнацького віку.

9. Для успішного функціювання Організації приймаємо настанову якнайвищих вимог до кандидатів у члени, а не знижених. Чим вищі якість вимоги, тим вищий ідейно-моральний рівень. Питання «кількості» є похідним від задовільного розв'язання питання «якості».

10. VII Великий Збір впроваджує діловий принцип спеціалізації кожного члена від найнижчих до найвищих клітин. Кожний член зобов'язаний систематично й якнайбільше фахово уділятися у котрійсь із ділянок Організації. Продовж одного року всі проводи зобов'язані устійнити з кожним членом ділянку його (її) найбільшого заінтересування в Організації та, якщо потрібно, провести відповідну переорганізацію членства. Після даного часу не можуть бути члени без оприділення в конкретній референтурі. Наголос у підготовці кадрів ставимо на

їхню спеціалізацію.

11. VII Великий Збір доручає черговому Організаційно-кадровому секторові розпрацювати і реалізувати широку сітку організованих симпатиків ОУН. Окремим правильником визначити різниці між членами й організованими симпатиками, визначити права й обов'язки організованих симпатиків. До категорії організованих симпатиків (віком понад 21 років життя) включати тих членів Юнацтва ОУН, яким минув 21 рік життя, але які з певних причин не стали членами Організації. В Організаційно-кадровому секторі має бути окремий референт для справ організованих симпатиків.

12. VII Великий Збір стверджує, що на всіх провідницьких щаблях є зрілі й здібні члени молодшого покоління, і тому Збір доручає провести відповідні кадрові зміни для скріплення динаміки Організації, впровадження нових метод і засобів, запевнення органічної тяглості Організації з покоління в покоління.

13. VII Великий Збір поручає керівникові Організаційно-кадрового сектора організувати центральний кадрово-вишкільний Осередок, до якого входили б теренові організаційні референти, референти Юнацтва і референти організованих симпатиків та члени — чільні вишкільники-педагоги. Завданням Осередку буде розплянувати вишкільну програму, справне організаційне функціонування сітки і добір свіжих провідницьких індивідуальностей, підготов-

ка кадрів вишкільників і вишкільних матеріалів.

14. Організаційним референтам доручається робити періодично загальний перегляд патріотичного громадянства, що діє в Організаціях Українського Визвольного Фронту і в інших українських установах і товариствах, які систематично проявляють свою прихильність до ОУН. З-поміж цих кіл підготувляти відповідних осіб на кандидатів в члени ОУН або до сітки організованих симпатиків.

15. Членів Організацій Українського Визвольного Фронту трактуємо як неорганізованих симпатиків ОУН. Але теж у широких колах загального українського активу формувати і плекати атмосферу прихильности до ОУН.

16. Основним завданням Організаційно-кадрового сектора є безпереривна мобілізація нових членів, кандидатів, організованих і неорганізованих симпатиків. Поганим організаційно-кадровим референтом вважаємо такого, котрий рік-річно обмежується до статистичного обліку членства. Ця референтура не механічно-адміністративна праця, а високоідейна, місіонерська та організуюча функція, що вимагає окремих прикмет характеру і відповідних ідеологічних та суспільних здібностей.

17. Для реалізації Постанови ч. 9, Організаційно-кадровий сектор мусить намагатися створити внутрі Організації таку «атмосферу», щоб у центрі стояли завдання: крайової боротьби, боротьби проти московського дезінформу; служби безпеки; стратегічно-

військових справ; визвольної політики; пропаганди; вирощування високоякісного Юнацтва. Успішними протиросійськими силами перемагати інерцію і застій — це найкраща динамізуюча метода для організаційного росту. Зокрема Організаційно-кадровий сектор має тісно співпрацювати зі стратегічно-військовим сектором для моральної і справжньої мілітаризації Організації, чим підвищиться дисципліна, відповідальність, конкретне знання членством модерної зброї і вміння нею користуватися. Всі члени молодшого й середнього віку мусять дбати про свій належний рівень практично революційного знання і фізичної заправи та атлетики, щоб втримувати високий здоровельний рівень.

Постанови чч. 18, 19, 20 не публікується.

ПОСТАНОВИ У СПРАВАХ ЮНАЦТВА ОУН

I. Загальні ствердження

1. Майбутнє завжди належить молоді. Шлях у майбутнє веде через сьогодення. Для кращого національного майбутнього молодь мусить давати свій вагомий вклад у сучасному, стаючи на зміну старшому поколінню революціонерів, переймаючи його здобутки, ідеї, боротьбу, досвід і мету, щоб не переривалася нитка тяглости змагань поколінь за ту саму справу, тобто відвойовання Української Самостійної Соборної Держави з народоправним устроєм.

2. Живемо в добу націоналізму і національно-

визвольних змагань народів проти колоніалізму — особливо большевицько-російського, — за національну самобутність, державну самостійність, за справедливий політичний і соціально-економічний лад. Цей прапор націоналізму підносять усюди рухи молодого покоління пробуджених до борні народів — а в тому, особливо, України. Молоде покоління України визнало націоналізм як головну рушійну силу у сучасному співжитті народів світу.

3. Великі подвиги і геройські чини української націоналістичної молоді впродовж майже семи десятиліть зумовили в Україні непереможний хід українського визвольного націоналізму і голошених ним ідей. Українська молодь, юнацтво кожного покоління нашої доби, давала свій творчий і бойовий вклад під знам'ям УВО, ОУН, УПА, УГВР в процесі ставлення української духової держави, що є у наших уже часах основним чинником у розвитку широкого всенаціонального руху, який новою могутньою хвилею котиться по Україні. Спричинена Москвою атомна катастрофа в Чорнобилі, Україна, ще радикальніше загостила fronti між поневолювачем і поневоленими; між Москвою і Україною.

4. В ідейному зударі з московським большевизмом завжди перемагає націоналізм. Націоналізм, втілений в молоде українське покоління, велику частину якого, за словами крайового автора, «обняв патос оновлення», виявив подивугідну відпорність проти злочинної системи комсомолу і партії у всіх ділянках життя молодого покоління України і став

носієм і пропагатором українського світогляду і національних ідей. Посилення віри в Бога, поворот до тисячолітніх національних традицій, одверта боротьба за українську мову та за історичну і культурну спадщину нації — свідчать про непереможність української ідеї, носієм якої є сьогодні український визвольний націоналізм.

5. Унікальність і величність в історії української нації тисячоліття хрещення України видимо прискорює це глибинне усвідомлення у молоді її традиційних духових, культурних, історичних коренів, з візією вічного українського міста Києва і вільного столичного Києва завтрішнього дня, що, у свою чергу, раз і назавжди виключає з ментальности молодого українця й українки накинута комплекс московської «вищевартости» і розбуджує у них гордість власного духового, морального, історичного і культурного утвердження, протиставляючи московському безбожництву, цезаропапізмові, тиранії і рабству світогляд героїчного християнства і українського героїчного гуманізму.

II. Світоглядіві ствердження

1. Наша доба — це доба національно-визвольних, святих воєн-революцій, що з'єднують національно-патріотичну і релігійну ідеї в нерозривну цілість. Це росте нова переможна сила на політичній мапі світу.

2. Єдність цих двох рушійних сил нашої епохи включає в собі одночасно соціальну революцію, як складову національної, включає у собі теж відклик

до старовинних традицій нації. «Поворот до традицій» — це одне із найбільш революційних гасел нашої доби, особливо у підбольшевицькому, у підросійському світі.

3. Націоналістична революція, що знаменує нашу історичну епоху, несе повне знищення большевицької, тобто синтези російської і комуністичної системи життя.

4. Націоналістична революція в світі — це теж порятунок для націй по цей бік залізної заслони у боротьбі проти російської світової агресії. Наболілих проблем людства не розв'язати февдально-капіталістичній, а тим більше тоталітарно-комуністичній системі, а виключно *націоналістичній* концепції життя народів і людей всередині націй.

5. Націоналізм — це єдність усіх членів нації, усіх соціальних верств на базі вищої категорії, вищої спільноти життя — «живих, мертвих і ненароджених», предків, батьків і нащадків однієї спільноти, приналежність до якої як до найвищої органічної і духової спільноти людства виключає всякий визиск, принижування, нехтування братів і сестер по душі, ідеї і крові однієї спільноти-нації.

6. Не лібералізм з його культом егоїстичної одиниці, не комунізм з його культом отари і соціально-економічної кляси і культом всезнищуючої боротьби кляс, але *націоналізм* з його культом нації і національним змістом визначеної Людини дає розв'язку проблем життя у різних його відношеннях.

7. Націоналізм як система життя щойно народжується. Це був досі етично-моральний, світоглядово-ідейний, культурний, ідеологічно-політичний рух, який розвивав з надер національної душі і змісту життя оригінальні первні даної нації і її найвищий ідеал висував перед членами нації. Ось такі основні елементи націоналізм уявленої нації ставив перед нею: культ героїки життя, культ влади нації на власній землі, культ зброї як засобу здобуття влади нації, культ взаємної співпраці і солідарности усіх членів нації.

8. Націоналізм дав нам новий зміст життя серед оточення, яке покланяється золотому тельцеві. Культ *духового первня* над матеріяльними добрими, культ вічного над дочасним, чого навчає нас теж християнська релігія.

9. Шлях до Бога вбачає український націоналізм через служіння спільноті-нації, якої органічною клітиною є родина, що є забором морального і біологічного життя нації.

10. Український організований націоналізм, ОУН, змінив порядок, ієрархію завдань у нашій визвольній боротьбі: замість за «волю і землю» прийшло гасло: «за *владу* нації», як передумову здобуття і волі, і землі.

11. ОУН — як організований націоналізм — висунула ідеал героїчної людини найвищої якості: для її типу героїчної людини не існує поняття «самовідречення» у розумінні »самозаперечення»

себе. Героїчна людина, діючи і віддаючи все для Вітчизни, включно із життям, не «самовідрікається», не «самозаперечує себе», але *самовиявляє* свої найвищі ідеальні героїчні вартості і якості, тобто знаходить себе саме в нації, свою суть, самовиявлення, самосповнення себе.

Тому ОУН внесла в нашу дійсність революцію навіть у дефініції і в поняття змісту життя людини.

12. Самопосягата стала в героїв ОУН самовиявленням їхніх внутрішніх етичних, героїчних якостей, а не самозапереченням свого власного «Я». Це народився новий тип людини на Україні, що виріс в боротьбі. Вартість смерти героя за ідею не в самому трагічному явищі — смерті, але в об'явленій нею людській величчю героя. Виповнити *силою волі* прірву між можливим і реальним до здійснення — це шлях Героя до мети!

Ці світоглядові напрямні молодого українського націоналіста, які були голошені і практиковані Ярославом Стецьком, приймаємо як основу виховно-вишкільної програми для юнацтва ОУН.

III. Організаційно-кадрові ствердження

1. Юнацтво ОУН далі є особливо вагомим фактором в діяльності Організації Українських Націоналістів, як резервуар кадрів для ОУН, як активізатор ідей ОУН серед української молоді, як реалізатор широкорозгалуженої програми ОУН.

2. Враховуючи зростаючі завдання ОУН і потребу завжди більшого впливу на найкращі кола укра-

їнського суспільства, необхідно далі посилено і систематично розбудовувати і скріплювати мережу Юнацтва ОУН.

3. В ієрархії завдань ОУН, одним із основних завдань є організування і вишкіл Юнацтва ОУН.

4. Мережа Юнацтва ОУН з її членством є інтегральною частиною ОУН.

5. Мережа Юнацтва ОУН діє на основі окремого правильника, в організаційному пов'язанні з проводами відповідних клітин ОУН, згідно з Устроєм ОУН і постановами Великих Зборів ОУН.

IV. Юнацтво ОУН в Україні

1. Для існування Юнацтва ОУН в Україні на даному етапі не є суттєвим його організаційно-формальне оформлення. За його підставу служить горіння національною ідеєю і активне включення в революційні процеси в Україні, що служать пробою характерів.

2. Юнацтво визначається рисами революційного характеру, сміливістю виступів проти ворога в обороні українських національних традицій і символів, в боротьбі проти обмосковлення шкіл, духово-культурного життя взагалі, як теж участю в революційних протиросійських і протикомуністичних виступах.

3. Авангард української патріотичної молоді, що *ідейно* пов'язана з ОУН, можна кваліфікувати як Юнацтво ОУН.

4. Юнацтво ОУН — це діючий національний фермент, ініціативний фактор в усіх національних процесах, які ведуть до повалення російської окупаційної влади і системи життя і встановлення Української Держави.

5. Революціонізація юнацтва і молоді в Україні є закономірним історичним процесом в умовах окупації, який треба всесторонньо підтримувати.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ ЖІНОЦТВА ОУН

1. В історії українського народу, зоркема в рядах ОУН-УПА, записано багато світлих постатей-жінок, котрі сповняли важливі і відповідальні функції, і багато з них загинули з ворожої руки чи впали на полі бою. Зокрема відмічуємо геройську смерть сл. пам. Катерини Зарицької-Сороки, безчисленні жертви Чорнобильської катастрофи, замучених жінок каткомбної Української Церкви, та всіх жінок-революціонерів, котрі мусять терпіти московський терор, але лишаються нескорені у своїх змаганнях за визволення рідної Батьківщини-України.

2. Сьогодні, в часі нової московсько-імперіалістичної політики так званої «гласності» і «перестройки», наступ проти української жінки на рідних землях не тільки що продовжується, але й посилюється.

3. Слідкуючи постійно за подіями і розвитком си-

туації в Україні, серед українського народу, який був і є основним джерелом нашої сили і підставою нашої діяльності, потрібно більше як колинебудь досі перевірити нашу працю, наскільки ми виконуємо наші обов'язки супроти України і її Борців.

4. Тому стверджуємо, що є незадовільний стан Жіночих Кадрів ОУН. У сьогоднішній дійсності немає ні однієї ділянки, щоб в ній не могли активно уділятися жінки, члени ОУН. Для поправлення такого стану, потрібно від початків приєднувати до ОУН, почерез Юнацтво, наголошувати приєднання жіноцтва до всіх ділянок праці ОУН.

5. При доборі до різних організаційних функцій придержуватися ділового підходу, незалежно чи дана особа мужеського чи жіночого роду. Тому встановляємо принцип мішаних організаційних клітин у ситуації, коли в певній ділянці працюватимуть подруги й друзі рівночасно й разом. На всіх щаблях організаційної відповідальності треба змагати до рівнорядної активізації як мужеської так і жіночих кадрів. Поручається, щоби при доборі складу чергового Проводу, взяти під увагу більше жінок для обсади різних секторів чи референтур, якщо є відповідні кандидати. Цю саму засаду практикувати на рівні Головного Проводу, Теренових і Обласних Проводів.

6. Специфічно, українська жінка-націоналістка повинна виховувати примірну українську родину — остою дальшого буття української нації — в дусі на-

ціональних, християнських традицій, національної гордості і патріотизму, плекання української мови, систематичного поборювання та ліквідування всяких російсько-комуністичних впливів, плекання українознавства на рівні великої державницької нації, як теж виховання волюнтаристичних етичних властивостей, необхідних для боротьби за визволення Українського Народу.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ОУН

А. Загальні постанови

1. Зовнішня політика і зовнішньополітична діяльність Організації Українських Націоналістів спирається на національний принцип організації світу проти великопростірного, національної держави — проти імперії. Священним законом ОУН є боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу. У цій боротьбі ОУН орієнтується:

— на власні сили українського народу, незнищений людський потенціал української нації, як авангардної сили поневолених народів у боротьбі проти російського імперіялізму;

— на спільний фронт уярмлених в російській імперії націй, на національно-визвольні революції, що зі середини розвалють імперію і знищують комуністичну систему;

— на, творення спільного фронту співзвучних з

нами політичних сил вільного світу на основі принципу: Воля народам — воля людині!

До факторів сили зараховуємо дію нашої еміграції і еміграції інших поневолених народів. Зовнішньополітична діяльність — це фронт боротьби проти ворога, його впливів, його різноманітних концепцій.

2. У нашій зовнішньополітичній дії використовуємо різні засоби та методи ведення боротьби і модерні засоби масової комунікації.

3. VII Великий Збір стверджує деяке захитання боротьби за УССД наступними проявами: а) в обороні українських політв'язнів замовчується, що майже всі вони найперше борці за УССД, примешуючи їх до рівня «в'язнів сумління», обмежуючись до оборони їхніх людських прав, або називається їх двозначним терміном «правозахисники»; б) шириться схильність погоджуватися зі статусом Києва як провінційного міста в СРСР, в якому дехто радіє побачити консуляти західних держав; всі еventуальні користі з таких консулятів не дорівнюють далекойдучій шкоді для нації через нівеляцію та ерозію її статусу як столиці державної нації до статусу інтегральної частини російської держави; в) появою намагання злегалізувати в рамках російської імперії (СРСР) певні самотутні національні установи, тобто відмовитись від конфронтації, безкомпромісової боротьби проти цієї імперії; вільними установами можуть бути українські національні установи єдино в УССД; намагання легалізуватись послаблює змаг за УССД; г) поновне скріплення в

певних еміграційних колах «культобміну» з колоніальним окупаційним режимом в Україні і його ко-
ляборантами з-поміж українського народу, що є на
користь російської імперії та зводить українську
проблему до орбіти «єдиної-неділімої».

4. Політика Москви під проводом М. Горбачова
створює «атмосферу» перебільшених надій і ілюзій
можливості здобути для нації реальні осяги в ле-
гальних форумах СРСР. Сучасній кремлівській полі-
тиці протиставимо революційну стратегію «будови
барикад» нескореної України проти наступу росій-
ства, новітнього колоніялізму, шовінізму і етноциду.
Десятками років в Україні діяли сили, що прова-
дили і провадять боротьбу різними засобами за на-
ціональну самостійність та відвоювання власної дер-
жави, попри всіх жертв і переслідувань. В такому
душі жило і живе націоналістичне підпілля і ката-
комбна Церква.

Національно-визвольний рух використовує кожен
щілину і розлюзнення імперської структури для
зміцнення власних національних позицій. Але є та-
кож загроза послаблення нескорених, безкомпро-
місових сил ілюзіями більшої волі й злагіднення
московської політики щодо уярмлених націй. Отож,
VII Великий Збір доручає посилити визвольну
міжнародну політику по лінії концепції Національ-
ної Революції, зміцнювання спільного фронту уяр-
млених націй та дальшого мобілізування у Віль-
ному світі приятелів проти російської імперії.

5. VII Великий Збір постановляє продовжувати

систематичну розпляновану й добре приготовану акцію розкривання СССР як московської загарбницької великодержави, як центру атеїстичного месіанізму, марксизму і советського тоталітаризму, як центру нівеляції національних культур і культуровбивства, як центру все нових плянів агресивного експансіонізму, як найжорстокішої економічної і соціальної колоніальної системи всіх часів. Таку роз'яснюючу діяльність посилити на всіх доступних форумах, почерез АБН-ВАКЛ-ЕРС, почерез наші чужомовні періодики, книжковими виданнями, поміщенням відповідних матеріалів у чужих виданнях, виступами в чужонаціональних медіях і масовими акціями.

6. VII Великий Збір віддає велику шану сл. п. Ярославові Стецькові — Голові УДП і Проводу ОУН та Президентові АБН, за його незміренно вартісну дипломатичну й політично-ідеологічну працю продовж понад 40 років.

7. VII Великий Збір дає всецілу піддержку п-ні Славі Стецько на пості Президента АБН. VII Великий Збір стверджує, що найважливішими формаціями вияву зовнішньої політики ОУН є УДП і ЦК АБН.

Б. Постанови в окремих справах

8. VII Великий Збір поручає Проводові продовжувати наші зовнішньополітичні заходи в магометанському світі і на Близькому Сході. Треба зрушити ісламські народи до боротьби проти атеїстичної та колоніальної російської імперії, яка вже поневолює

кількадесят мільйонів магометан в СРСР, Афганістані й інших країнах та націляється вести нові агресивні війни супроти магометанських народів.

9. VII Великий Збір віддає шану й честь героїчній боротьбі афганського народу за свою волю і незалежність, проти російської імперської агресії. Наші заходи щодо співпраці з афганським повстанським рухом потрібно інтенсифікувати, зокрема намагатися поширити визвольну боротьбу, на базі концепції ОУН-АБН, з терену Афганістану на простори Советського Союзу.

10. VII Великий Збір стверджує повну правильність постанов V і VI Великих Зборів щодо Китаю і других комуністичних країн Далекого Сходу. Ще більше уваги треба приділити Японії, як теж втримувати далі зв'язки з вільними країнами Азії. Японія сьогодні головна демократична великопотуга в Азії, і в ній необхідно далі розбудовувати зв'язки до прихильних нам кіл та формувати там проукраїнську групу.

11. ОУН намагається завжди прихилити до визвольної боротьби українського народу жидівську меншину в Україні. Але деякі жидівські кола пішли на співпрацю із злочинною російською імперією в поборюванні українського національно-визвольного руху та в знеславлюванні української нації. Ціллю таких затій є викликати українсько-жидівську ворожнечу, перешкодити наближенню обох націй для зформування спільного фронту проти московського

імперіялізму та нав'язання прихильних взаємин.

VII Великий Збір доручає невпинно й послідовно розкривати і поборювати ворожі диверсії та вести дальші заходи придбання у жидівському народі приятелів нашої справедливій боротьбі за УССД, для боротьби проти російського імперіялізму та нав'язання приязних взаємин між обидвома народами на підставі концепції: Воля народам — воля людині!

12. VII Великий Збір схвалює дотеперішню політику Проводу ОУН у відношенні до Польщі. Це найперше, допомога втримати проживаючу там українську спільноту на високому рівні національної свідомости та культурного розвитку з власною Українською Церквою та ієрархією. Стверджуємо вияви симпатії до українства з боку певних польських кіл, при постійній ворожій поставі комуно-сателітного режиму до національно-державних стремлень українського народу. Відмічуємо деякі взаємні прихильні заходи нав'язувати політичну українсько-польську співпрацю. Ми за розбудову тривалої і міцної дружби на базі визнання поляками ідеї УССД і етнографічного принципу майбутніх кордонів між державами обидвох націй після знищення російської імперії. Пропонуємо концепцію і формування АБН за найдодільніший форум українсько-польської співпраці. Закликаємо польський нарід і Польську Церкву відзначити і вшанувати Тисячоліття Християнської України і Української Церкви, встановленої вел. кн. св. Володимиром Великим.

13. VII Великий Збір стверджує, що незмінно найближчими союзниками України «по долі» є народи, поневолені Росією в межах СРСР. Треба докласти великих зусиль для тіснішої і всесторонньої співпраці з визвольними рухами Туркестану, Литви, Білорусі, Латвії, Естонії, Грузії, Вірменії, Азербайджану та інших у боротьбі проти спільного ворога — Росії.

14. VII Великий Збір стверджує, що досі в російському народі немає жодної серйозної політичної групи, що стремить до ліквідації російської імперії та відзискання уявленими націями власних суверенних держав. Головною організованою силою, що поневолює Україну, є російська держава і мільйони росіян, які виконують накази цієї держави (РСФСР, розширеної до СРСР). У колах російської опозиції (дисиденти, правозахисники) були окремі голоси в користь державної незалежності неросійських народів, але без практичних позитивних наслідків, а радше обманливого характеру. Стверджуємо, що російські і т.зв. «совєтські дисиденти» не виступають за розвал СРСР, і тим самим не є і не хочуть бути приятелями українського визвольного руху, що змагається за УССД. Теза, що лише комуно-партократичний режим є ворогом народів в СРСР, є фальшива й безпідставна, бо основою влади КПСС є реальна сила російської держави.

15. Товариства і установи, які займаються виключно обороною людських прав, забувають, що здійснення і гарантія людських прав є неможливі

тоді, коли не є здійснені державницькі права нації. Їхні заходи можуть лише дещо допомогти індивідуальним політичним в'язням у ССРСР.

VII Великий Збір поручає всюди й завжди звертати увагу чужинців на те, що український народ прагне найперше знищення жорстокої російської неволі та відзискання своєї суверенної держави, а не змагання за фіктивні людські права в межах російської імперії; такі права завжди будуть фіктивні, доки Україна буде поневолена. Права людини для українського народу будуть здійснені єдино в УССД!

16. У відношенні до держав Західньої Європи, VII Великий Збір схвалює дотеперішню зовнішню політику ОУН, ведену через УДП, Організації УВФ, АБН і ЕРС. Поручаємо втримувати на високому рівні «АБН Кореспонденцію», «Юкренієн Рев'ю», «Л'Ест Европеєн» і продовжувати видання німецькомовного Бюлетеня і по можливості також в еспанській та інших мовах.

Основні напрямні наступні: а) поборювати закріплене москофільство як щодо російської імперської культури, так і щодо російської імперської держави; б) розкривати ілюзорність і тимчасовість політики коєкзистенції (детанту) з ССРСР; в) непохитно і систематично пропагувати необхідність відновлення Української Держави та держав усіх уярмлених Росією націй, як справжньої гарантії тривалого й справедливого миру, волі й безпеки всіх народів Європи.

Доцільно поробити заходи для встановлення

бюра УДП-АБН-ЕРС у Страсбурзі для впливу на Європейський парламент і політичні кола, з ним пов'язані.

17. VII Великий Збір стверджує, що США, як головна потуга Західного світу, повинна захищати свободу народів і людини та допомагати визвольним рухам Москвою поневолених народів. Вітаємо реорієнтацію деяких політиків ЗСА супроти російської імперії щодо політики нуклеарного роззброєння, як і до конкретної допомоги повстанцям в Афганістані, Анголі, Нікарагві.

Своїми виступами президент Рональд Реген підкреслював злочинність російської імперії і виявив проукраїнську політичну орієнтацію при численних нагодах. При зустрічі Голови Проводу ОУН із президентом Рональдом Регеном, влітку 1983 року, президент заявив: «Ваша боротьба є нашою боротьбою, ваша мрія — це наша мрія, ви є совістю вільного світу».

На основі згідної з тими заявами політики, США в першу чергу мусіли б відкликати визнання України легально-складовою частиною СРСР на зразок балтійських країн і відкликати визнання непорушності кордонів СРСР. Тільки тоді США здійснить постанову, проголошену в законі про «Тиждень поневолених націй».

Така настанова радикально змінила б відношення між обидвома надпотугами на користь вільного світу, і США могли би поновно відзискати ролю носія смолоскипу свободи для націй, що живуть у

темряві російської тюрми народів.

У всіх ділянках суспільного життя в США, слід усвідомлювати американський нарід про смертельну загрозу російського імперіялізму для США і вільного світу та рівночасно пропагувати ідею розвалу російської імперії через національні революції поневолених народів.

Великий Збір зобов'язує клітини ОУН доложити всіх зусиль у заходах, щоби США зрозуміли необхідність розвалу російської імперії і дали всебічну допомогу українському визвольному рухові, як і визвольним рухам інших Москвою поневолених народів.

18. VII Великий Збір визнає важливість західних радіопередач для поневолених Москвою народів і особливу роль, яку відіграють ті передачі в ширенні правдивих даних про поневолені нації, зокрема їхні колишні могутні держави — як українську — і про політичні, культурні, релігійні заходи та акції української діаспори в змаганні за УССД.

Українськомовні радіопередачі «Радіо Свобода», «Радіо Ватикан», «Канадська радіева корпорація» та інші повинні віддзеркалювати та пропагувати інформацію на Україну з наголошенням прагнення українців до державної незалежності.

VII Великий Збір доручає Проводові продовжувати акції щодо посилення західних радіопередач на Україну з відповідним змістом, підкреслюючи мобілізацію народних мас до національно-визвольної боротьби.

19. VII Великий Збір стверджує доцільність поширення Української Центральної Інформаційної Служби, поставлення її на рівні пресових агенцій. УЦІС повинна стати інформаційним центром про Україну, зваживши, що УССР не має своєї власної інформаційної служби, а є обслуговувана виключно імперською російською агенцією ТАСС у Москві. УЦІС потрібно забезпечити модерними засобами швидкого і масового поширювання інформацій до всіх важливих центрів Землі.

20. Для здійснення своїх завдань, Сектор зовнішньої політики потребуватиме більше кваліфікованих і високоідейних кадрів. Тому VII Великий Збір доручає призначення фондів на влаштування Курсів Зовнішньої Політики ОУН.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ ІНФОРМАЦІЇ І ПРОПАГАНДИ

1. Хоча в західньому світі є поширене негативне розуміння слова «пропаганда», то в нашому розумінні під пропагандою ми уважаємо посилену і націлену інформаційну дію, яка опирається на правдивих фактах й ідеалістичній настанові нашої Організації та її членства.

2. VII Великий Збір вважає необхідним покликти до дії розбудований до потрібних меж центр пропаганди й інформації, з відповідними підрефе-

рентурами, зовнішньої і внутрішньої дії. Центр підлягає безпосередньо пресовій референтурі Проводу.

3. VII Великий Збір стверджує, що всякі форми «культобміну», серед і для українців на поселеннях, згідно з пляном відповідних советських агентур, є наскрізь шкідливі для змагань за УССД, а тому навіть найменшу форму «культобміну» треба в зародку рішуче поборювати.

4. VII Великий Збір стверджує наявність впливу советської агентури на західні середники інформації і на окремі особи політичного чи наукового світу, в тому й неукраїнського, в напрямі фальшування фактів української визвольної боротьби і знеславлювання українського народу і його провідників. Тому є потрібна наша протиакція, яка мусить вестися не спорадично й льокально, але постійно і в широкому засягу, в формі розповсюдження інформативних матеріалів, реакції на прихильні нам виступи чи публікації, або засобами, які будуть відповідати до даної ситуації.

5. VII Великий Збір бачить невідкличну потребу забезпечувати українців в поневоленій Україні пропагандивно-інформаційним матеріалом, щоб вони знали, що справді діється у світі і в Советському Союзі, до чого ми прямуємо, до чого прямує Москва в Україні, якими є правдиві факти в українській історії, тепер фальшованій Москвою.

6. VII Великий Збір вважає, що треба звернути окрему увагу на мусулманський світ, пропагуючи

серед нього тотальний спротив Москві та розчленування Советського Союзу на національні самостійні держави. Роля України в цьому протимосковському змагу є ключева.

7. VII Великий Збір пригадує konieczність заснування відповідної власної радіовисильні й зобов'язує керівні чинники ОУН виготовити плян в напрямі приміщення, фірмування, фінансування, програмування передач для українського народу.

8. VII Великий Збір бачить konieczність політичної і громадської активізації українського загалу на еміграції, який серед створених докільлям обставин і матеріалістичних філософій, по довгих роках перебування далеко від безпосередньої боротьби з ворогом, щораз-то більше відчужується від проблем нашої визвольної політики, — стає байдужим. Нашим завданням є поновно заінтересувати загал українською визвольною боротьбою і політикою, довести до масової активізації і політизації народу.

9. VII Великий Збір бачить konieczність ширення наших ідей за поміччю масового поширення преси, публікованої Українським Визвольним Фронтом. До цього завдання мусять бути включені наші члени, щоб ширити її серед загалу в різних видах і формах. Кожний член зобов'язаний передплачувати хоч один додатковий періодик Визвольного Фронту, крім офіціозів ОУН.

10. Настановою VII Великого Збору ОУН є поширити нашу інформаційну-пропагандивну працю

також серед неукраїномовної молодшої частини нашого загалу в різних країнах, і для цієї цілі треба використати прихильні нашої політичній дії українські публікації чужими мовами. Матеріали, які друкуються в певних країнах, поширювати також в тих країнах, де таких видань немає, але мовна комунікація є тотожною.

11. VII Великий Збір ОУН вважає, що в нашій спільноті є замало працівників пера, і тому треба заохотити молодих осіб, які виявляють здібність до писання і цікавляться пресою, щоб співпрацювали з нашими видавництвами. Треба подбати, щоби для них були створені відповідні умовини.

12. VII Великий Збір ОУН доручає Проводові обов'язково подбати про інформативну діяльність на різних крайових чи міжнародних форумах, наші видання з ідеології, визвольної боротьби, історичні праці і белетристика повинні бути заступлені на таких форумах, головню в тій тематиці і ділянках, які придушуються ворогом в Україні.

13. VII Великий Збір ОУН доручає Проводові кожночасно поборювати ворожу пропаганду і дезінформацію, реагувати на неї на кожному кроці і завжди бути готовим до відсічі. Для цього ми повинні використовувати наймодерніші технічні засоби, якими диспонує технологічний ринок.

14. VII Великий Збір ОУН доручає Проводові подбати про вдержання, закріплення і, там де треба, збільшення видань Українського Визвольного Фронту.

15. VII Великий Збір ОУН доручає Проводові перевірити стан кожного організаційного періодика з фінансового боку та подбати, щоб допомогти існувати тим, існування яких відповідає конечним вимогам часу або потребам ширення ідей ОУН серед нашого членства та широкого загалу українського народу в Україні і на поселеннях.

16. VII Великий Збір ОУН доручає провести відповідну інформативну кампанію серед широкого загалу і членства про існування УДП (Українського Державного Правління), як це було ухвалено на цьому Великому Зборі, і відносно всіх інших важливих постанов Великого Збору.

ПОЛІТИКА ОУН НА ВНУТРІШНЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ

1) Постанови у політичних і громадських справах

VII ВЗ стверджує незмінність основного заложення політики ОУН на внутрішньому українському відтинкові, яким є примат мобілізації всіх сил українського народу до боротьби за Українську Державу на базі соборності і єдності цілого народу згідно з ідеологічними і програмовими настановами ОУН, або співзвучними цій плятформі силами в Україні. Це основне завдання ОУН здійснює почерез розгорнену в народі сітку своїх кадрів і цих громадських кіл, які свідомі того, що тільки у відво-

йованій Українській Державі український нарід і його політичні та громадські кола зможуть здійснити свої політичні, соціальні, культурні й економічно-господарські цілі.

VII ВЗ уважає ОУН провідною організованою силою в Україні і в діаспорі, яка плекає і поширює національні ідеї і духовні, культурні та історичні цінності української нації. Вона організує і унапрямлює визвольну боротьбу проти головного ворога України — російсько-большевицьких завойовників і гнобителів. ОУН відкидає всілякі мінімалістичні ініціативи з кола деяких українських еміграційних політичних груп і пацифістично-еволюційні концепції, що обмежуються до змагання за т. зв. людські права в межах СССР тощо. Від свого початку (1929 рік) ОУН відстоює примат активної політичної і збройної боротьби за УССД. Головним завданням ОУН є спрямовувати всі стихійні і свідомі сили народу на знищення російської окупації і відбудову власної суверенної держави. ОУН свідома того, що довголітнє поневолення України завдало великої шкоди українському національному організмові і причинилося до проявів серед певних українських кіл, особливо на Заході, зневіри, пацифістських настроїв та орієнтацій на чужі сили. Завданням ОУН під цю пору є оберігати нарід від таких розкладових проявів і спрямовувати його на шлях безкомпромісової боротьби за свої національно-державницькі права. В цьому пляні активна боротьба в Україні проти русифікації українського народу і проти вислужників і коляборантів-ренегатів є доцільна під цю пору в різ-

них площинах життя народу і такій боротьбі ОУН дає повну підтримку.

VII ВЗ оцінює заініційовані Горбачовим «революційні» зміни і перебудову дотепер панівної соціально-економічної системи в імперії як намагання зберегти імперію від розкладу і занепаду, спричинених неприродністю марксистської філософії і побудованого на ній тиранічного державного устрою. Деякі уступки, що їх пообіцяно населенню у зв'язку з «перебудовою», є лише для приспання чуйности, особливо в поневолених народах, бо під цю пору імперський організм є в стані затяжної хвороби. Лише надання повної свободи всім народам імперії могло б врятувати від цілковитого занепаду економіки, яка на десятиліття відстає від економіки розвинутих країн вільного світу, і ця прірва скорим темпом поширюється, але це також не є можливим, бо це був би початок розвалу самої імперії. Тому в хаосі пошуків за спасенною для імперії розв'язкою постають в її структурі різні тріщини, що їх потрібно використовувати для скріплення українського національного потенціалу, поширюючи національно-самостійницькі ідеї і концепцію визвольної боротьби ОУН серед широких кругів народу, особливо серед творчої інтелігенції, студентства, робітництва і селянства по всій Україні.

VII ВЗ вважає, що головним і прямим представником ОУН на ширших міжнародних і українських форумах являються Установи та Організації (легальні), які входять до Світового Українського Визвольного Фронту і які вдержують близький духово-по-

літичний зв'язок з ОУН, а у своїх членських рядах об'єднують широкі кола української громадськості кількох поколінь. Через Світовий Український Визвольний Фронт і його складові Організації, ОУН заступає свої ідейні позиції на найвищому громадському українському форумі — Світовому Конгресі Вільних Українців (СКВУ).

VII ВЗ займає негативну поставу до т. зв. культурного обміну між представниками окупаційного режиму в Україні і речниками самостійницьких кіл української діаспори, що його в останньому часі посилено пропагують речники окупаційної влади, особливо представники т-ва «Україна», що є ячею КГБ. Робимо це з двох головних причин: не допустити до розбиття української громади на два табори, а теж не скомпромітувати самостійницького табору в очах чужинців, головні в очах урядових чинників країн нашого поселення. Метою КГБ є саме домогтись повищих двох цілей, заважаючи вміло на патріотичних почуваннях довірливих людей.

2) Церковно-релігійний відтинок

VII ВЗ з вдовolenням і признанням відмічує немирущість у підневільній Україні традиційного українського християнства, Тисячоліття якого обходимо в 1988 році. Стверджує відданість і героїзм вірних Українських Церков, завдяки чому зліквідовані колись і заборонені тепер наші Церкви знову відроджуються і ступнево навіть відзискують ґрунт, головні в духово-моральній площині, сприяючи цим

і загальній українській національній справі. Ми згодні з поглядом і постановою св. пам. Патріярха Йосифа Сліпого, що обидві наші Церкви — УКЦ і УАПЦ — не повинні за ніяких умов піти на будь-який компроміс з Москвою і будь-яке узалежнення чи пов'язання з нею чи Московською патріярхією. Ми є за тим, щоб скріплювати і поширювати підпільні форми діяльності УКЦеркви, а теж сприяти відродженню в подібних формах діяльності УАПЦ, в чому є також заінтересована Ієрархія тієї Церкви в діяспорі.

Не дивлячись на існуючі важкі обставини в Україні, Ювілей Тисячоліття Хрещення України напевно буде відзначуваний в міру можливостей по всій Україні. В українській діяспорі цей Ювілей буде гідно відзначуваний цілим суспільством. ОУН піддержує всі позитивні пляни й ініціативи, особливо в утвердженні у світовій opinio, що це наш, український Ювілей, а не російський, до якого захланні сусіди ростять неоправдані претенсії.

ОУН далі піддержує всі заходи для завершення Українських Церков власними патріярхатами і синодальними формами управління.

3) Українське Державне Правління

VII ВЗ, визнавши за УДП важливу політичну функцію, яку воно виконувало під час Другої світової війни і в повоєнних роках як у Західньому світі, так і в Україні, одобрює заповітні заходи сл. пам. Ярослава Стецька, Голови УДП, щоб за всяких

умов і обставин УДП, як найпізніший суверенний уряд України, далі діяло під новим і поширеним керівництвом на зовнішньому і внутрішньому відтинках, з тим, що воно буде старатись довести до завершення українського політичного світу Всеукраїнським Державним Центром, в якому будуть об'єднані усі самостійницькі державні формації 20-го століття — УНР, Карпатська Україна (1939), УДП (1941) і УГВР (1944). Проект такого Всеукраїнського Державного Центру, одобрений VII ВЗ, буде предложено усім вище названим формаціям, з якими ведуться в тій справі переговори.

4) Український політичний світ у діаспорі

Під сучасну пору весь український політичний світ у діаспорі скупчений довкола таких українських організацій, партій та угруповань:

а) ОУН під проводом донедавна сл. пам. Ярослава Стецька, а від VII ВЗ Василя Олеськіва.

б) ОУН (мельниківці), тепер під проводом Миколи Плав'юка.

в) ОУН (двійкарі), тепер під проводом Дарії Ребет (чисельно незначна група, яка відкололась від ОУН під проводом С. Бандери 1954 року внаслідок провокацій КГБ, яке нібито від Проводу ОУН в Україні висловило «недовір'я» до Провідника всієї ОУН Степана Бандери).

г) УНДС — Український Національно-Демократичний Союз, під керівництвом Миколи Лівицького, президента Державного Центру УНР, який

(Союз) є головною опорою під цю пору УНР. Чисельно мала партія, яка має піддержку інтелектуальних кругів з Наддніпрянщини.

г) УРДП (праве крило) — Українська Революційна Демократична Партія, під керівництвом Миколи Степаненка.

д) УРДП (ліве крило), під керівництвом Михайла Воскобійника. Ця група має під своїм впливом невеличку організацію молоді ОДУМ.

е) СГД — Союз Гетьманців Державників, під символічним керівництвом Олени Скоропадської, дочки Гетьмана Павла Скоропадського.

є) СВУ — Спілка Визволення України, під проводом Олексі Калиника.

Крім повищих, є ще залишки, по кілька осіб, колишніх партій в Україні — галицького УНДО, УСП — Української Соціалістичної Партії, а теж Селянської Партії, але вони не мають впливів ані на політичне життя, ані на суспільство, хоч номінально є вони членами УНРади.

Державні Формації:

а) Державний Центр Української Народної Республіки, на чолі з президентом Миколою Лівіцьким. До його передпарляменту, Української Національної Ради, входять УНДС, УРДП Степаненка, УНДО, УСП, Селянська Партія. Недавно зголосили свій поворот до УНР ОУН (м) і УРДП Воскобійника, після того, як УДП оприлюднило свій проєкт створення Всеукраїнського Державного Центру.

б) УДП, на чолі з Богданом Федораком, до якого входять 4-ох членів УДП з 1941 року і покликані Покійним Головою УДП представники від ОУН, СГД, СВУ, громадського і наукового світу.

в) Уряд Карпатської України покищо зрікся своїх прерогатив на користь УНР.

г) Закордонне Представництво УГВР, яке минулої осені переформувалося на Середовище УГВР, на чолі з Мирославом Прокопом і Миколою Лебедем, який єдиний має мандат від Секретаріату УГВР з України з 1944 року заступати його інтереси за кордоном. Лебедь є теж членом УДП ще з 1941 року. При цьому Середовищі діє студійне товариство «Пролог», яке веде видавничу діяльність. З політичних партій лише ОУН (двійкарі) входять до того Середовища.

На безкомпромісових самостійницько-державницьких позиціях стоять революційна ОУН і УДП, Державний Центр УНР з підтримкою УНДС і правого УРДП та невеличкою групою речників Карпатської України, частина членів Середовища УГВР, СВУ, частина членів ОУН(м), особливо деякі її колишні активні члени, які з принципових причин мусіли стати збоку. На слабших позиціях стоять усі інші організації чи партії, серед яких є групи, які відкрито пропагують потребу співпраці з окупаційною владою, визнаючи УССР за українську державу.

Головним завданням ОУН, як найсильнішої політичної організації і з найкраще розробленою політичною платформою і стратегією визвольної бо-

ротьби, є впливати на інші політичні середовища, щоб вони не зійшли на хибні шляхи, та координувати всі позитивні дії як серед нашого суспільства, так і на зовні для скріплення боротьби за досягнення головної мети нації — УССД.

Крім повищих організацій і політично-державницьких формацій, які творять т. зв. самостійницький український табір, існують в українському суспільстві нечисленні групи т. зв. прогресистів, які стоять на позиціях совето- і русофільства і які не належать до української організованої спільноти.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Молодь в Україні

Московський окупант загострює терор на українських землях, стосуючи страх, брехню, переслідування, погрози і шантаж, тюрми, концентраційні табори та психушки з метою знищити українську націю. Не зумівши досі знищити духа стремління до соборної незалежної української держави, ворог веде інтенсивний наступ на основи українського національного життя — на українську родину. Масово практикується відлучування малих дітей від їх родичів на довший час для того, щоб їх здеукраїнізувати. Українську мову відсунено на другорядне місце. У багатьох містах України немає вже ні одної

української школи, а існуючі в інших містах перетворюють на російські. Викривляється історичну минавшину України та сучасне її положення в очах молоді, охопленої колоніальними інституціями.

Режим Горбачова застосовує нові способи русифікації. Появляються статті в советських часописах нібито в обороні української мови, літератури й культури, які насправді представляють ці ділянки як другорядні, мовляв, хоч українську мову вже не вживається як державну мову в УССР, то її доцільно плекати. Хоч українська література не може рівнятися літературі Пушкіна чи Достоевського, все ж таки її треба зберегти. Так само щодо всієї української культури. Таким психологічним підступом москалі намагаються принизити українську національну гордість молодого покоління та інтелігенції, щоб вони відцуралися від всього українського, бо воно неначе другорядне і не на рівні російської державної нації. Окупант створює обставини, щоб шлях до дальших студій і вищої освіти українцям, які не зрусифіковані й зберігають свою національну гідність, мову й свідомість, був закритий. Дорога на вищі студії для дітей колишніх і сучасних політв'язнів, чи для дітей національно-свідомої інтелігенції, теж закрыта. Не допускаючи свідомого українського елементу до вищих студій, у висліді є значний брак професорів і знавців різних ділянок українознавства.

Однаке свідомо українська молодь показує своє невгасиме обурення проти всяких впроваджень русифікації та активізує спротив окупантові. Молодь в

першу чергу масово домагається, щоб відкрити Божі храми Української Церкви, повернутися до народніх традицій і святої християнської віри своїх предків. Молодь проводить різноманітні національно-виховні акції, зриви, демонстрації, розповсюджує націоналістичну літературу. Молодь виразно домагається усунення окупаційної влади, повернення в Україну всіх насильно вивезених братів і сестер поза її межі, ліквідацію національної дискримінації, деколонізації російської імперії та відновлення Української Самостійної Соборної Держави.

Затяжна війна в Афганістані і Чорнобильська катастрофа, що коштують Україні великих жертв з-поміж молодого покоління, є черговим доказом для молоді, що мусить прийти національне визволення і ліквідація злочинної російської імперії. Шукаючи розв'язки тяжкої ситуації, молодь знаходить шлях до національно-визвольного руху українського народу.

VII Великий Збір постановляє, що ціллю Сектора молоді є:

- 1) Політично скріплювати і поширювати фронт боротьби української молоді проти окупанта, використовуючи протиріччя московсько-большевицької системи, її ідеології і пропаганди на тлі підсоветської дійсности.

- 2) Організувати та всеціло підтримувати всякого роду визвольні акції, зриви, демонстрації молоді в Україні.

3) Переводити пропагандивну діяльність серед молоді летючками, літературою та модерними засобами звукових та зорових систем.

4) Морально та матеріально допомагати розвитку християнської віри серед молоді та інтенсивно продовжувати намагання плекати християнські цінності, як чинник виховання нового покоління на службі Богові й Україні, зокрема у зв'язку з величним 1000-літтям Хрещення України.

5) Посилити інформацію серед молоді всіх народів, уявлених в СРСР, про фальшування окупантом історії України, про кількакратний геноцид голодомором, про нечуваний в історії колоніальний визиск Москвою природних багатств України, про рабське трактування українського народу і призначення його на ліквідацію через злиття з московським панівним народом. Постійно пригадувати молоді в Україні про шлях боротьби за волю і державну незалежність, закликаючи її до поповнення рядів українського націоналістичного підпілля.

6) Переводити ідеологічну й виховну діяльність з молоддю з України, яка опиняється поза межами Краю, наприклад, в Афганістані, як туристи чи учасники «культобмінних» груп тощо.

Молодь поза Україною

В боротьбі з російськими окупантами великозначну роль мусить відіграти молодь, що знаходиться поза межами Рідних Земель. Молодь на чужині мусить зрозуміти вагомість свого завдання у

пропагуванні та співучасті у визвольній боротьбі українського народу серед чужого оточення та здобування їй приятелів.

Однак ворожі диверсійні впливи та течії, процеси мирних життєвих обставин та асиміляції негативно уділяються на українську молодь. Чужі країни, а зокрема матеріяльний добробут, викликали ідейно-політичну деактивізацію серед молоді та вростання в чужі нації. До негативних чинників чужого оточення у великій мірі зараховуємо мішані подружжя та брак родинної стабільності, які вдаряють в саму суть життя української нації на чужині — по українській родині. Завважається критичний стан на відтинку плекання національної і культурної спадщини, в тому української мови. Видвигнено тезу, що українська патріотична молода людина не потребує володіти українською мовою, щоб вдержати своє національне обличчя та почуття своєї української національної ідентичності (відмінності від інших націй). Ближча аналіза цієї тези виказує, що вимоги вдержання свого національного обличчя ототожнюються з вимогами не патріота-революціонера-самостійника, а радше з вимогами доброго українського «етніка», тобто людини без української національної гордості та ставлення себе на рівні з державними націями. «Етнік» не ставить на першорядному місці здобуття українському народові своєї власної держави.

Крім частинного занепаду українських родин, завважається занепад українських шкіл та молодечих організацій. У наслідок цього проникають збаламу-

чені поняття про оборону людських прав без потреби найперше відзискання державности для українського народу, про «культобмін» з діячами колоніального російського режиму в Україні, та навіть твердження, що не вся українська молодь у діаспорі мусить бути самостійницькою, мовляв, не накидаймо своїх «скрайніх» самостійницьких позицій іншим. Рівнож самі провідники українських молодечих, культурних та спортових організацій допомагають асиміляційному процесові включенням неукраїнців у свої ряди.

Помимо вичислених негативних проявів, є багато молоді, народженої поза межами України, яка є патріотично й національно добре вихована й активна в українському національно-визвольному русі, є віруючими християнами та уділяється в українському культурному житті. VII Великий Збір ОУН приймає на основі проробленої аналізи наступні Постанови в ділянці молоді:

1) Християнська віра і світоглядний та етичний націоналізм мусять бути підставою українського молодечого життя. Звернути особливу увагу на активність молоді в українській Церкві та на скріплення в неї християнської віри предків. Рівнож треба впливати на українські Церкви усіх віровизнань, щоб національне виховання як молоді, так і цілої спільноти було одним із головних завдань українських церковних душпастирів.

2) Створювати відповідні обставини для уможливлення зустрічей та приятелювання українських

молодих людей, щоб стримати мішані подружжя та вдержати основу української нації — українську родину. Рівнож треба зобов'язати родичів вщиплювати своїм дітям відданість своїй Церкві і Україні, як основні вартості.

3) Звернути окрему увагу на критичний стан української мови та не допустити до рівнорядної двомовності серед української молоді на суспільно-громадському відтинку. Одночасно приєднувати молодь, яка не володіє українською мовою, але подбати про її національне виховання та засвоєння рідної мови.

4) Всеціло морально та матеріально піддержувати українські школи, як також здорові культурні, мистецькі та спортові товариства. Щонайздібніші патріоти з педагогічними здібностями повинні включатися у працю з молоддю, зокрема в ділянці систематичної та на відповідному рівні виховно-вишкільної програми. Успішні українознавчі школи не можуть поступатись рівнем перед чужинецькими школами, щоб не творити комплексу меншевартости українського шкільництва.

5) В міру можливостей творити цілоденні українські школи з українською мовою навчання початкового та середнього рівня. Змагати до того, щоб кожна українська молода людина завершила свою українознавчу освіту на рівні середньої школи. Молодь повинна якнайбільше користати з українського шкільництва усіх щаблів, а також на найвищих рів-

нях, по філіях Українського Вільного Університету (УВУ) і Українського Католицького Університету (УКУ). Впливати на духовні семінарії, щоб вони дбали про національне виховання впарі з християнським.

6) Впливати на загальні молодечі організації, щоб у процес національного виховання включити маніфестації, демонстрації і різні інші акції підтримування української визвольної боротьби. Дбати про високе ідейне виховання в дусі націоналізму.

7) Творити для української молоді на чужині українське довкілля, яке зможе змагатися за душу молоді людини в протигагу до чужої преси, телевізії, радія та нових звуково-зорових систем. На виховному відтинку подбати про впровадження української літератури різного роду та модерних засобів навчання та розваги при помочі звукових та зорових апаратів та комп'ютерів.

8) Наголосити важливість існування загальних молодечих організацій, зокрема Сіпілки Української Молоді, де виховується молодь в дусі ідей ОУН і славного героїчного минулого Визвольних Змагань періоду 1918-1920 років, СВУ-СУМ, УВО-ОУН-УПА-УГВР та борців й ісповідників Віри, що їх видає Україна по сьогоднішній день. На дії СУМ повинні взорувати напрям свого виховання інші молодечі організації, що мають своїм гаслом «Бог і Україна».

Вимагати від громадських установ, а головно від господарсько-фінансових інституцій, щоб частину

своїх доходів більше, як досі, жертвували на виховну працю молодечих організацій, піддержували видавання виховних матеріалів, періодиків, кожного часно вможливлювали переведення вишкільних курсів і скріплення виховних осередків.

9) Всеціло морально й матеріально піддержувати українське студентське життя, зорганізоване в системі Центрального Союзу Українського Студентства (ЦЕСУС). Зокрема потрібно посилити ідеологічну вишкільну працю серед студентства при Товаристві Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського (ТУСМ), якого ряди доповнювати все новими річниками й клітинами в усіх більших українських скупченнях в діаспорі. Треба подбати про включення українських студентів у зорганізований український студентський рух. Студійна політика системи ЦЕСУС має наголосити ділянки студій, як важливі з погляду українських державницьких інтересів, як міжнародна політика й право, журналістика, політична теорія, історія, військове знання тощо.

10) Щоб охоплювати широкі кола української молоді у діаспорі, якої володіння українською мовою не є завжди задовільне, або взагалі немає, слід планоно і посилено виготовляти відповідні вишкільні матеріали для розв'язки цієї проблеми. Рівночасно шукати і застосовувати засоби, як захоплювати цю молодь украніством і українською національно-визвольною боротьбою, що у свою чергу спонукуватиме її належно засвоїти українську мову.

ПОСТАНОВИ У ВІЙСЬКОВИХ СПРАВАХ

Розвал СРСР на самостійні національні держави в етнографічних кордонах є необхідний для відзискання самостійності і незалежності України.

Розвал російської імперії може бути спричинений одною з трьох можливостей:

1) Ядерний удар двох потуг, Америки і СРСР.

2) Конвенційна війна глобального масштабу.

3) Внутрішня революція в Червоній російській імперії.

Нагромодження ядерної нищівної зброї обидвома мілітарними бльоками запевняє світ, що її ужиток у воєнних цілях спричинить загибель всього життя на нашій планеті. Чорнобильська катастрофа виявила, якою страшною є ядерна сила і які грізні далекойдучі наслідки могли б бути, коли б її ужити у випадку збройного конфлікту. Таким чином, не треба мати на увазі цієї розв'язки в плянах нашої вільної боротьби, і, мабуть, жадна сторона не відважиться почати ядерну війну.

На випадок конвенційної війни між Заходом і СРСР, яка не конечно може розгорнутися в ядерну війну, нам треба мати дбайливо розпрацьовані пляни.

В політичному аспекті нам треба конкретно знати, яке буде становище Заходу до питання майбутнього цілого комплексу, що ним є СРСР, бо від того залежатиме наше планування і готування. Сьогодні так виглядає, що Захід ще не має чіткої і ви-

разної концепції, як мала б виглядати Східня Європа після розвалу СРСР. В деяких кругах західніх держав існує погляд про збереження імперії як цілості у формі якоїсь «демократичної федерації народів». Очевидно, така концепція іде врозріз з нашою, яка стремить безкомпромісово до розвалу імперії на суверенні держави. Наша концепція назавжди зліквідувала б можливості відновлення російської агресивної імперії.

Однак, треба ствердити, що на Заході є ще сильні російські єдиноне ділимські впливи, які хочуть відновити демократичну велику Росію, чи таку встановити. Така розв'язка створила б для нас дуже ускладнену ситуацію, бо ми мали б проти себе російський широкий фронт в Україні і росіян, що діяли б на Заході в некористь української визвольної боротьби, мобілізували б Захід для піддержання імперії під демократичним прапором.

Друга можливість — Захід не займе до нас виразного становища, а радше вичікує.

Якщо б вибухла конвенційна війна, то в її першій стадії советські війська, маючи виразну перевагу над військами НАТО, можуть просунутись глибоко в Центральну Європу. В такій ситуації західні союзники НАТО можуть зацікавитися нашою концепцією і піти на співпрацю з революційно-визвольними рухами, щоб розкласти імперію зсередини. Це створило б сприємливу політичну і мілітарну ситуацію для широкої дії нашої Організації в Україні — організування партизанської боротьби, а на Заході широкі дії у політичній площині.

У випадку такої сприйнятливої кон'юнктури потрібно розглянути можливість створення українських військових частин при арміях Заходу на умовах визнання Заходом державності і незалежності України. Такі частини могли б розростатися в українську національну чи визвольну армію, порядком залучення до них полонених українців — вояків з Советської Армії. Потрібно також розглянути можливості формування окремих похідних груп із завданням їхньої дії на українських землях.

Беручи це все під увагу і не відкидаючи можливості конвенційної війни між Заходом і ССРСР, що могла б бути одним з вирішальних факторів визволення України, нам потрібно готуватись до такої можливості в таких аспектах:

1) Своєчасно знати, яку концепцію Захід буде підтримувати в українському питанні.

2) Приготувати план організування Похідних Груп.

3) Опрацювати проєкт творення українських військових частин при Західних арміях, розраховуючи на можливість залучення до них українців — вояків советських збройних сил.

4) Опрацювати плани психологічної війни.

5) Приготовити план нашої дії у випадку неприхильного ставлення Заходу до нашої концепції.

6) Використати в планах загальної підготовчої дії широкі проєкти і напрямні, що були прийняті попередніми Великими Зборами ОУН і є вповні актуальними до сьогодні.

Третьою можливістю визволення України зали-

шається внутрішня революція в Червоній російській імперії та визвольна боротьба українського та інших народів, поневолених Росією. Трудно передбачити сьогодні, коли і серед яких умовин та в якому характері дійде до внутрішньої революції в імперії та як вона розгорнеться. Важливу роль відіграє в початках революції той чинник, та сила, що викличе і розгорне революційні прапори, а його підтримають широкі народні круги. При тому треба мати на увазі, що процес розвитку внутрішніх революцій в імперії буде дуже тяжкий. Імперії не падають легко. Факт, що в СРСР існують великі внутрішні труднощі, велике невдоволення народніх мас — не викликає сумніву. Проте тоталітарні сили імперії є дуже сильні і вони мають змогу здавити всякі стихійні почини революційного зриву, що можуть спалахнути.

Тоталітарну російську імперію втримують три головні сили:

1) Партія, 2) КГБ, і 3) Військо.

Партія за всяку ціну буде намагатися втримати імперію, бо це в її інтересі. КГБ — поліційний і найбільш зненавиджений апарат імперії, що його не терпить ані партія, ні військо, а особливо народ. Але цей апарат буде боронити імперію. Найважливішим фактором залишається СРСРська Армія — військо. Цей величезний людський і військово-вишколений потенціал може бути вирішним у випадку внутрішньої революції. Коли б народні маси почали революцію, а до них приєдналось військо, — успіх революції був би безумовний.

Військо — природний ворог КГБ. До теперішнього керівництва імперії військо ставиться неприхильно, бо це керівництво, а особливо під проводом Горбачова, змінімалізувало військові впливи в керівництві СРСР. Афганська війна також чимало деморалізує советське військо, демаскує забріханість советського керівництва та виявляє його імперіялістичну поведінку.

Ураховуючи такі можливості та евентуальності, Організація Українських Націоналістів повинна опрацьовувати й підготовляти пляни всенародньої дії у першу чергу на випадок внутрішньої революції в імперії, як найбільш можливу та реальну розв'язку національного питання і відновлення української державности.

Найважливіші наші дії в часи спалаху внутрішньої революції повинні бути такі:

1) Захоплення українським свідомим елементом влади всюди на місцях. Головну увагу належить звернути на захоплення влади в містах, щоб вона опинилась у руках свідомих українців, а не росіян чи малоросів, котрі теж посягатимуть по владу, головно в індустрійних центрах східньо-українських земель.

2) Організувати всюди на місцях українську міліцію чи поліцію.

3) Організувати українські військові частини з вояків-українців. Це найбільш важлива справа. Коли будемо мати зорганізоване військо — зможемо втримати й закріпити нашу державу. Тому потрібно опрацьовувати плян організування української револю-

ційної армії та її оперативних дій у процесах внутрішньої революції, ураховуючи при тому різні аспекти тієї революції. В організованні українських збройних сил потрібно теж урахувати потребу організування повстанських частин у відповідному часі.

4) Необхідно теж розпрацювати плян українізації військових частин у совєтських збройних силах, із узглядненням національних проблем їхнього складу. Це питання дуже важливе й актуальне в процесах внутрішньої революції в Червоній імперії.

5) Змагати до приєднання до українських повстанських чи нашвидкоруч творених військових частин українців-старшин совєтських збройних сил, як фахівців військової справи.

На Заході, в країнах нашого поселення необхідно проводити такі дії:

1) Заохочувати українську молодь, головню Юнацтво ОУН, щоб вона засвоювала собі військове знання у війську, військових школах та різних вишколах, вивчаючи особливо партизанську і протипартизанську боротьбу. В країнах, де є військова зобов'язаність, потрібно заохочувати молодих українців, зокрема членів ОУН, здобувати підстаршинське і старшинське звання.

2) Опрацювати військові вишкільні підручники для потреб членів ОУН, головню молодих, що будуть спеціалізуватися у військовому ділі.

3) Провести реєстрацію молодих українців, щоб мати облік у потребі творення окремих військових частин при західних арміях, за умов, що Захід визнає українську державу і не виступить проти збройної

боротьби українського народу за своє визволення і усамостійнення.

4) Провести облік українців-офіцерів і підофіцерів, а теж рядовиків, що служать в чужих арміях. Створити їхню організацію.

5) Проводити посилено військові вишколи з Юнацтвом ОУН, щоб воно засвоювало собі модерне військовознавство в поєднанні з ідеологічним вишколом.

6) Звернути більшу увагу на український комбатантський рух на поселеннях і впливати, щоб цей рух діяв завжди в користь української визвольної боротьби та її підтримував.

Психологічна Війна

1) Виходячи зі заложення, що ідея Української Самостійної Соборної Держави мусить бути революційною, ОУН, як авангард української нації, мусить приготувати українську націю до революційного зриву проти Москви разом з іншими поневоленими нею народами.

2) Протидіючи російській офензиві в універсальному аспекті політичної думки і чину, не забувати про клич: «Що нам взяли силою, може бути вивільнене тільки силою». По тій лінії треба приготувляти людські сили, засоби матеріальні та духові на боротьбу з Москвою, включно проти російського способу життя, від метафізики до колгоспного ладу.

3) В обличчі большевицької стратегії, яка включає у війну з Заходом нуклеарну зброю стратегічного типу разом з включенням у дію п'ятих колон і

засобів масової психологічної війни, слід осмі- домлювати Захід про включення у західню док- трину співпраці з поневоленими Москвою народами на чолі з Україною у поваленні останньої москов- ської імперії на світі.

4) Законом революції є, що революційні сили по- винні докласти всіх зусиль, щоб придбати якнай- більше союзників на Заході, без яких тяжко прий- деться реалізувати ідеї революції.

5) У війні за державу зникають усі партійні роз- дори і дискусії. Революція знає тільки націю і во- рога, до якого зараховує теж зрадників власної нації на услугах ворога.

6) Перед революційним зривом слід розвинути сильну психологічну війну проти ворога, беручи під увагу його методи і засоби боротьби цією зброєю.

7) Ворог, маючи за собою великий державний апарат, має до своєї диспозиції потрібні техніч- засоби, яких не мають революційні сили. Ця ситу- ація вимагає включення у революційну стратегію дії малих груп, при співпраці з цілим населенням, яких завданням є саботажі, бомбові підриви серед військових з'єднань ворога, нищення його баз, ра- діостанцій, магазинів, військової індустрії, при чому слід діяти і на московських теренах.

8) Перед вибухом повстання слід змобілізувати студентів, які завжди є промоторами революційних рухів.

9) Виходячи з постійної тривалої нашої боротьби проти Москви, треба врахувати той факт, що боль- шевизм буде далі намагатися не допустити до галь-

ванізації ідеї самостійності серед українців, наркотизуючи їхні уми всякими інтернаціональними кличами, «раєм на землі» тощо. В такій ситуації треба кинути все на карту, щоб боротьба проти суцільного етатизму Москви набрала якнайширших розмірів серед нашого народу.

10) Революція — це не лише мілітарне повстання, це одночасно підготовка народу до крайніх меж його духових цінностей, з метою досягнути рівня державної нації. Коли нація духово ослабне, то не осягнемо нашої мети навіть при постійних боєвих успіхах, тому слід підготовляти народ духово, витримати довготривалу боротьбу.

11) Формулюючи визвольну революційну концепцію, треба заздалегідь подбати про плян морального розкладу СРСР, із членів якої прийдеться творити власну армію.

12) В обличчі ширення наступу на наш визвольний фронт з різних боків, нашим завданням є протидіяти всіма доступними нам засобами на ворожі дії.

13) На ворожу психологічну війну треба відповідати власнопідметною психологічною війною проти російських нацистів, імперіялістів і тоталітаристів. Проти світових сил, ворожих до відновлення УСРР, нам треба монтувати наш світовий фронт волелюбних сил, що робимо під фірмою АБН і різних співзвучних рухів.

14) Політика нашого революційного руху повинна розвиватися за засадами простої логіки. Через розповсюдження писаної літератури і радіопередач, якими поширюються визвольні процеси в Україні,

що приведуть до відновлення масової збройної боротьби. Період повстанської боротьби приходить щойно тоді, як заіснує в народі «революційна ситуація».

15) Сьогодні на потребу дня є примат ідейної зброї. Треба йти в бій проти московського дезінформу, примінювати до московської імперії засади психологічної війни, щоб її розкласти знутри. Наукові методи психологічної війни, стосовані сьогодні Москвою, повинні стало бути під нашою увагою, щоб вони не мали успіху в Україні і на еміграції, та щоб спаралізувати їх дію. Вмілість та доскопаність нашої котрпропаганди вимагає вишколених кадрів, щоб большевицька психологічна війна залишилася без успіху і не затроювала душ нашого народу у вирішних днях історії.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

Загальні ствердження

І. Акції КГБ на Крайовому відтинку

1) Незважаючи на жахливий підступний терор Москви, який постійно продовжується і за влади Горбачова, український народ активно протиставиться московському окупантові. Помітний загальний зріст української національної свідомості й релігійного відродження, головню серед молодшого покоління

мимо того, що воно постійно перебуває під тиском московсько-большевицької пропаганди.

2) Імперіялістичні пляни Москви — остаточно знищити самобутність українського народу і злити його в один совєтський, тобто московський народ, і у зв'язку з цим русифікаційні та погромницькі, репресивні заходи супроти українців, викликали загальний спротив. Навіть деякі українські письменники-комуністи та інші, покликаючись на «гласність» Горбачова, запротестували в обороні української мови.

3) Вину за спротив і протиставлення та знівечення московських плянів і заходів в Україні, Москва у великій мірі приписує т. зв. «буржуазним українським націоналістам». Організацію Українських Націоналістів та з нею асоційовані Організації Українського Визвольного Фронту, АБН та інші міжнародні організації, які з ним пов'язані, вважають найбільшими ворогами в Краю і за кордоном.

4) Большевики з великою ненавистю заявляють, що бандерівська ОУН своїми революційно-визвольними ідеями захоплює народ, а головню українську молодь, яка домагається Самостійної України, ставлячи активний спротив окупантові.

5) В останньому часі т. зв. горбачовських реформ, КГБ приступив знову до посиленої акції проти українських патріотів-самостійників. Для розправи з т. зв. «українським буржуазним націоналізмом» КГБ кинув найкращі свої чекістські сили враз із агентурно-терористичним і партійним апаратом та всіми за-

собами большевицької пропаганди: преси, радіо, телевізії, кінофільмів та книговидаць.

6) На партійних та інших зборищах заставляють людей виступати та затавровувати найкращих синів української нації, членів Українського Визвольного Руху й Ієрархів українських Церков, та представляти їх як нацистських та інших коляборантів, які в часі Другої світової війни й тепер продовжують вислугуватись проти українського народу.

7) Для боротьби з українськими самостійницькими силами КГБ далі скріплює свій агентурний відділ «Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном», яке називається «Україна». Чимало туристів із Заходу перейшло обробку цього чекістського відділу, а декого пробувано завербувати на своїх агентів. Крім випуску «Вістей з України» і англійською мовою «Ньюз фром Юкрейн», цей агентурний відділ далі закидає еміграцію своїми кагебістськими виданнями українською і іншими мовами.

8) Цей відділ тісно співпрацює по лінії видань, у першу чергу чужомовних, з подібним чекістським відділом, створеним при Академії Наук УРСР, який займається поборюванням українського націоналізму. Ці чужомовні видання призначені для «усвідомлення» чужинецьких політиків і приятелів України, щоб у цей спосіб їх остерегти «перед страшними буржуазними націоналістичними злочинцями», які зуміли навіть знайти дорогу до президента США Рональда Регена й Білого Дому та ін-

ших західніх політиків. У цих неперебірливих атаках КГБ, подібно як українською мовою, так і в чужомовних виданнях очорнює визначних провідників ОУН та наших первоієрархів УКЦ і УАПЦ.

9) З метою нанести нищівного удару по т. зв. «буржуазному націоналізмі», КГБ створив окремий відділ до справ виловлювання й покарання т. зв. «воєнних злочинців Другої світової війни». Цей кагебістський відділ вишукує тих «злочинців», підготовляє для них «архівну, обвинувачувальну документацію» і «свідків», організує судилища. Крім цього, чекісти зганяють громадян на ширші збори, на яких обговорюють т. зв. «воєнних злочинців» і вимушують на них підписи. Такі підписи, з пофальшованою документацією, висилають до відповідних чинників західніх держав з вимогою передати такого «злочинця» советському правосуддю. На цей список «воєнних злочинців», крім деяких поліцаїв, які повнили службу в часі нацистської окупації, переважно попадають члени ОУН-УПА, яким приписують коляборацію з нацистами. У своїй нахабності чекісти дійшли до того, що, щоб компромітувати членів ОУН-УПА-УГВР, приписують воєнні злочини навіть тим особам, які самі каралися у нацистських концтаборах (Ярослав Стецько, Микола Климишин, Степан Мудрик, Іван Кашуба). У боротьбі з українськими націоналістами, під ширмою виловлювання т. зв. воєнних злочинців, КГБ знайшов спільну мову з деякими жидівськими колами, яким передав свою «обвинувачувальну документацію», в якій об-

тяжують майже всю українську нову еміграцію, головнo вояків Першої Української Дивізії УПА та інших. Своєю документацією КГБ обслужило також створену Комісією ОСІ в США та Комісією Денісона в Канаді. До цієї протиукраїнської акції чекісти ін-прягли також деяких поляків з подібного шпінан-ського відділу, як і різних своїх агентів чи куплених типів у західньому світі.

10) Для відстрашення українських патріотів від підпільно-визвольної праці, КГБ у своїй практиці й тактиці боротьби з ОУН, у своїй пропаганді почав поширювати, що вони в рядах ОУН мають своїх агентів, які можуть організаційну клітину довести до ліквідації. Майже всі большевицькі журнали й газети українською мовою дуже багато місця присвячують цій тематиці. У львівському журналі «Жовтень», в числі 4-5/87 появилася т. зв. «документальний детектив» — «Стежка до потаємного схро-ну», в якому чекісти, розправляючись з українським підпіллям, подають як то вони підступно схопили Мирона Матвієйка, Василя Охримовича й Василя Кука. Подають їх під псевдонімами і як вони фаб-рикували «доручення з Краю», що стало головною причиною створення горезвісної «двійки». В. Кук попав у їхні руки, мабуть, весною 1952 року. Чекісти з КГБ заповідають, що про ці події вже підготов-ляють фільм, призначений для Краю і закордону.

11) В тому часі, коли західній світ говорить про горбачовську «гласність», демократію тощо, в Укра-їні повторно засуджують колишніх членів україн-

ського підпілля ОУН-УПА на кару смерти, хоч попередньо вони вже були суджені, закидаючи їм «воєнні злочини». Нескорених українських політичних в'язнів, які відмовляються підписати покаєнні заяви і просити помилування, далі держать у жахливих умовах таборів смерти, в яких вже замучено на смерть Олексу Тихого, Юрія Литвина, Анатолія і Валерія Марченків, Василя Стуса. Багато молодих людей, які вже були попередньо ув'язнені або проявляли патріотичну діяльність, гинуть підступною, загадковою смертю. (Відомі нам випадки в Києві, Умані, Львові й ін.).

12) Жахлива ядерна рана, завдана українському народові в Чорнобилі, далі ятрить. Тисячі осіб із чорнобильської округи зникли таємничо, ніхто про них не знає, чи загинули, чи важко хворі, чи ізолювані, чи прямо сховалися й не дають про себе знати. Уся чорнобильська округа перебуває на окремому статусі під контролею КГБ. Постійні протести не вгавають, багато осіб у зв'язку з цим притягнуто до судової відповідальності. Кількох військовиків, які відмовились працювати на згарищах Чорнобиля, розстріляно, а багатьох запроторено в концтабори. Внаслідок страшної радіації, число захворювань збільшилося, а багато людей померло. Це спричинює великий переполох і непевність життя. За великі гроші вербують на працю у загрожену зону.

13) У зв'язку з горбачовською т. зв. амнестією, звільнено декількох українських політв'язнів, а деяким дозволили виїхати за кордон (Данило Шумук,

Йосиф Тереля з родиною). Залишених українських політв'язнів тримають далі в концтаборах, психолікарнях або на засланні. Звільнених членів українського підпілля, які відбули свої драконські вирокки, КГБ віддає під сувору контролю, обмежуючи їм свободу контактів з родинами чи приятелями.

14) Русифікація, війна в Афганістані, яка постійно приносить нові жертви, економічні злидні, харчові недостачі, наявна грабіжницька політика московських зайд, топтання національних і людських прав, важкі переслідування вірних, аморальне життя і цинізм, потворна корупція партійних чиновників, жахливий терор КГБ — все це допроваджує до активного й пасивного спротиву українського й інших поневолених народів проти Москви.

15) Горбачов, щоб рятувати імперію, проголосив свої реформи, назвавши їх революційними, щоб у цей спосіб запобігти дійсній революції поневолених народів. Чистки й реформи проходять під кутом «оздоровлення» совєтської імперіялістичної загниваючої системи. Усе це лежить під великим сумнівом, бо Горбачов із московськими імперіялістами хоче зберегти московську імперію, а поневолені народи хочуть її завалити. Свою владу Горбачов спирає на силі 450 тисяч штатних чекістів КГБ, які своєю агентурно-терористичною сіткою, мільйонами сексотів-інформаторів обмотали не тільки СРСР і т. зв. сателітні країни, але й свою агентуру насадили по всьому світі.

16) У зв'язку з переводженою чисткою партійного апарату, яка частинно охопила також кагебістський апарат, в Комуністичній партії СРСР заіснував різкий двоподіл, бо скорупційовані бюрократи не хочуть так легко здавати своїх позицій. Не є виключене, що в короткому часі прийде до відкритішої боротьби в Комуністичній партії, на чому можуть виграти поневолені народи.

17) Комуністична партія в Україні — це звичайна експозитура Москви. Український народ дивиться на неї, як на чужу владу, яка у своєму урядуванні перейшла на московську мову. Горбачов перегрів деякі персональні чистки в Україні, але Володимира Щербицького, випробуваного русифікатора і кагебіста, залишив на старому місці.

18) Горбачовську «гласність» народні маси використовують для боротьби із зненавидженою московською партійною номенклатурою.

19) У зв'язку з Тисячоліттям Хрещення України, московська патріархія на чолі з Піменом, якого за добру співпрацю з КГБ нагороджено большевицьким орденом, при допомозі КПСС веде наполегливу підготовку, щоб цей великий Ювілей скапіталізувати для СРСР. При допомозі КГБ в цьому напрямі проведено велику роботу в СРСР і за кордоном. Мільйонові засоби видано на відбудову старого монастиря в Москві, реставровано ряд церков, видано багато літератури, різні каталоги, пропагандні медалі тощо, за кордоном відбуто різні еку-

менічні конференції, в тому кілька в Західній Німеччині. На святкування в Москві запрошено духовенство, яке входить до Світової Ради Церков та інших. Ведуться заходи, щоб участь у святкуваннях взяв також Папа Римський Іван Павло II. Київ, де відбулося Хрещення України, щодо святкувань в СРСР стоїть на третьому місці (Москва, Загорськ, Київ, Ленінград і т. д.). Москва не скриває цього, що Тисячоліття Хрещення престижево може піднести становище України й викликати національно-релігійне відродження. КГБ видало доручення, як в Україні, так і на зовні, для свого апарату, щоб збирати докладні інформації про святкування Тисячоліття Хрещення України, головню підпільної і закордонної УКЦ, і які пов'язання будуть у зв'язку з цим із т. зв. «зарубіжними центрами українських буржуазних націоналістів». Москва дуже зацікавлена підготовкою спільних святкувань Тисячоліття Хрещення України УКЦ і УАПЦ, чи будуть спільні відправи і послання, чим. Апостольська Столиця вирізнить УКЦ у зв'язку з Ювілеєм Хрещення, чи буде затверджений Патріархат УКЦ, або беатифікація Митрополита Андрія Шептицького. Робиться все можливе, щоб до цього не допустити. Дуже загадочною виглядає справа легалізації Української Католицької Катакомбної Церкви.

II. Акції КГБ на закордонному відтинку

1) Не менш посилено й при допомозі того ж самого терористичного, розвідочного апарату КГБ, Москва діє проти українських самостійницьких сил

на чужині, а в першу чергу проти ОУН-бандерівців, УДП, АБН, СБ й Організацій Українського Визвольного Фронту. Посилені акції КГБ охоплюють усі ділянки українського національного життя.

2) Боротьба КГБ за кордоном продовжується у двох формах: явно пропагандивній та засекреченій агентурно-диверсійній. Легальний відділ КГБ «Україна» в останньому часі, крім відділу АН УССР, збільшився ще додатковим відділом т. зв. «Вишукування воєнних злочинців». Цей відділ має своє відділення, тобто агентів за кордоном, які займаються «обробкою воєнних злочинців». Вони також своєю документацією забезпечують різні чинники західних держав, вишукують інформативний, зфабрикований ними «обтяжуючий» матеріал проти т. зв. «воєнних злочинців».

3) Відповідно до пляну «перестройки» Горбачова, КГБ виготовив на цю обставину свій плян, як розкладати еміграцію. Для реалізації цього пляну вислано добре вишколених кагебістів, які добре знають українську мову й еміграційні обставини. Вони з рамени советських амбасад урядово опікуються просоветськими організаціями, а в дійсності займаються агентурно-розвідочною роботою. Відбувають розмови не тільки з членами просоветських організацій, але й з іншими. В основному до їх завдань належить: робити все, щоб наблизити еміграцію до УССР. Проповідують, що в теперішній ері Горбачова будуть виправлені всі помилки стосовно національного питання, що будуть привернені для УССР

принципи ленінської політики, буде припинена русифікація й буде введена демократія. УСССР стане суверенною державою, але в союзі з іншими державами. Горбачов має підтримку в ССССР молодшого покоління і в національних республіках. В Україні має підтримку української інтелігенції. Будуть виправлені всі недотягнення під господарським і іншим оглядом, буде привернене правосуддя і звільнення всіх політичних і релігійних в'язнів. Усі Церкви, згідно з конституцією, будуть дозволені тощо. Українська прогресивна еміграція повинна підтримати Горбачова, а не слухати бандерівських пропагандистів, які коляборували з Гітлером і які хочуть викликати третю світову війну, забуваючи, що вона може бути ядерна.

4) Щодо ОУН, яку називають бандерівщиною, говориться: це найбільш зорганізована сила на еміграції, яка має підтримку обидвох Церков і, найгірше, що вона має ще дуже багато прихильників, головно в Західній Україні, які на них орієнтуються. Наша (тобто большевицька) пропаганда й інші освідомлюючі акції є невиспачальні, допомогти в цьому мусять українські прогресивні сили з-за кордону.

5) Усі прогресивні просоветські організації в Європі й за Океаном не виправдали себе, їх діяльність, незалежно від великих фінансових дотацій, підупала, а деякі з них узагалі перестали існувати. КГБ доручило їм відновити свою діяльність.

6) Большевицька агентура, яка має під своєю кон-

тролею культобмінний і туристичний рух, який використовує для своїх агентурних розкладових цілей, є сильно заінтересована в його активності. Особлива увага має бути звернена на українських науковців за кордоном, головню тих, які працюють на різних західних університетах чи інших учбово-дослідних закладах. З ними говорити й запрошувати їх у гості до УССР, а також, щоб вони давали запрошення своїм колегам з України до себе. Друкувати чи передруковувати наукові праці еміграційних науковців у советських фахових органах і навпаки. Відбувати спільні наукові конференції й у цей спосіб затирати границі ворожості. У цьому пляні вже почали діяти деякі еміграційні науковці, не здаючи собі справи, що вони діють у пляні Москви.

7) На зовнішньополітичному відтинку ворог від років намагається не допустити до розбудови зовнішньополітичних зв'язків революційної ОУН і АБН з іншими державами. Зовнішньополітична діяльність, яку у великих масштабах розбудував сл. пам. Ярослав Стецько, сильно занепокоїла большевиків, і проти неї агентура постійно веде очорнюючу пропагандивну кампанію. Хоч Я. Стецько більш як рік вже не живе, кампанія проти його особи не припиняється.

8) Для розкладу української еміграції, крім різних видань, які приходять з СССР, на еміграції появляються також просоветські видання. На місце «Нових Обрїїв» у Гамбурзі, російською й українською мовами виходить журнал «Роднікі», а також непері-

одично виходять три пробольшевицькі агентурні листки — «Стрілецька Громада», підшиваючись під мельниківців, «Золотий меч», підшиваючись під бандерівців, і «Громадський трибунал», підшиваючись під громадськість. Їх розсилають з різних міст Європи і Заокеану. Також подібного змісту виходять три легальні протинаціоналістичні листки: «Вільне Слово», інформаційний листок «За нашу майбутність» — обидва в Англії, та «Панорама» в Мюнхені. Крім того, кружляють різні анонімні листівки, спрямовані проти ОУН-бандерівців, з чого виразно видно большевицьку роботу.

9) Туристичний відтинок КГБ використовує для своєї праці туристів, відвідувачів із Заходу і бере їх під свою «розробку», не тільки охороняє, але старається відбутися «розмови». Стосують шантаж і підкупство, пробують неутралізувати або вербувати до співпраці. Особи, котрі приїжджають з СРСР і з-поза залізної заслони, мусять здати звіт, тобто «висповідатися» перед КГБ зі свого побуту на Заході.

10) В останньому часі агентура КГБ дуже багато уваги приділяє молоді. Спеціально для того діють вишколені агенти, які шукають контактів до молодих і уміють з ними вести розмови. Були спроби, що декого заманювали до ресторанів на безплатні прийняття, пропонували позики чи стипендії на студії, а також вербували на безплатне навчання, коротко або довготерміново в Україні, а також на різні курси. В розмовах ішла виразна критика українського націоналізму і що молоді мусять

переставляти себе на «реальні позиції». Декому пропонувано безплатні туристичні поїздки по Україні, щоб побачити «дійсність» і т. п. Головна ціль у тому, щоб українські самостійницькі еміграційні організації, зокрема ОУН, позбавити допливу молодих людей.

11) В антиукраїнську кампанію на Заході КГБ включив деяких чужинецьких журналістів, «експертів», які пляново, чи може тільки за гроші, почали публікувати протиукраїнські статті в дусі московських шовіністів. Дуже дивно, що в подібну протибандерівську акцію були включені також деякі українські політичні групи чи окремі діячі.

12) Відділ КГБ для церковних справ не тільки поборює Українську Греко-Католицьку Церкву в Україні, він також пильно слідкує за її діяльністю поза межами України. У зв'язку з Тисячоліттям Хрещення України, агенти за кордоном дуже багато уваги присвячують цій справі. Розмови, які КГБ переводив з представниками УКЦ, вказують, що большевики на відтинку УКЦ підготовляють якісь «переговори».

13) Пляни Москви стосовно ОУН, ОУВФ, АБН залишаються незмінними; беручи до уваги горбачовські «реформи», методи КГБ будуть підступніші й агресивніші. Вони всіма силами намагаються послабити ОУН — безкомпромісову визвольну силу українського народу. КГБ буде робити все, щоб ОУН, ОУВФ, АБН порізнити з Краєм, щоб підорвати

довір'я в народі до нашого Проводу, до нашої визвольної праці. Ціль цього очорнювання — представити борців, наших героїв, у найчорнішому світлі, щоб компромітувати перед зовнішнім світом. Щоб не допускати до зв'язків закордонних частин ОУН з Краєм, у цьому напрямі були роблені різні провокації КГБ. Також, щоб підорвати фінансову базу ОУН, ОУВФ, АБН і обмежити нашу визвольну діяльність, КГБ поширює різні провокації проти членів ОУН.

КГБ напускає проти ОУН, УДП, УПА, УГВР, СБ різних провокаторів-агентів з українського і чужинського світу з метою компромітувати нашу ідею, наших людей і розбивати нашу визвольну силу. Постійно робить доноси-провокації до поліцій західних держав, представляючи нас як антидемократів, тоталітаристів, терористів, кримінальних і воєнних злочинців.

На чужині, основний удар КГБ спрямовує проти ОУН, ОУВФ, АБН, намагаючись підорвати довір'я низового членства до Проводу, щоб у цей спосіб підорвати визвольну силу українського народу.

III. Постанови

Подаючи до відома всі вище наведені ствердження і взявши до уваги постійно актуальні ствердження з попередніх Великих Зборів (IV, V, VI), VII Великий Збір ОУН приймає надалі актуальними постанови згаданих Великих Зборів з ділянки Службу Безпеки і приймає наступні доповнення і уточнення:

1.) В обличчі плянового і безпощадного нищення ворогом духовости і фізичної субстанції українського народу, в часі теперішнього більш рафінованого і підступного агентурного наступу КГБ на Український Визвольний Фронт в Україні й на чужині, потрібно збільшити чуйність і спаяність революційно-визвольних кадрів у Краю і за кордоном, як єдиних захисників народу й організаторів його визвольної боротьби.

2) Не публікується.

3) Не публікується.

4) Не публікується.

5) В контакті з керівними людьми, які входять до АБН, узгоднити співпрацю по лінії протиставлення большевицькій агентурі, яка в підступний спосіб веде атаку проти АБН-ВАКЛ-ЕРС.

6) З уваги на те, що ворог свою підривну акцію проти Українського Визвольного Руху дуже часто веде посередньо через особи інших політичних чи суспільно-громадських середовищ, потрібно ближче поцікавитись ними і їм вияснити, що вони у своїй партійній засліпленості стають сліпим знаряддям ворога. Зокрема потрібно зайнятися розробкою агентів, які діють у тих середовищах.

7) Це рівно ж стосується до осіб з різних чужинецьких середовищ, яких ворог дуже часто використовує проти українських патріотів.

8) Ураховуючи двоторовість діяльності КГБ, по-

трібно звернути особливу увагу на діяльність окремих агентів, які можуть підготовляти терористичну акцію проти визначних діячів.

9) Зайнятися більш інтенсивно розробкою большевицьких агентів, які останньо появилися на Заході, як представники дипломатичних представництв СРСР, амбасад, консулатів чи різних советських представництв. Вони мають завдання розробляти українські самостійницькі середовища.

10) Демаскувати в пресі діяльність групи агентів КГБ, які працюють на відтинку т. зв. «виловлювання воєнних злочинців», поскільки вони займаються грубими провокаціями проти українських патріотів і шукають свідків на Заході.

11) Постійно пригадувати членству і прихильникам ОУН про небезпеки, які випливають з туризму до і з СРСР, поскільки туристичний рух буде поживлений і використовуваний КГБ для його цілей. Також перестерігати відвідувачів з України, як мають себе вести на Заході, щоб уникнути шантажу з боку КГБ.

12) Про пляни ворога на відтинку молоді потрібно постійно інформувати молодь при різних нагодах, а також організувати спеціальні доповіді та гутірки на цю тему. Молодь мусить бути обізнана з методами КГБ і знати, що ворог має на меті відірвати її від самостійницьких впливів. Давати поради й охорону для нових емігрантів, головню з Польщі, підготовляючи їх до активної протидії на ворожі спроби їх використання для своїх цілей. Ці мо-

лоді люди повинні знайти між нашою еміграцією своє рідне оточення.

13) Розкривати на сторінках нашої преси всякого роду культотбінні ворожі акції і советофільські настрої, які можуть поширюватись в новій ері горбачовської «гласности».

14) Активно діяти на відтинку Тисячоліття Хрещення України, якому московська патріархія і КГБ приділяють велику увагу і ведуть дезінформаційну та підривну акцію. Їм треба протидіяти.

15) Не публікується.

16) Не публікується.

Справна дія СБ — це запорука й передумова успішної праці цілої Організації.

ПОСТАНОВИ У ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКИХ СПРАВАХ

Загальні Ствердження

1) Організація Українських Націоналістів, як революційно-політична формація української національно-визвольної боротьби, потребує для досягнення своїх завдань фінансово-господарських засобів. Подібно як в минулому, так і під цю пору, щоб зберегти незалежну суверенну політику ОУН, ми діємо в оперті на власні сили Організації й українського народу.

2) VII Великий Збір стверджує постійний зріст маєткового стану української спільноти в діяспорі й Організацій Українського Визвольного Фронту. У зв'язку з тим є можливості поширення фінансово господарської бази для Організації, зокрема з уваги на необхідність розширення нових ділянок й форм визвольної боротьби.

3) Безпосередній тягар визвольно-революційної боротьби ОУН за здобуття УССД і розвал російської імперії спочиває в першу чергу на плечах членських кадрів і симпатиків ОУН. Тому вони мають бути під оглядом виконності своїх фінансових зобов'язань і жертвенности взірцем і заохотою до наслідування для інших.

4) VII ВЗ одобрює рішення Головного Проводу назвати створений з ініціативи покійного Голови Проводу ОУН Фонд Оборони України іменем Ярослава Стецька, і доручає Головному Проводові постійно продовжувати збіркову акцію, щоб досягнути в скорому часі висоту зібраного капіталу Теренами ЗСА, Канади, Великої Британії й Австралії по одному мільйонові долярів кожним, згідно з постановою VI ВЗ. Всі інші Терени мають постійно змагати до збільшення цього фонду в міру їхніх фінансових спроможностей. Господаркою Фонду регулює затверджений Головним Проводом правильник, який треба переглянути й евентуально внести зміни, потрібні з уваги на теперішній стан і боротьбу ОУН і потреби нашої визвольної акції на міжнародному форумі. Капітал ФОУ має залишити-

ся ненарушним. Великий Збір доручає Проводові доложити всіх старань, щоб впродовж чергової каденції подвоїти фінансовий потенціал Організації.

5) Згідно з постановою VI ВЗ, ФОУ призначений виключно на потреби революційно-визвольної боротьби в Україні в заавансованій її стадії. Про визріння цієї стадії, коли можна буде і потрібно вжити головний капітал ФОУ, рішають кваліфікованою більшістю двох третіх голосів члени Проводу, Голови Головної Ради, Головної Контролі і Головного Суду.

6) Джерелами прибутків ОУН є: членські вкладки й оподаткування, збірки, пожертви при різних нагодах, посмертні записи, дотації підприємств і установ, дальша розбудова ФОУ імени Ярослава Стецька й прибутки з інвестицій наших фондів.

7) Членська вкладка є одним з показників приналежности до ОУН. Тому від вкладки ніхто не може бути звільнений, хіба що зайдуть особливі родинні чи соціальні умовини. Тоді даний Тереновий Провід розглядає такі індивідуальні випадки та може знизити вкладку. Якщо кризовою ситуацією заторкнений цілий Терен, тоді Тереновий Провід пропонує Головному Проводові змінити висоту вкладки на даному Терені. ВЗ дає Проводові право таку зміну зробити у специфічних випадках.

8) Члени, кандидати і симпатички морально зобов'язані жертвувати на цілі ОУН у формі оподаткування на добровільній базі датки, пропорційно до заробітку, принаймні у висоті одного відсотка.

9) Економічні підприємства, зокрема створені й розбудовані на підставі морального капіталу Організації, повинні щорічно призначувати на потреби ОУН відповідні дотації в рамках відносних законів у залежності від зиску, співмірні з цілями, завданнями і зусиллями ОУН для здобуття Української Держави.

10) Усі Організації Українського Визвольного Фронту, їхні крайові й місцеві клітини, мають щорічно вплачувати більші суми на цілі ОУН, запропоновані Тереновими Проводами.

11) Кожного року, як це було дотепер, треба переводити на всіх Теренах збірку на Визвольний Фонд. Ця збірка має бути відповідно підготована і нею треба охопити якнайширші кола українського громадянства, без різниці територіального походження, релігійного визнання чи партійної приналежності.

12) Члени, кандидати, симпатки й Юнацтво зобов'язані використовувати кожную зустріч українців загального родинного чи товариського характеру для збірки пожертв на цілі ОУН.

13) Що два роки переводити на всіх Теренах збірку на АБН, пов'язану з пропагуванням ідеї спільного фронту визвольних рухів поневолених народів проти російського імперіялізму та висвітлювання успіхів, досягнених через АБН.

14) Члени ОУН повинні бути передплатниками видань Проводу — тижневика «Шлях Перемоги» і місячника «Визвольний Шлях» та брати участь у

збірках на пресовий фонд згаданих видань. Вони повинні також сприяти поширенню теренових пресових органів.

15) VII ВЗ закликає звернути особливу увагу на записи-тестаменти на цілі ОУН, зокрема самітних осіб, бо в противному випадку тяжко запрацьований український гріш попадає до чужих установ або ще гірше — до Москви.

16) Уся господарка фінансами Організації має ос-новуватися на прелімінарі бюджету, що його кожного року виготовляє керівник Фінансово-Господарського Сектора Головного Проводу згідно з вимогами поодиноких секторів, при співпраці Фінансово-Господарських референтів Теренових Проводів. Бюджет схвалює Головний Провід. На основі ухваленого бюджету розподіляється навантаження на поодинокі Терени, які зобов'язані його виконати.

АПЕЛЬ — ПОКЛІН ГЕРОЯМ

Відкриття Апелью

Дорогі Подруги і Друзі, учасники VII Великого Збору Організації Українських Націоналістів!

Ми зібрались перед лицем безсмертних героїв України новітніх часів: Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Тараса Чупринки, Степана Бандери.

Ми зібрались тут 15-го жовтня — саме в день, коли в 1959 році московський агент наважився підняти руку на великого сина українського народу, ім'я якого нині стало вже легендарним, на того, з ким багато із нас співпрацювали в підпіллі — Степана Бандеру.

Із цим ім'ям пов'язана ціла доба, пов'язані 40-ві і 50-ті роки революційно-визвольних змагань України. Наскільки могутній вплив мав наш незабутній Провідник на події в Україні, бачимо навіть з того, що й українську мову московський ворог називає бандерівською...

Ідейно-політична і духово-психологічна боротьба, очолювана Степаном Бандерою, брала свої витoki з часів Князя Святослава, який попереджав ворога, кажучи: «Іду на Ви!»

Через Хмельницького і Мазепу, Шевченка і Франка, через Міхновського і Донцова, через Петлюру і Коновальця — нашого основоположника, — червоною ниткою тягнеться безперобійний змаг України за свою волю і державність.

Ці змагання підхопив патріот і соборник, скром-

ний і безстрашний борець, прапор народних мас, ідеолог і надхненник всебічно розпрацьованої націоналістичної ідеї — Степан Бандера.

Це він серед громів Другої світової війни не завагався кинути виклик всемогутнім тоді Берлінові і Москві; це з його ініціативи пішли в похід наші похідні групи, і у Львові 30 червня проголошено відновлення Української Держави, на чолі з Прем'єром Ярославом Стецьком.

Це з ініціативи Провідника Степана Бандери зформувалася всенародна, славна УПА для двофронтової боротьби, що її очолив геніяльний стратег генерал Тарас Чупринка — Роман Шухевич; це в тих часах постали АБН і УГВР...

Дорогі Подруги і Друзі! У тій боротьбі ми втратили багато, але ми вибороли ще більше!

Під проводом Степана Бандери український нарід став нацією в поході! Наш червоно-чорний прапор замаяв на частинах вільної України, під охороною славетної УПА, — щоб завтра замаяти від Карпат до сивого Дону!

Нині ми віддаємо салют усім Героям нескореної України, віддаємо салют сучасній бандерівській епосі, хилимо голови перед маєстатом Бесмертних — і ще ви-ще підіймаємо прапор у боротьбі Києва проти Москви!

Ідімо ж далі вперед із бандерівським завзяттям, з його ідеями і з його вірою у нашу святу всеукраїнську справу!

В. Кримський

Поклін Героям

Дорогі Подруги і Друзі!

Український нарід на довгому шляху боротьби за свою незалежність видав багато героїчних постатей, знаних і незнаних героїв, які в лицарських боях, або наслідком підлих підступних дій ворога, віддали своє життя на жертівник Української Самостійної Соборної Держави. Основники та провідні мислителі нашого руху — ОУН гаслами-заповідями окреслили нам девізи, головні напрямні-завдання: «Пімсти смерть великих лицарів!», «Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї!», що так ясно визначають порядок завдань по дорозі до святої мети.

Сьогодні минає 70 років від початку Української Національної Революції, коли ожив дух Мазепи, окрилений геніальним словом Великого Тараса, унапрямуваний першим сучасним націоналістом Миколою Міхновським. Спочатку проти московських наїздників виступили нечисленні ряди українських самостійників-державників, які започаткували нестримний ріст революційних дій великого все-національного Визвольного Руху. 1917 року впали перші жертви; прийшли Крутянці; прийшов Базар; від підступного ворога впав Головний Отаман військ Української Держави, сл. пам. Симон Петлюра. Прийшли довгі ряди національних Героїв двадцятих і тридцятих років.

Періодом піднесеного масового героїзму була доба 1940-их і 1950-их років. Сотні й тисячі революціонерів ОУН dokonували прямо чудес у боротьбі

проти німецьких, московських та інших загарбників. Розгортаючи всенародну національну визвольну революцію, ОУН поширила і посилила свою підпільну боротьбу військово-збройними силами. Впродовж 1942 року починають формуватися перші озброєні відділи-сотні ОУН, а 1943 року Провід об'єднав ці відділи у військову формацію з назвою Українська Повстанська Армія. Першим Командиром її призначено Провідника ОУН Північно-Західніх Українських Земель, полк. Дмитра Клячківського-Савура. Вкоротці УПА охопила своїми діями всі Західні, Південні й Осередні Українські Землі і ті, які були включені ворогом до комуно-польської держави. Згодом відділи УПА почали проникати далеко й на Східні Українські Землі. Завершено організаційний процес і створено Головне Командування УПА, Головним Командиром якого став ген.-пор. Роман Шухевич-Тарас Чупринка, тодішній Голова Проводу ОУН на рідних землях.

Формальне закінчення Другої світової війни воюючими потугами не означало для нас припинення української визвольної боротьби. ОУН-УПА бачили принаглюючу потребу поширити інформативну та дипломатичну дії в Західній Європі, де про українську визвольну боротьбу дуже мало знали. Навіть серед численної тоді української еміграції бували часті сумніви в більший засяг цієї боротьби. Тому послідовно наступило рішення Проводу ОУН і Головної Команди УПА вислати кілька відділів УПА, щоб великим рейдом через сателітні держави продістатися в Західню Європу, щоб цим доказати

дійсність сили УПА та здобути приятелів для боротьби проти московських імперіялістів. І такий рейд, історичний чин, озброєних відділів УПА, учасниками якого були кілька сотень УПА та приділені групи ОУН, відбувся в 1947 році. І хоч частина рейдуючих лицарів Воюючої України по дорозі загинула в боях з ворожими військами або попала в полон, то більшість їх все таки пробилися на терен Німеччини і гідно виконали даний їм наказ. Цей великий і славний Рейд УПА багато причинився до розголосу і популяризації української національно-визвольної боротьби в Західному Світі.

Вічна Слава Героям Рейду! Слава Воїнам Української Національної Революції!

Постання УПА не було припадком. Концепційно це було наслідком довшого процесу для підготовки революційної збройної сили ще від часів УВО, як і наслідком практичного досвіду ОУН у тридцятих роках. Згідно з пляном ОУН, політичного і керуючого рамени Української Національної Революції, УПА стала її збройним раменем. Революційна Збройна Сила є необхідністю майбутньої перемоги ідеї УССД!

Вшановуючи з похвалами Командирів і Вояків УПА та їхні героїчні подвиги в сорокових і п'ятидесятих роках, ми ні на хвилину не сміємо перестати готувитися до відновлення революційної Повстанської Армії, як настане слухна хвилина. УПА, як збройна формація українського народу сорокових років, стала об'єктом захоплення молодшого покоління. Так як змагання за самостійність України є

постійним і головним завданням ОУН, так і концепція УПА є постійно живою та актуальною. І сьогодні для нас, на цьому Великому Зборі ОУН, питання теоретичної і практичної підготовки до відновлення УПА мусить стояти на порядку дня як переважливе завдання.

Уся українська визвольна боротьба сорокових і п'ятдесятих років прийняла почесне і шляхетне окреслення словом «бандерівці», від визначного і славного Провідника ОУН, сл. пам. Степана Бандери. «Бандера» став символом і прапором української визвольної боротьби і цілій добі цієї боротьби дав своє ім'я. З його ім'ям на устах ішли тисячі українців у бій і на смерть. Під його прапором український нарід масово включився в національно-визвольну боротьбу.

Відвічний ворог України — Москва — вирішив за всяку ціну знищити цього Лицаря Національного Визволення. Єхидний задум Москва довершила підступним убивством у Мюнхені 15 жовтня 1959 року. Сьогодні точно 28 літ від загибелі нашого Провідника. В цьому моменті віддаймо шану і поклін Його Славній Пам'яті та відновім приречення в імені Організації Українських Націоналістів, що будемо йти шляхом до визволення згідно з його заповітами.

Тридцять вісім років тому, в нерівному бою з московськими наїздниками, на полі слави впав Головний Командир УПА, ген. Тарас Чупринка, славний Прапорonoсець Української Національної Революції, гранітний стовп і безсмертний лицар «бан-

дерівської доби». Салют йому від нас!

Проминув один рік, як ми попращали в останню дорогу Голову Українського Державного Правління і Голову ОУН, сл. пам. Ярослава Стецька, одного з найвизначніших ідеологів українського націоналізму, визначного державного мужа України, дипломата, мислителя і Провідника.

Схиляємо голови перед покійним нашим Другом Провідником! Вгору чолом перед Його Безсмертним Духом!

Хоч у завзятому і безкомпромісовому змагу за Самостійність України, на шляху до волі падають Герої великих чинів, то на їх місце приходять нові, молоді месники і борці, і далі безпереривно з наших сердець лунає: «Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї!» Це заповідь Великих наших попередників.

Ми, тут зібрані, в імені Сьомого Великого Збору Організації Українських Націоналістів, зобов'язуємося перед Богом і Україною виконати цю заповідь.

Кирило Загурський

ПРИСЯГА ГОЛОВИ ПРОВОДУ ОУН

Присягаю і зобов'язуюся перед Богом, Українським Народом, Організацією Українських Націоналістів і перед власним сумлінням, як Голова Проводу ОУН, завжди і всюди сумлінно виконувати накладені на мене VII Великим Збором і Устроєм ОУН обов'язки і керувати боротьбою ОУН за здобуття Української Суверенної Соборної Держави, здійснювати ідеї та програму Організації Українських Націоналістів для добра і величі України та українського народу. Прирікаю в такій праці і боротьбі віддати всі свої сили і всяку жертву, а як треба — і своє життя.

Так мені, Боже, допоможи!

МОЛИТВА ПІСЛЯ ЗЛОЖЕННЯ ПРИСЯГИ НОВООБРАНИМ ГОЛОВОЮ ПРОВОДУ ОУН

Всемогучий Боже, Творче неба й землі, — Ти у Своєму Провидінні покликав до життя Український Нарід і обдарив його найкращими прикметами душі й серця безмежною любов'ю Бога і України. Боже, ми є вибраним Твоїм Народом. Ти наложив на нас місію: бути носіями і оборонцями християнства.

Перший Апостол Твого Сина, нашого Господа Ісуса Христа, святий Андрей Первозваний освятив українську землю, ставлячи хрест на Київських го-

рах і поблагословив український нарід. Тому тисяча літ, наш князь св. Володимир Великий охрестив Україну і привернув український нарід до Христа-Спасителя. Над Україною засіяла Божественна Благодать... Але царство сатани завело наш Край в неволю, святині наші зруйновані, хрести поломані... Боже! Дай нам силу повстати на ворога ще раз і розірвати кайдани неволі та вільними устами на вільній Україні прославляти Святе Ім'я Твоє!

Господе Боже наш, ми вірні Твої сини і доні, відбуваемо оцей наш Великий Збір вперше без нашого Провідника світлої пам'яті Ярослава Стецька, який плоттю уснув уже рік тому. Дозволь, Боже, щоби його безсмертний дух зійшов ось тут до нас і перебував між нами у невидимий спосіб. Ми зібрались тут подібно, як ті апостоли після Вознесення на небо свого Провідника Ісуса Христа, очікуючи на прихід Святого Духа. І Дух Святий зійшов на апостолів у виді вогненних язиків, який перемінив їх на відважніших воїнів Христових, які пішли на підбій світу, і здобули світ!

І ми просимо Христа, щоби зіслав і на нас Духа Святого, Духа істини, Духа розуму, Духа мужности, щоби ми загоріли полум'ям любови до України і поконали всякого врага і супостата. Зокрема просимо, щоби Дух Святий зійшов на нашого нового Провідника, щоби він гідно ступав у сліди великих наших Провідників: Степана Бандери, Ярослава Стецька, і щоб вміло провадив нашу Організацію до досягнення нашої мети: Української Самостійної Соборної Держави!

А тепер, на кінець, звертаємось до Тебе Пресвята Богородице, Мати й Царице України. 990 років тому Ти прийняла під свою Материнську Опіку від князя Ярослав мудрого Українську Державу й Український Нарід, а 45 літ тому генерал Роман Шухевич-Чупринка віддав під Твій Святий Покров Українську Повстанську Армію, а тепер, Пречистая Богородице, прийми й нас: Організацію Українських Націоналістів і Українське Державне Правління під Свій Могутній Святий Омофор, охороняй нас від всього злого. Пресвятая Богородице, спаси нас!

Амінь

о. Семен Бойко

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО НОВООБРАНОГО ГОЛОВИ ПРОВОДУ

Дорогі Подруги і Друзі!

Найперше складаю глибоку подяку за виявлене мені й усім членам Керівних Органів довір'я, яким Великий Збір Організації Українських Націоналістів наділив нас, обираючи до найвищих керівних властей ОУН. Ми свідомі великого тягару і відповідальності, покладених на нас, і будемо змагати, щоб це довір'я виправдати, а завдання з честю виконати.

Включення нових молодих сил до керівництва визвольної організації, якою є ОУН, є одночасно єдністю поколінь та забезпеченням продовження її дальшої дії і боротьби за волю і державну незалеж-

ність України згідно з незмінними дороговказами і правдами, що ми їх переймаємо від наших Великих Попередників.

Наші дебати і винесені постанови не суперечать ні в чому головним світоглядним, ідейно-політичним чи стратегічним засадам ОУН, що були зобов'язуючими в минулому, а внесені деякі уточнення чи підсилення наголосу на окремі ділянки були скеровані на знайдення кращих тактичних прийомів у праці в дещо змінених обставинах.

Належить підкреслити із признанням, що Україна, український нарід, його боротьба були в осередку наших роздумів і вирішень, що є доказом нашої політичної зрілості. Правильна і глибінна аналіза становища у світі, імперії і в Україні зосередить нашу дальшу увагу і працю на найважливіші завдання на нинішньому етапі боротьби, який знаменується підготовкою і мобілізацією найширших кругів народу до революційно-збройної і остаточної боротьби за українську державу.

Ставання поневоленого народу до державної самостійності є довгим процесом. Український нарід у 20-му столітті вже тричі піднімався до збройної боротьби і зумів здобути свою державу. Та в існуючих тоді міжнародних констеляціях не можливо було її закріпити і вдержати. Але база для дальшої боротьби є створена і закріплена.

У дотеперішній боротьбі за волю і державність український нарід поніс колосальні людські жертви і спустошення у всіх ділянках національного життя. Але він не загинув і, як мітичний фенікс, знову й

знову відроджується до нового життя і нової боротьби із щораз більшою натугою і у ширшому засягу. Сьогодні український національний організм зарівно біологічно як і національно значно скріпився, і цей процес далі продовжується.

Роля ОУН, як в минулих періодах і етапах, остається далі домінантною, бо вона й сьогодні являється єдиною політичною силою, здібною вести нарід правильним шляхом до мети. Теперішній етап боротьби українського народу, а з ним і ОУН як унапрямялюючої сили, знаменується його всеохоплюючим засягом і всесторонністю дій. Він є вирішним у підготовці народу до збройної боротьби, а тому так дуже важливим у нашій праці.

Голова Ярослав Стецько, передбачуючи дальший розвиток і хід боротьби, називав її *страшною*, бо йдеться про *бути чи не бути* українській нації. На терезах історії рішається наша доля як нації, бо є вона пов'язана теж з долею російської імперії, нашим поневолювачем, і з долею світу. Тому нам треба міряти наші сили на ці великі завдання, а не навпаки.

Визволення України — ключева проблема розв'язки світової кризи, вимагає вже тепер мобілізації всіх сил народу, а в час збройної боротьби — теж великих людських жертв на полі бою. З України приходять вісті, що там настав час духового оновлення української людини, особливо молоді, і що знову наближається час масового героїзму.

Всі наші Кадри, тут і в Україні, мусять теж бути готові до такої боротьби, яка вимагатиме героїзму і особистих жертв.

Моє покоління, яке народилося і формувалося в Україні, де пройшло тяж хресний вогонь у збройній боротьбі, а на чужині увібрало тяж кращі здобутки західньої культури, є, може, добрим помостом до тих, хто не мав щастя вирости під синім соняшним небом України. Вірю, що ми знайшли спільну мову тяж у нашої політичній праці в рядах ОУН.

Тому мій гарячий апель до Вас, Подруги і Друзі, на плечі яких вже спадає великий тягар праці і обов'язків, а в близькому часі мусите перебрати у Ваші руки всю діяльність і керівництво ОУН, ще глибше збагнути саму суть нашого великого змагу за волю України і віддати себе *всеціло* служінню цій святій ідеї.

У своїй праці обраний Вами Провід ОУН буде керуватись найперше добром української визвольної справи і діятиме в рамках нашого Закону і згідно з постановами Великого Збору. У принципових справах нашої ідеології, програми, політики і стратегії боротьби будемо тверді, у менш важливих справах — вироzumілі. Та у всіх питаннях доброзичливі поради і пропозиції будуть брані до уваги Проводом. Дружність і ділова співпраця на всіх щаблях нашої організаційної побудови і у всіх ділянках праці повинні ціхувати наші взаємні відносини і нашу працю.

Моїм найбільшим задоволенням з перебігу і вислідів праці Великого Збору є те, що ми зможемо, разом з привітанням, повідомити наших однопумців в Україні, що після смерті сл. пам. Ярослава Стецька, який втішався там великою повагою і респектом,

ми зберегли нашу ідейну і організаційну єдність і, підкріплені свіжими, молодшими силами, вступаємо у цей черговий період нашої праці і боротьби.

Ще раз складаючи нашу подяку за довір'я, звертаюся до всіх наших Кадрів з гарячим апелем далі продовжувати нашу працю і боротьбу за здійснення найвищого ідеалу української нації — волі і державної незалежності.

Щасти нам, Боже, у цьому великому ділі!

Василь Олексій

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

Дорогі Подруги і Друзі!

На протязі трьох днів праці VII Великого Збору ми вичерпали вповні нами прийняту програму.

В першому дні ми полагодили процедурні справи, обрали комісії і заслухали вичерпні звіти Голови і членів Проводу ОУН. Заслухали короткі з'ясування теренових провідників, заслухали звіти Головної Ради, Головного Суду і Головної Контролі.

Також в першому дні нарад ми відбули святочний апель, присвячений 28-й річниці смерті Провідника Степана Бандери, яким ми віддали також салют усім Героям нескореної України.

В другому дні нарад учасники Збору мали змогу продискутувати звіти, їх оцінити і висловити свої зауваги і побажання.

На внесок Голови Головної Ради, піддержаний Головою Головної Контролі, делегати уділили вотум довір'я Голові і Проводові ОУН із признанням за їхню роботу в минулій каденції.

Учасники Великого Збору заслухали три програмові доповіді:

- а) «Стан і перспективи визвольної боротьби» — д. Косович
- б) «Міжнародне становище і зовнішня політика ОУН» — под. Дунаїв
- в) «До проблематики Юнацтва й Молодих Кадрів» — д. Борисенко

В часі Збору працювало 17 комісій, які прийшли на пленарну сесію із звідомленнями і проєктами постанов. Ці постанови були уважно продискутовані, доповнені і прийняті.

Ми були свідомі того, що друзі-націоналісти і увесь нарід наш в Україні й на чужині із затаєним подихом очікував від нас твердої постави і розумних рішень. Ми три дні працювали, пам'ятаючи слова Степана Бандери, що «не зіб'ється з дороги той, хто кожний свій крок орієнтує на головну мету — визволення України, хто в кожній справі, в усякій ситуації керується однією міркою, що і на скільки корисне українській визвольній справі».

Активну участь у ділових нарадах брали делегати: струджені в праці і боротьбі наші сеньйори, наше жіноцтво і делегати молодшого покоління, які були надзвичайно активними і в комісіях, і на пленарних сесіях.

Окрім прийнятих постанов і звернень, багато було

тут висловлено цінних думок, рекомендацій і побажань. Вони будуть уважно проаналізовані Проводом. Все буде взято до уваги.

Від імени Президії щиро дякую за співпрацю, за респект до всіх заряджень, які виходили від Президії!

Форум VII Великого Збору був виявом свободної і творчої націоналістичної думки — і цей форум опрацював і прийняв цілий ряд постанов і звернень. В дусі цих постанов буде діяти обраний і зформований Провід ОУН.

Нехай вільно буде мені, від імени всіх Вас, учасників Збору, привітати новообраного Голову Проводу ОУН, д. Василя Олеськіва.

Ми свідомі того, що взяли Ви на себе тяжкий обов'язок, — бо ж нелегкою є праця і боротьба за здобуття суверенної держави. Це є хресний, але одночасно і героїчний шлях нашого народу до визволення. Тому, вітаючи, хочемо Вас запевнити, що ми дамо Вам повну піддержку у всіх Ваших задумах в праці і боротьбі.

А. Кримський

ЗАКРИТТЯ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

Голова Президії Збору:

Ми закінчимо наш Сьомий Великий Збір ОУН словами нашого великого Провідника сл. пам. Ярослава Стецька.

Шість днів перед відходом у вічність, будучи вже тяжко хворим, коли його відвідали найближчі друзі у вікопомний день 30 червня 1986 року, — достойний Ярослав Стецько сказав:

«... А тепер, з'єднані духом і ідеєю, маємо далі маршувати вперед, і я вірю, що, разом з'єднані, переможемо дійдемо до перемоги. Наша сила в боротьбі, у молитві і в принциповості. ОУН завжди перемагала, була дороговказом, як світило у темряві, як незламний носій революційно-визвольної ідеї, ніколи не капітулювала і завжди була в боротьбі з опортунізмом і дефетизмом.

Тим шляхом ідуть далі, бо Легенди, Яциви, П'ясецькі, Мирони, Шухевичі, Грицаї, Бандери не хилили вниз прапора, не знали рабства ані опортунізму. Я теж не схилив і не схилю прапора Української Революції при Божій допомозі. Хай повіває він переможньо, як і тризуб з мечем на Святій Софії!»

Ці його слова нехай будуть для нас дороговказом в наших дальших трудах і змаганнях!

Слава Україні!

З М І С Т

Передмова — Мартин Сулятич	3
Повідомлення про відбуття VII Великого Збору ОУН	10

I. ВСТУПНІ МАТЕРІЯЛИ

Відкриття VII ВЗ ОУН — В. Косович	15
Молитва — о. Андрій Богдан Гирвиця	23
Слово Голови Президії VII ВЗ ОУН — В. Кримський	24
Привітання з України	28

II. ПРОГРАМОВІ ДОПОВІДІ

«Стан і Перспективи Визвольної Боротьби і Роля ОУН» — В. Косович	31
«Міжнародне Становище й Наша Зовнішня Політика» — С. Дунаїв	39
«До Проблематики Юнацтва і Молодих Кадрів» — С. Борисенко	54

III. ЗАГАЛЬНІ ДОКУМЕНТИ

Слово у Тисячоріччя Удержавлення Християнства в Україні	63
--	----

Звернення до Українського Народу	71
Звернення до Поневолевих і Загрожених Москвою Народів	83
Звернення до Вільних і Волелюбних Народів	87
Деклярація у Справі Українського Державного Правління	94

IV. ПОСТАНОВИ VII ВЗ ОУН

Постанови в Ділянці Ідеології і Державної Програми ОУН	99
Постанови у Справах Української Культури	112
Постанови у Справах Української Науки	122
Постанови у Крайових Справах	126
Постанови в Організаційно-Кадровій Ділянці	141
Постанови у Справах Юнацтва ОУН	148
Постанови в Справах Жіноцтва ОУН	155
Постанови в Ділянці Зовнішньої Політики ОУН	157
Постанови в Ділянці Інформації і Пропаганди	167
Політика ОУН на Внутрішньому Українському Відтинку	171
Постанови в Справах Молоді	179

Постанови у Військових Справах	188
Постанови в Ділянці Служби Безпеки.	197
Постанови у Фінансово-Господарських Справах	214

V. КІНЦЕВІ МАТЕРІЯЛИ

Апель — Поклін Героям	219
Присяга Голови Проводу ОУН	226
Молитва після зложення присяги новообраним Головою Проводу ОУН — о. Семен Бойко	226
Заключне Слово новообраного Голови Проводу ОУН	228
Заключне Слово Голови Президії VII ВЗ ОУН	232
Закриття VII ВЗ ОУН	235
Зміст	236